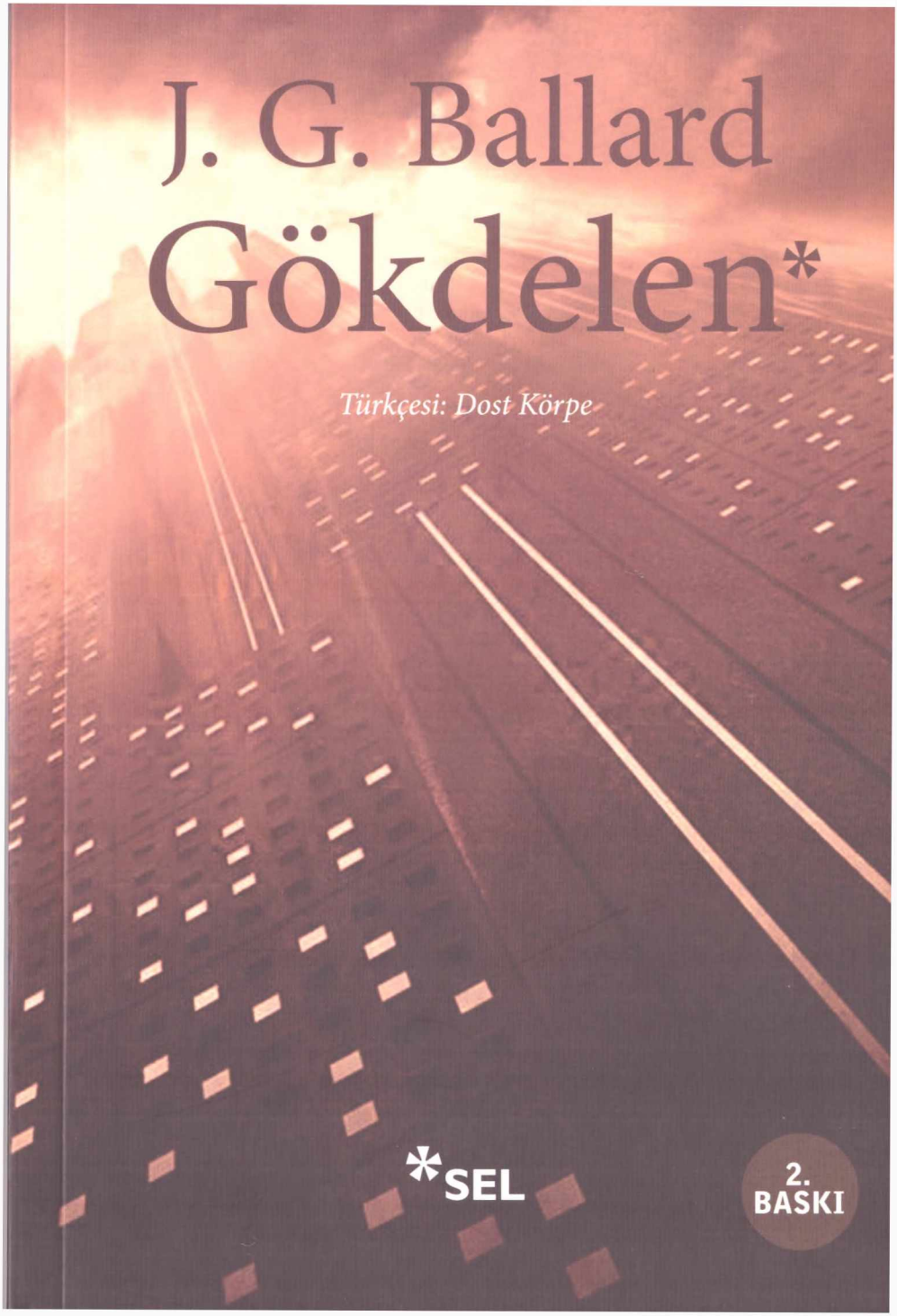

J. G. Ballard
Gökdelen*
Türkçesi: Dost Körpe
*SEL
2.
BASKI

Her şeyin kontrol altında olmasının değişmez kural olduğu modern dünyada, kontrol mekanizması bozulursa birden, modern insandan geriye ne kalır?

Dış dünyadan izole, sakinlerinin tüm ihtiyaçlarını dışarı çıkmadan giderebilecekleri bir sisteme sahip, upuzun gökdelenlerden oluşan dev bir site dışarıdan nasıl görünür? Gazete ve televizyonlardaki lüks site reklamları gibi mi? Güvenli? Sıcak? Zengin? Huzurlu?

"Gökdelen"in hikâyesi tam da böyle bir dünyada başlıyor. Gökdelen sakinlerinin kalplerine yayılan küçük nefret tohumları, "üst, orta ve alt kattakiler" arasında giderek vahşileşen akıl almaz derecede şiddetli bir savaşa dönüşüyor. Kaosun merkezinde ise sitenin kalbi olan tüketim katedrali, dev bir alışveriş merkezi yer alıyor.

Sonrası Ballard'ın ağzından anlatılan bir modernizm masalı. Ve tüm modernizm masalları gibi, sonu iyi bitmiyor. Ballard'ın çizdiği distopik dünya korkutucu, şiddet dolu ama gerçek: Erk, yetki ve sahip olma arayışıyla, bu arayışın getirdiği kırgınlıklar ve kızgınlıklarla harmanlanmış bir tüketim kültürünün patlaması...

THG
806312
DCY

ISBN: 978-975-570-580-4
9 789755 705804

15 TL

www.selyayincilik.com
www.twitter.com/selyayincilik
www.facebook.com/SelYayincilik

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 563
ISBN 978-975-570-580-4

GÖKDELEN
J.G. Ballard
Roman

Türkçesi: Dost Körpe

Özgün Adı:
High Rise

© J. G. Ballard, 1975
© The Wylie Agency aracılığıyla Sel Yayıncılık, 2011

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Gül Korkmaz
Kapak tasarımı: Savaş Çekiç
Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Eylül 2012
İkinci Baskı: Ağustos 2015

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

J. G. Ballard

Gökdelen

Türkçesi: Dost Körpe

Roman

1.
Kritik Kütle

Dr. Robert Laing, balkonunda oturduğu yerde köpeği yerken, son üç ay içinde bu dev apartmanda gerçekleşen olağandışı olayları düşündü. Artık her şey normale dönmüşken, bariz bir başlangıç olmamasına, aştıklarında hayatlarını açıkça daha ürkütücü bir boyuta geçiren belirgin bir nokta bulunmamasına şaşırdı. Kırk katlı ve bin daireli, süpermarkete ve yüzme havuzlarına, bankaya ve ilkokula sahip –hepsi de aslında gökyüzünde terk edilmişti– gökdelen bol bol şiddet ve kapışma fırsatı sunuyordu. Laing'in 25. kattaki stüdyo dairesini başlangıçtaki çatışmalara hiç uygun bulmadığı kesindi. Laing apartmanın sarp ön cephesine neredeyse rastgele yerleştirilmiş bu fahiş fiyatlı hücreyi, boşandıktan sonra ortalarda görünmeden kafa dinleyebileceği bir yer aradığı için satın almıştı. Tuhaf bir şekilde, Laing'in iki bin komşusundan ve onlara ancak ufak tefek anlaşmazlık ve kıllanmalarla bir ortak yaşantı sunan rejimden uzak durmaya yönelik tüm çabalarına rağmen, ilk önemli olay tam da burada; Laing'in şimdi, tıp okulundaki dersine gitmeden önce, yanan telefon rehberlerinin başına çöküp kızarmış Alsas çoban köpeği butu yediği balkonda gerçekleşmişti.

Dr. Laing üç ay önce bir cumartesi sabahı, on biri biraz geçe kahvaltı hazırlarken, oturma odasının balkonundan gelen bir patlama sesiyle irkilmişti. On beş metre yukarıdaki bir kattan düşen köpüklü şarap şişesi bir tenteden sekmiş ve fayans balkon zemininde parçalanmıştı.

Oturma odasının halısına köpükler ve cam parçaları saçılmıştı. Laing keskin parçaların arasında yalınayak durup, köpüklü şarabın çatlak fayansların üstünden akmasını seyretmişti. Çok yukarısında, 31. katta parti yapılıyordu. Laing yapmacık bir şekilde hararetli konuşmaları, bir pikabın bangır bangır sesini duyabiliyordu. Şamatacı bir misafir, balkon korkuluğunun üstünde duran şişeye yanlışlıkla çarpmıştı herhalde. Partideki hiç kimsenin bu füzenin nereye düşeceğini biraz olsun umursamadığını söylemeye gerek yoktu; Laing gökdelenlerdeki insanların iki kattan daha aşağıda oturan kişileri umursamamaya meyilli olduklarını çoktan keşfetmişti.

O daireyi bulmaya çalışan Laing, giderek genişleyen soğuk köpük birikintisinin üstünden geçti. Orada otursa, dünyanın en uzun akşamdan kalmalığını yaşaması işten değildi. Korkuluğun üstünden eğilip yukarıya, binanın ön cephesine bakarak balkonları dikkatle saydı. Ama kırk katlı apartmanın büyüklüğü her zamanki gibi başını döndürdü. Gözlerini fayans zemine indirip kapı sütununa yaslandı. Komşu gökdelenin neredeyse dört yüz metre ötede olması denge hissini olumsuz etkiliyordu. Bazen bir dönme dolabın yerden doksan metre yüksekte sabit duran salıncağında yaşıyormuş gibi hissediyordu kendini.

Yine de Laing imar planındaki, birbirinin aynısı beş binadan biri ve bunların ilk tamamlanıp ikamet edileni olan gökdelenden büyük haz alıyordu. Binalar nehrin kuzey yakasındaki, terk edilmiş rıhtım alanlarının ve depoların bulunduğu iki buçuk kilometrekarelik bir alana inşa edilmişti. Sitenin doğu sınırında bulunan beş gökdelen bir yapay göle bakıyordu ki bu göl otoparklarla ve inşaat ekipmanlarıyla çevrili, boş bir beton havzaydı şimdilik. Karşı kıyıdaki, inşası geçenlerde tamamlanmış konser salonunun bir yanında Laing'in tıp okulu, diğer yanındaysa yeni televizyon stüdyoları vardı. Cam ve betondan yapılma binaların muazzamlığı ve nehrin kıvrımındaki güzel konumları, onları çevrelerindeki yoksul semtlerden, on dokuzuncu yüzyıl-

dan kalma çürük, teraslı evlerden ve tarım arazisi elde etmek amacıyla yıkımına karar verilmiş boş fabrikalardan ayırıyordu.

Londra'nın merkezinin iş hanları nehir kıyısında, sadece üç kilometre batıda olmalarına rağmen hem mekânsal, hem de zamansal açıdan başka bir dünyaya aitti. Giydirme cam cepheleri ve telekomünikasyon antenleri trafik dumanları tarafından gizlendikçe, Laing'in geçmişe dair anıları silikleşiyordu. Altı ay önce, Chelsea'deki evini kiraya verip gökdelenin güvenliğine taşınınca zamanda elli yıl ileriye gitmişti; kalabalık sokaklardan, trafik sıkışıklığından, trafiğin yoğun olduğu saatlerde metroya binip de üniversite hastanesindeki, başkasıyla paylaştığı ofisinde öğrencileri denetlemeye gitmekten kurtulmuştu.

Buradaki hayatının boyutlarıysa belli belirsiz bir anonimlik hissinin verdiği hazlar, mekân ve ışıktı. Laing tıp okulunun fizyoloji bölümüne arabayla beş dakikada gidiyor, diğer zamanlardaysa gökdelenden hiç çıkmıyordu. Apartman pratikte küçük, dikey bir şehirdi; iki bin sakini göğe yükselen bir kutunun içindeydiler. Binanın ortak sahipleri olan sakinler, bir yönetici ve bu yöneticinin ekibi aracılığıyla kendi kendilerini idare ediyorlardı.

Gökdelen, boyutuna rağmen oldukça etkileyici çeşitlilikte hizmetler sunuyordu. 10. katın tamamı, uçak gemisi pisti büyüklüğünde bir meydana ayrılmıştı ve burada süpermarket, banka ve kuaför, yüzme havuzu ve spor salonu, çeşidi bol bir içki dükkânı ve apartmandaki, sayıları fazla olmayan küçük çocuklar için bir ilkokul vardı. Laing'in çok yukarısında, 35. katta daha küçük bir yüzme havuzu, sauna ve restoran bulunuyordu. Her şeyin elinin altında olmasına bayılan Laing binadan çıkmaya giderek daha az çaba harcar olmuştu. Albüm koleksiyonunu kutudan çıkarmış ve balkonunda oturup müzik dinleyerek, aşağısındaki otoparklara ve beton meydanlara bakarak yeni hayatına başlamıştı. Daire sadece 25. katta olsa da Laing hayatında ilk kez gökyüzüne aşağıdan değil yukarıdan baktığını hissetmişti. Londra'nın merkezindeki kuleler günbegün daha uzak görünür

olmuşlardı; o manzara zihninden giderek uzaklaşan, terk edilmiş bir gezegenin manzarasıydı. Şehrin girintili çıkıntılı silueti, Laing'in aşağısındaki konser salonunun ve televizyon stüdyolarının dingin ve ferah geometrisiyle kıyaslandığında, çözümlenmemiş bir zihinsel krizin huzursuz edici ensefalografisini andırıyordu.

Daire pahalıya patlamıştı; stüdyo tipi oturma odası ve tek yatak odası, mutfak ve banyo hem yerden kazanmak için hem de iç koridorlara gerek kalmasın diye birbirlerine bitişik yapılmıştı. Laing üç kat aşağıdaki daha büyük bir dairede yayıncı kocasıyla birlikte oturan ablası Alice Frobisher'a şöyle demişti: "Mimarın çocukluğu bir uzay kapsülünde geçmiş herhalde; duvarları nasıl düz yapmış hayret..."

Laing sitenin beton manzarasına başta ısınamadı; en azından bilinçaltında savaş için tasarlanmış bir mimariydi bu. Boşanmanın gerginliğinden sonra her sabah dışarı bakıp da tek sıra halinde dizili beton sığınaklar görmek, Laing'in istediği en son şeydi.

Ancak Alice kısa sürede onu lüks bir gökdelende yaşamanın manevi hazlarına ikna etti. Laing'ten yedi yaş büyük olan Alice, kardeşinin boşandıktan sonraki aylarda nelere ihtiyaç duyacağını kurnazca saptamıştı. Binanın çok iyi hizmetler ve mutlak mahremiyet sunduğunu vurguladı. "Burada, bu boş binada yalnız kalabilirsin; *bunu* düşün Robert." Mantıksızca şunu da ekledi: "Hem tanışmak isteyeceğin türden insanlarla dolu."

Laing de binayı incelemeye geldiği zamanlarda aynı şeyi düşünmüştü. İki bin bina sakini, hali vakti yerinde profesyonellerden; avukatlardan, doktorlardan, vergi müşavirlerinden, üst düzey akademisyenlerden ve reklam ajansı müdürlerinden, ayrıca daha küçük bir grup olan havalimanı pilotlarından, film endüstrisi teknisyenlerinden ve dairelerde üçer üçer kalan hosteslerden oluşan homojen bir topluluktu resmen. Genel mali ve eğitimsel ölçütler göz önüne alındığında, muhtemelen birbirlerine akla gelebilecek diğer tüm sosyal karışımlardan daha yakınlardı; aynı zevklere ve

tavırlara, ilgi alanlarına ve stillere sahiplerdi. Gökdeleni çevreleyen otoparklardaki otomobillerin tarzından, sakinlerin dairelerini zarif ama biraz standart bir şekilde döşemelerinden, süpermarket şarküterisinde aynı yiyecekleri seçmelerinden, özgüvenli ses tonlarından anlaşılıyordu bu. Kısacası burası Laing'in dikkat çekmeden içine karışabileceği mükemmel bir ortamdı. Ablası heyecanla Laing'in boş bir binada tek başına kaldığını hayal ederken, gerçeğe sandığından daha çok yaklaşmıştı. Gökdelen bina sakinleri topluluğuna değil, izolasyon içinde yaşayan bireylere hizmet için tasarlanmış dev bir makineydi. Havalandırma sistemlerinden, asansörlerden, çöp kanallarından ve elektrikli anahtarlama sistemlerinden oluşan personelinin aksatmadan ve ilgiyle, dikkatle sunduğu hizmetler için, yorulmak bilmez uşaklardan oluşan bir ordu gerekirdi bir asır önce.

Bütün bunların yanı sıra, Laing'in yeni tıp okulunun fizyoloji bölümünde kıdemli okutmanlığa atanmasından sonra, civarda bir daire satın alması mantıklı hale gelmişti. Öğretmenliği bırakıp da pratisyen hekimliğe başlama kararını bir kez daha ertelemesinin de katkısı olmuştu. Ama, kendine söylediği gibi, gerçek hastalarının belirmesini bekliyordu hâlâ; belki de onları burada, gökdelende bulabilirdi? Dairenin fiyatı konusundaki şüphelerini böyle gerekçelerle bastıran Laing, doksan dokuz yıllık kira kontratını imzalamış ve sarp ön cephenin kendisine ait binde birlik bölümüne yerleşmişti.

Yukarıda devam eden partinin gürültüsü, binanın etrafında kesik kesik esen rüzgârlar yüzünden iyice yüksek geliyordu. Şarabın geri kalanı da balkon oluğundan ışıl ışıl süzülerek, borulardan aşağı iz bırakmadan aktı. Laing soğuk fayanslara çıplak ayağıyla bastı ve bir cam parçasının üstündeki şişe etiketini ayak parmaklarını kullanarak camdan ayırdı. Şarabı hemen tanımıştı; 10. kattaki içki dükkânının en çok satılan ürünü olan, soğuk satılan pahalı bir şampanya taklidiydi.

Alice'in dün geceki partisinde aynı şarabı içmişlerdi; o parti de bir bakıma şu an yukarıda devam eden parti kadar şamatalıydı. İkindinin tamamını fizyoloji laboratuvarlarında geçirdikten sonra gevşemeye can atan Laing 25. kattaki yan komşularıyla, yani Steele adlı genç ve hırslı bir diş cerrahıyla ve moda danışmanı olan cazgır karısıyla anlaşılmaz bir şekilde, küçük bir tartışma yaşamıştı. Sarhoş olan Laing konuşmanın yarısında, onları ortak çöp kanalları konusunda söyledikleriyle derinden gücendirmeyi başardığını fark etmişti birden. İkisi Laing'i ablasının barının arkasında kıstırmışlardı ve Steele onu, kendi ağzına karşı sorumluluklarını ihmal eden bir hastasına gerçekten sinirlenmişçesine, suçlayıcı sorular yağmuruna tutmuştu. Ortadan ayrılmış saçlarını –Laing'e göre bu hep tuhaf insanların göstergesi olmuştu– ve zayıf yüzünü iyice yaklaştırmıştı; adam Laing'in dişlerinin arasına bir metal klemp veya retraktör sokuverecekti sanki. Sonra sinirli, alımlı karısı saldırıya geçmişti; Laing'in rahat tavırlarından, gökdelende yaşamanın ciddiyetini umursamamasından rahatsız olmuştu. Laing'in öğle yemeğinden önce kokteyl içmeyi sevmesine, balkonda çıplak güneşlenmesine ve genel kılıksızlığına sinirlenmişti. Otuz yaşına gelmiş Laing'in havalı bir danışmanlık firmasında günde on iki saat çalışmasını ve her açıdan kendi kocası gibi saygın bir şekilde kibirli olmasını beklediği belliydi. Laing'in tıp mesleğinden kaçmış, daha az sorumluluklu bir dünyaya gizli bir tüneli kullanarak geçmiş biri olduğunu düşünüyordu şüphesiz.

Laing bu düşük seviyeli ağız dalaşına şaşırsa da, çevresindeki çok da gizlenmeyen düşmanlıkların sayısının epey fazla olduğunu apartmana taşındıktan kısa süre sonra fark etmişti. Gökdelende ikinci bir hayat vardı. Alice'in partisindeki sohbet iki düzeyde ilerlemişti; mesleki dedikoduların altında şiddetli kişisel husumetler yatıyordu hep. Laing hepsinin de içlerinden birinin ciddi bir hata yapmasını beklediklerini zaman zaman hissetmişti.

Laing kahvaltıdan sonra balkonu cam kırıklarından temizledi. Dekoratif fayanslardan ikisi çatlamıştı. Biraz sinirlenen Laing, telli tıpası ve folyosu hâlâ yerinde olan şişe boynunu alıp balkon korkuluğunun üstünden attı. Birkaç saniye sonra, şişe boynunun aşağıda park edilmiş arabaların arasına düşüp parçalandığını işitti.

Cesaretini toplayan Laing korkuluğun üstünden ihtiyatla baktı; birinin arabasının ön camını parçalamış olması çok mümkündü. Sonra bu tuhaf davranışına gülerek yukarıya, 31. kata baktı. Sabahın on bir buçuğunda neyi kutluyorlardı? Laing misafirler geldikçe gürültünün artmasını dinledi. Parti kazara erken mi başlamıştı, yoksa bütün gece sürmüştü de şimdi tekrar mı canlanmıştı? Gökdelenin içsel zamanı alkolün ve uykusuzluğun etkisiyle, yapay bir psikolojik ortammış gibi kendi ritimlerine göre ilerliyordu.

Yukarı çaprazdaki balkonda, Laing'in komşularından biri olan Charlotte Melville bir masaya içki dolu bir tepsi koyuyordu. Karaciğer yorgunluğunun rahatsız edici bir şekilde farkında olan Laing, Alice'in dün akşamki partisinde ikram edilen kokteyllerden içtiğini anımsadı. Neyse ki Charlotte onu çöp kanalına kafayı takmış diş cerrahından kurtarmıştı. Laing otuz beş yaşındaki bu güzel dulla işi pişiremeyecek kadar sarhoştu o sırada; onun küçük ama hareketli bir reklam ajansında metin yazarlığı yaptığını öğrenmişti sadece. Kadının rahatlığı ve dairesinin yakınlığı Laing'e cazip gelmiş, içinde şehvetle romantik olasılıkların şaşırtıcı bir karışımının heyecanını uyandırmıştı. Laing yaşlandıkça hem daha romantik, hem daha duyarsız olduğunun farkındaydı.

Laing gökdelenin sunduğu en büyük potansiyelin seks potansiyeli olduğunu kendine anımsatıp dururdu. Terasta düzenlenen lüks bir gece yarısı galasına gidercesine süslenip püslenmiş sıkkın ev kadınları ikindi başlangıcının rehavet verici saatlerinde yüzme havuzlarının etrafında ve restoranda takılır veya 10. kattaki meydanda kol kola gezinirdi. Laing, onların yanından salına salına geçmelerini büyülenmişçesine, ama ihtiyatla seyrederdi. Sözde kinikliğine karşın, yakın zamanda boşandığı için hâlâ zayıf hal-

de olduğunu biliyordu. Charlotte Melville'le veya başkasıyla mutlu bir ilişki yaşadığı anda başka bir evliliğe adım atıverirdi. Gökdelene her türlü ilişkiden kurtulmak için gelmişti. Ablasının varlığını ve doktor dulu olan sinirli annelerinin arada sırada kendini hatırlatmasını bile zaman zaman sevimsiz buluyordu.

Ama Charlotte bütün bu korkuları çabucak yatıştırmıştı. Kocasının lösemiden ölmesinin üzüntüsünü hâlâ duyan ve altı yaşındaki oğlunun geleceği için kaygılanan Charlotte uykusuzluk çektiğini Laing'e itiraf etmişti; gökdelende sık rastlanan bir dertti bu, neredeyse salgındı. Laing'in tanıştığı bütün bina sakinleri, doktor olduğunu öğrenince eninde sonunda ona uyku sorunlarından söz etmişlerdi. Partilerde insanlar uykusuzluklarından, apartmanın tasarımındaki kusurlardan bahsettikleri şekilde bahsediyorlardı. Sabahın erken saatlerinde, iki bin bina sakini sessiz bir Seconal dalgasının altında uykuya dalıyordu.

Laing, Charlotte'la 35. kattaki yüzme havuzunda tanışmıştı; hem yalnız olmak hem de 10. kattaki havuzu kullanan çocuklardan uzak durmak için, oraya sık sık giderdi. Charlotte restoranda birlikte yemek yeme teklifini hemen kabul etmişti, ama masaya oturdukları anda açıkça "Bak, ben sadece kendimden bahsetmek istiyorum," demişti.

Laing'in hoşuna gitmişti bu.

Laing öğleyin Charlotte'un dairesine vardığında, orada önceden gelmiş bir misafir vardı; adam Richard Wilder adlı bir televizyon prodüktörüydü. Eskiden profesyonel ragbi ligi oyuncusu olan Wilder iri yarı, kavgacı bir adamdı ve binanın 2. katında karısıyla ve iki oğluyla birlikte oturuyordu. Arkadaşlarıyla birlikte düzenlediği partiler, alt katlarda –havalimanı pilotlarının ve birlikte kalan hosteslerin oturduğu katlarda– çıkan çeşitli tartışmaların merkezinde yer almasına yol açmıştı bile. Alt katlarda oturanlar düzensiz saatlerde çalıştıklarından, yukarıdaki komşularından bir ölçüde soyutlanmış haldeydiler. Laing'in ablası ona gökdelende bir yerde faal bir genelev bulunduğunu ağzın-

dan kaçırmıştı bir ara. Uçak hosteslerinin faal sosyal hayatlarını yaşarkenki gizemli hareketleri, özellikle de üst katlardaki tavırları Alice'i rahatsız etmişti besbelli; öncelikler sistemi tamamen kat yüksekliğine göre kurulmuş olan binanın doğal toplumsal düzenine bir şekilde müdahale ediyorlardı sanki. Laing kendisinin ve komşularının üst katlardan gelen gürültülere, üst katlarda oturanların aşağıdan gelen gürültülere gösterdiklerinden çok daha fazla tolerans gösterdiklerini fark etmişti. Ama bağıra çağıra konuşan ve ragbiciler gibi kaba saba davranan Wilder'ı sevmişti. Apartmanın tanımadığı ama ihtiyaç duyduğu bir boyutuna kendini açmıştı. Adamın Charlotte Melville'le ilişkisini saptamak güçtü; derin huzursuzluğunun altında yoğun bir cinsel saldırganlık yatıyordu. Haftalık edebiyat dergilerinde çocuk kitabı eleştirileri yazan, üniversite mezunu, soluk benizli, genç bir kadın olan karısının sürekli bitkin görünmesi şaşırtıcı değildi.

Laing balkonda durup Charlotte'tan içki alırken, partinin gürültüsü yukarıdan sanki aydınlık gökyüzü bir hoparlörmüş gibi geliyordu. Charlotte, Laing'in balkonunda süpürülmeden kalmış bir cam parçasını gösterdi.

"Saldırıya mı uğradın? Bir şeyin düştüğünü duydum." Kadın kanepesinin ortasında, arkasına yaslanmış halde oturup kendi kalın bacaklarını inceleyen Wilder'a seslendi. "31. kattaki insanlar."

"Hangi insanlar?" diye sordu Laing. Kadının belirli bir grubu, aşırı agresif film oyuncularından ya da vergi müşavirlerinden oluşan bir zümreyi veya belki de bir manyak alkolikler topluluğunu kast ettiğini varsaymıştı. Ama Charlotte ayrıntılara inmek gereksizmişçesine, muğlakça omuz silkti. Zihninde bir sınır çekmişti besbelli, tıpkı Laing'in insanları yüzeysel bir şekilde, oturdukları katlara göre sınıflandırması gibi.

Oturma odasına geri dönerlerken Laing "Bu arada, böyle hep birlikte neyi kutluyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?" Wilder duvarları ve tavanı gösterdi. "Bina tamamen doldu. Kritik kütleye ulaştık."

"Richard son daireye de yerleşildiğini söylemek istiyor," diye açıkladı Charlotte. "Bu arada müteahhitler bininci daire de satılınca bize bedavadan parti düzenleyeceklerine söz vermişlerdi."

"Sözlerini tutup tutmayacaklarını görmek ilginç olacak," dedi Wilder. Gökdelende gezinmekten hoşlandığı belliydi. "Bizim kaçak Anthony Royal içki getirecekti güya. Sen onunla tanışmışsın galiba," dedi Laing'e. "Asma cennetimizi tasarlayan mimarla."

Laing "Birlikte skuaş oynuyoruz," diye karşılık verdi. Wilder'ın sesindeki hafif kıllanmayı algılamış olduğundan "Haftada bir kez... Adamı çok tanımıyorum aslında, ama severim," diye ekledi.

Wilder öne eğilip ağır kafasını yumruklarına yasladı. Laing adamın sürekli kendine dokunduğunu, devasa baldırlarının kıllarını inceleyip durduğunu, yara izli ellerinin terslerini kokladığını, sanki vücudunu yeni keşfetmekte olduğunu fark etmişti. "Onunla tanışma ayrıcalığına erişmişsin," dedi Wilder. "Sebebini bilmek istiyorum. Yapayalnız yaşıyor. Ona sinirlenmem gerek aslında, ama nedense acıyorum; tepemizde bir çeşit düşmüş melek gibi yaşıyor."

"Bir çatı dairesi var," dedi Laing. Royal'la yeni kurduğu arkadaşlık yüzünden bir çekişmeye bulaşmak istemiyordu. İmar planını yapan konsorsiyumun eski bir üyesi olan o zengin mimarla, Royal'ın geçirdiği küçük bir araba kazasından sonraki nekahet döneminde tanışmıştı. Laing adamın epey merak ve ilgi konusu olan çatı dairesine karmaşık jimnastik makinesini kurmasına yardım etmişti. Herkesin sürekli tekrarladığı gibi, Royal binanın "en tepesinde" oturuyordu; orası bir çeşit muhteşem gecekonduydu sanki.

Wilder "Royal buraya taşınan ilk insandı," diye bilgilendirdi. "Onda ne olduğunu bulamadığım bir şey var. Suçluluk duygusu bile olabilir... Tepede öylece, keşfedilmeyi beklercesine takılıyor. Buradan aylar önce taşınmasını bekliyordum. Zengin ve genç bir karısı varken neden bu abartılı apartmanda kalıyor ki?" Laing'in itiraz etmesine fırsat vermeden devam etti. "Charlotte'un buradaki hayatla ilgili çekinceleri olduğunu biliyorum; böyle yerlerin so-

runu şu ki, çocuklara göre tasarlanmıyorlar. Otoparktan başka boş alan yok. Bu arada doktor, gökdelenlerle ilgili bir televizyon belgeseli çekmeyi planlıyorum; burası gibi dev kondominyumlarda yaşamanın getirdiği fiziksel ve psikolojik baskılara gerçekçi bir gözle bakacağım."

"Bol bol malzemen olacak."

"Gereğinden fazla, her zamanki gibi. Royal katılır mı diye merak ediyorum; sen ona sorabilirsin doktor. Adam binanın mimarlarından biri ve ilk sakini ne de olsa; görüşlerini almak ilginç olur. Seninkileri de..."

Wilder ağzından sigara dumanı çıkararak hızlı hızlı konuşurken, Laing dikkatini Charlotte'a yöneltti. Kadın Wilder'ı dikkatle dinliyor ve her cümlesini başıyla onaylıyordu. Laing onun azimle kendi ayaklarının üstünde durarak küçük oğluna bakmasından, akıllı ve sağduyulu tavırlarından hoşlanıyordu. Laing'in kendi evliliği (kendisi gibi bir doktorla ve tropikal ilaçlar uzmanıyla evlenmişti) kısa sürse de berbat geçmişti; hangi ihtiyaçların yansımasıydı kim bilir. Laing'in kendinden emin bir şekilde hayatını birleştirdiği o huysuz ve hırslı genç doktor, Laing'in öğretmenliği –ki başlı başına şüpheli bir meslekti– bırakıp da önleyici tıbbın siyasi yönüyle doğrudan ilgilenmeyi reddetmesi yüzünden sürekli dır dır edip tartışma çıkarmıştı. Birlikte geçirdikleri sadece altı aydan sonra kadın durup dururken uluslararası bir açlıkla savaş örgütüne katılıp üç yıllık bir tura çıkmıştı. Ama Laing onun peşinden gitmeye kalkışmamıştı. Henüz açıklayamadığı sebepler yüzünden, öğretmenliği ve hâlâ neredeyse yaşıtı olan öğrencilerle birlikte olmanın kuşkulu güvenliğini bırakmak istememişti.

Charlotte'un bunu anlayacağını tahmin ediyordu. Laing onunla yaşayabileceği ilişkinin olası gidişatını zihninde belirlemişti bile. Gökdelenin aynı anda hem yakınlık hem de uzaklık sunması, en ilginç ilişkilerin başlamasına elverişli bu nötr arka plan Laing'in ilgisini giderek başlı başına çeker olmuştu.

Zihnindeki henüz hayali olan ilişkide bile kendini geri çektiğini, birbirleriyle fark ettiklerinden çok daha fazla yakınlaştıklarını hissettiğini görmüştü. Neredeyse somut bir husumet ve kumpas ağı onları birbirine bağlıyordu.

Tahmin ettiği gibi, Charlotte'un dairesindeki bu güya teklifsiz görüşme bile Laing'in çocukların 35. kattaki yüzme havuzunu kullanmalarını yasaklatmaya çalışan üst kat sakinlerine yaklaşımını öğrenmek için ayarlanmıştı.

Charlotte "Kira kontratlarımıza göre hepimiz bütün tesisleri eşit olarak kullanma hakkına sahibiz," diye açıkladı. "Bir ebeveyn eylem grubu kurmaya karar verdik."

"Ben bu gruba dahil olamam öyleyse, değil mi?"

"Komitede bir doktor gerekiyor. Pediyatri konusunda sen bizden çok daha inandırıcı olursun Robert."

"Şey, olabilir..." Laing söz vermekte kararsızdı. Söz verirse, hararetli bir televizyon belgeselindeki bir tip oluvermesi veya bina yöneticisinin ofisinin önünde oturma eylemine katılması işten değildi. Katlararası bir çekişmeye bulaşmaya bu aşamada gönülsüz olan Laing ayaklandı ve gitmek için izin istedi. Daireden çıkarken, Charlotte eline bir şikâyet listesi almıştı bile. Wilder'ın yanına oturdu ve bina yöneticisine yapılacak şikâyetlerin yanına çizik atmaya başladı; yeni sömestrin ders programını hazırlayan, sorumluluk sahibi bir öğretmen gibiydi.

Laing dairesine geri döndüğünde, 31. kattaki parti sona ermişti. Balkonunda sessizce durup, yaklaşık dört yüz metre ötedeki komşu binanın üstündeki muhteşem ışık oyununun tadını çıkardı. O bina geçenlerde tamamlanmıştı ve rastlantı eseri, yeni sakinleri tam da Laing'in binasına son sakinin taşındığı sabah geliyorlardı. Bir eşya kamyonu yük asansörüne geri geri giriyordu ve birazdan halılar, stereo hoparlörler, makyaj masaları ve komodin lambaları kişisel bir dünyanın ögelerini teşkil etmek üzere yukarı çıkarılacaktı.

Yeni kiracıların sarp cephedeki havadar çıkıntılarının üstünde durup da manzaraya ilk kez baktıklarında kapılacakları hazzı ve heyecanı düşünen Laing, bunu az önce Wilder'la Charlotte'un konuştuklarıyla kıyasladı. İnkâr etmeye çalıştığı bir şeyi istemese de artık kabullenmeliydi. Son altı ay boyunca komşularının sürekli birbirleriyle dalaştıklarını; bozuk asansörler ve havalandırma sistemleri, sebebi bilinmeyen elektrik kesintileri, gürültü, park yeri kapma yarışları, kısacası bu fahiş daireleri tasarlayan mimarların gözden kaçırdığı ufak tefek ama sayısına bereket kusurlar yüzünden tartıştıklarını. Bina sakinleri arasında alttan alta hüküm süren gerginlik çok yoğundu ve kısmen binanın medeni havası, kısmense bu dev apartmanı başarılı kılmak gibi bariz bir ihtiyaç tarafından dizginleniyordu.

Laing dün öğleden sonra 10. kattaki alışveriş meydanında gerçekleşen küçük ama tatsız bir olayı anımsadı. Bir bankada çek bozdurmayı beklerken, yüzme havuzunun kapısının önünde tartışma çıkmıştı. Sudan yeni çıkmış ve hâlâ ıslak olan bir grup çocuk, 17. katta oturan iri kıyım bir maliyet muhasebecisinin karşısında geri çekiliyordu. Bu eşitsiz karşılaşmada adamın karşısına Helen Wilder çıkmıştı. O kadın, kocasının kavgacılığı yüzünden özgüvenini çoktan yitirmişti. Çocukları kontrol etmeye kaygıyla çabalarken muhasebecinin azarlarını metanetle dinlemiş ve arada sırada zayıf karşılıklar vermişti.

Laing banka veznesinden ayrılıp onlara doğru yürümüş, süpermarketin kalabalık çıkış noktalarının ve kuaför salonundaki mizampli makinelerinin altında sıra sıra oturan kadınların önünden geçmişti. Bayan Wilder'ın yanında durup da kadının kendisini tanımasını beklerken, muhasebecinin çocukları havuza işediklerini ve bunu daha önce de yaptıkları için azarladığını öğrenmişti.

Laing müdahale edecek olmuştu, ama muhasebeci Bayan Wilder'a yeterince gözdağı verdiğini ve kadının çocuklarını bir daha asla getirmeyeceğini düşünerek döner kapıdan hışımla çıkıp gitmişti.

"Bana destek olduğun için sağol... Richard gelecekti güya." Kadın gözlerine düşmüş ıslak saçlarını geriye atmıştı. "Bu iş çığrından çıkmaya başladı. Çocuklara özel saatler belirledik, ama yetişkinler ısrarla geliyorlar." Laing'in koluna girmiş ve kalabalık meydanda huzursuzca, gözlerini kısarak yürümeye başlamıştı. "Beni asansöre kadar geçirir misin? Paranoyakmışım gibi gelecek, ama günün birinde fiziksel saldırıya uğrayacağımızı düşünüp duruyorum..." Çocukları öne iterken ıslak havlusunun altında titriyordu. "Bu insanlar burada oturmuyorlar diyeceğim geliyor neredeyse."

Öğleden sonra Laing, Helen Wilder'ın bu sözünü düşünüp durduğunu fark etti. Saçma gelse de, bu sözde doğruluk payı vardı. Laing'in komşuları, diş cerrahıyla karısı arada sırada balkonlarına çıkıp Laing'e kaş çatıyorlardı; onun şezlongunda keyif çatmasını onaylamıyorlardı sanki. Laing onların birlikte yaşadıkları hayatı, hobilerini, sohbetlerini, cinsel ilişkilerini hayal etmeye çalıştı. Herhangi bir domestik hayatları olduğunu hayal etmek güçtü; Steele'lar pek başarılı olmayan bir şekilde evli rolü yapan bir çift gizli ajandı sanki. Wilder onlara kıyasla yeterince gerçekti, ama gökdelene ait olduğu söylenemezdi.

Laing balkonunda uzanıp, yan binaların ön cephelerine alacakaranlığın çökmesini seyretti. Binaların boyutları, üzerlerinde gezinen ışığa göre değişir gibiydi. Laing bazı akşamlar, tıp okulundan eve döndüğünde, gökdelenin gün içinde boyunu uzatmayı başardığına emin oluyordu. Beton bacaklarının üstünde yükselen kırk katlı bina iyice yüksek görünüyordu; sanki televizyon stüdyolarını inşa eden işçiler mesaileri bitince gelip bir kat ekleyivermişlerdi. İki buçuk kilometrekarelik sitenin doğu sınırındaki beş apartmanın oluşturduğu dev çit, alacakaranlık çöktüğünde arkadaki banliyö sokaklarını karartmıştı bile.

Gökdelenler güneşe meydan okur gibiydi. Anthony Royal ve kompleksi tasarlayan mimarlar, yükselen güneş ile bu beton

yığınlarının her sabah birbirine dramatik bir şekilde meydan okuyacağını öngörememişlerdi doğal olarak. Güneşin önce apartmanların bacaklarının arasında belirmesi ve sıra halinde dizilmiş bu devlerden ürkmüşçesine ufukta yükselmesi gayet yerindeydi. Laing sabahları apartman gölgelerinin otoparkların ve sitenin boş meydanlarının üstünde gezinmelerini, gün ışığını içeri almak için açılan bent kapakları gibi hareket etmelerini tıp okulunun en üst katındaki ofisinden seyrediyordu. Tüm çekincelerine karşın, bu dev binaların gökyüzünü kolonize etme girişimlerinde başarılı olduklarını kabullenecek ilk kişiydi.

O akşam dokuzu biraz geçe, elektrik sistemindeki bir aksaklık yüzünden 9., 10. ve 11. katlarda bir süreliğine elektrik kesildi. Laing sonradan bu süreyi anımsarken, on beş dakikalık kesinti boyunca yaşanan kargaşanın boyutlarına şaşırdı. 10. kattaki meydanda 200 kadar kişi vardı ve millet asansörlerle kat merdivenlerine hücum edince birçok kişi ayaklar altında ezilip yaralandı. Karanlıkta alt katlardaki dairelerine gitmek isteyenlerle, daha serin olan yukarı katlara kaçmakta direten üst kat sakinleri arasında saçma sapan ama tatsız tartışmalar patlak verdi. Kesinti sırasında yirmi asansörden ikisi çalışmaz hale geldi ve 10. ve 11. katlar arasında, bir asansörde kısılı kalan bir kadın sinir krizi geçirdi (öncesinde de ufak bir cinsel tacize uğramıştı muhtemelen); sonunda ışıklar gelince, zifiri karanlığın ortasında obur bitkiler gibi sarmaş dolaş olmuş, gizli gizli sevişen insanlar sergileniverdi.

Elektrik kesildiğinde Laing spor salonuna gidiyordu. Meydandaki itiş kakıştan uzak durmak istediğinden, ilkokulun boş bir sınıfında bekledi. Çocukların minyatür sıralarından birinde tek başına otururken, loşlukta onların duvarlara asılmış eğlenceli resimleriyle çevriliyken, asansör lobisinde bağıra çağıra itişip kakışan ebeveynlerini dinledi. Işıklar gelince dışarı çıkıp şaşkın bina sakinlerinin arasına girdi ve herkesi sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Sinir krizi geçiren kadının asansörden

bir lobi kanepesine götürülmesi işini yönetti. 40. kattaki bir kuyumcunun iri kemikli karısı Laing'in koluna sımsıkı yapıştı ve onu ancak kocası gelince bıraktı.

Sakinler kalabalığı dağılırken, parmakları asansör tuşlarına basarken, Laing kesinti sırasında iki çocuğun başka bir sınıfa sığınmış olduklarını fark etti. Şimdi yüzme havuzunun girişinde duruyor, 17. katta oturan uzun boylu maliyet muhasebecisinden savunmacı bir tavırla gerileyerek uzaklaşıyorlardı. Su bekçiliği kendinden menkul olan adam, elindeki uzun saplı havuz süpürgesini tuhaf bir silahmış gibi tutuyordu.

Laing öfkeyle koşmaya başladı. Ama çocuklar havuzdan kovulmuyorlardı aslında. Laing yaklaşınca yana çekildiler. Havuzun kenarında duran muhasebeci, süpürgesini sakin su yüzeyinde beceriksizce gezdirmekteydi. Elektrik kesintisi boyunca suda kalmış üç yüzücü, karşı tarafa tırmanarak havuzdan çıkıyorlardı. Laing onlardan birinin Richard Wilder olduğunu düşünmeden fark etti. Süpürgeyi sapından tuttu. Çocuklar seyrederken, Laing muhasebecinin süpürgeyi suyun üstüne uzatmasına yardım etti.

Havuzun ortasında, boğularak ölmüş bir Afgan tazısı yüzüyordu.

2.
Parti Zamanı

Köpeğin boğulmasından sonraki günlerde gökdelendeki aşırı heyecan giderek yatışsa da, bu göreli sakinlik Dr. Laing'e daha da ürkütücü geldi. 10. kattaki yüzme havuzuna kimse gitmiyordu; Laing bunu herkesin Afgan'ın leşinin suyu kirlettiğini düşünmesine yoruyordu kısmen. Durgun suyun üstünde neredeyse elle tutulur bir pis hava tabakası asılıydı; sanki boğulan hayvanın ruhu binadaki herkesten intikam almak, onları cezalandırmak için güç topluyordu.

Laing olaydan birkaç gün sonra bir sabah tıp okuluna giderken 10. kattaki meydana uğradı. O akşam Anthony Royal'la yapacağı haftalık maç için skuaş kortu kiraladıktan sonra, yüzme havuzunun girişine doğru yürüdü. Elektrik kesintisi sırasındaki paniği ve kargaşayı anımsadı. Oysa alışveriş merkezi şimdi neredeyse bomboştu; içki dükkânından şarap alan tek bir kişi vardı o kadar. Laing döner kapıyı iterek içeri girip havuzun etrafında gezindi. Soyunma kabinleri kapalıydı, duş kabinlerinin perdeleri çekiliydi. Emekli bir beden eğitimi öğretmeni olan havuz görevlisi, tramplenlerin arkasındaki kabininde yoktu. Suyunun kirletilmesine dayanamamıştı besbelli.

Laing havuzun derin ucunun fayans kenarında, sabit floresan ışığının altında durdu. Binanın hava akımı yüzünden zaman zaman hafifçe sallanması, suyun düz yüzeyinde uyarıcı bir dalgacığın belirmesine yol açıyordu; havuzun pelajik derinliklerindeki dev bir yaratık uykusunda kımıldıyordu sanki. Laing mu-

hasebecinin Afgan'ı sudan çıkarmasına yardım ederken hayvanın hafifliğine şaşırdığını anımsadı. Göz alıcı tüyleri klorlu suyla sırılsıklam olmuş köpek, renkli fayansların üstünde iri bir kakım gibi yatmıştı. Köpeğin 37. katta oturan bir televizyon aktrisi olan sahibesinin inip onu almasını beklerlerken Laing hayvanı dikkatle incelemişti. Görünürde yara izi ya da zor kullanıldığına ilişkin belirti yoktu. Hayvan dairesinden çıkıp bir asansöre binmiş ve elektrik kesilince çıkan kargaşada alışveriş meydanına girmiş, sonra da yüzme havuzuna düşmüş ve takati kesilince boğulmuştu herhalde. Ama bu açıklama gerçeklerle pek örtüşmüyordu. Elektrik kesintisi on beş dakikadan biraz uzun sürmüştü; bu büyüklükte bir köpekse saatlerce yüzecek kadar güçlü olmalıydı. Hem hayvan sığ uca gidip arka ayaklarının üstünde durabilirdi. Ama karanlıkta havuza atılmışsa ve güçlü bir yüzücü tarafından su altında tutulmuşsa...

Kendi şüphelerine şaşıran Laing havuzu tekrar turladı. Köpeğin boğulmasının provokatif bir eylem, misilleme beklentisiyle gerçekleştirilmiş bir eylem olduğuna emindi nedense. Gökdelendeki elli kadar köpeğin varlığı epeydir bazı insanların sinirini bozuyordu. Köpeklerin neredeyse tamamının sahipleri en üstteki on katta oturanlardı, elli çocuğun çoğu da tersine en alttaki on katta oturuyorlardı. Aşırı şımartılan bu köpeklerin sahipleri, komşularının rahatını ve mahremiyetini pek umursamıyorlardı. Köpekler akşamları yürüyüşe çıkarıldıklarında otoparkların etrafında havlıyor, arabaların arasına tuvaletlerini yapıyorlardı. Asansör kapılarına işedikleri de oluyordu. Laing Helen Wilder'ın köpek sahiplerinden yakındığını, onları ayrı bir lobiden dosdoğru en üst katlara çıkarabilecek, kendilerine ait, yüksek hızlı beş asansörü kullanmak yerine ısrarla alt seviye asansörlerine bindiklerini ve köpeklerini bu asansörleri tuvalet gibi kullanmaya teşvik ettiklerini söylediğini duymuştu.

Köpek sahipleriyle küçük çocukların ebeveynlerinin arasındaki bu husumet binayı şimdiden kutuplara ayırmıştı bir bakı-

ma. Binanın orta kısmı –aşağı yukarı 10. katla 30. kat arası–, üst ve alt katlar arasında bir çeşit tampon devlet işlevi görüyordu. Köpeğin ölümünden sonraki kısa arada, gökdelenin orta kısmına farkındalık yüklü bir çeşit sükûnet hâkim oldu; buranın sakinleri binada olup bitenleri şimdiden fark etmişlerdi sanki.

Laing bunu o akşam tıp okulundan dönünce keşfetti. Saat altıda, 20. ila 25. katlara ayrılmış park alanları genellikle dolu olurdu; Laing arabayı yaklaşık üç yüz metre ötedeki ziyaretçi otoparkına park etmek zorunda kalırdı. Mimarlar otoparkları öyle makul konumlandırmışlardı ki, bir bina sakini ne kadar yüksekte oturuyorsa (ve dolayısıyla asansörle ne kadar uzun yolculuk ediyorsa), binaya o kadar yakın park ediyordu. Alt katlarda oturanlar arabalarına gidip gelmek için her gün epey yürüyorlardı; Laing bunu izlemekten haz aldığını fark etmişti. Gökdelen en bayağı güdüleri harekete geçiriyordu nedense.

Ancak Laing o akşam, şimdiden dolu olan otoparka vardığında, diğer bina sakinlerinin hoşgörülü tavırlarına şaşırdı. Komşusu Dr. Steele'la aynı anda gelmişti. Normalde son kalan boş yer için yarışmaları ve katlarına ayrı ayrı asansörlerle çıkmaları gerekirdi. Ama bu gece birbirlerine ilerle işareti yaptılar ve birbirlerinin park etmesini beklediler. Hatta ana girişe kadar birlikte yürüdüler.

Lobide, yöneticinin ofisinin önünde duran bir grup genç, adamın sekreteriyle bağıra çağıra tartışıyorlardı. 9. katın elektrik şebekesi hâlâ bozuktu; o kat geceleri zifiri karanlık oluyordu. Neyse ki mevsim yaz olduğundan hava geç kararıyordu, ama o katın elli sakini durumdan epey rahatsızdı. Dairelerindeki elektrikli cihazların hiçbiri çalışmıyordu ve kısa sürede, alt ve üst komşularının işbirliği kapasitesinin sınırına gelinmişti.

Steele onları sempati sergilemeden seyretti. Henüz yirmilerinin sonlarında olsa da, daha şimdiden tam bir orta yaşlı gibi davranıyordu. Laing adamın saçlarının tam ortadan, kusursuzca, yarık açarcasına ayrılmış olmasına hayranlık duyduğunu fark etti.

Asansöre binerlerken Steele sır verircesine "Sürekli bir şeylerden yakınıyorlar," dedi. "Şikâyet edecek bir şeyler illa ki buluyorlar. Yeni bir binada hizmetlerin oturması için zaman gerektiğini kabullenmek istemez gibiler."

"Yine de elektriksiz kalmak can sıkıcı olmalı."

Steele başını iki yana salladı. "O karmaşık stereo sis sistemleriyle, gereksiz cihazlarıyla sigortaları fazla zorluyorlar. Anneler sırf rahat koltuklarından kalkmamak için elektronik bebek bakıcıları kullanıyor, çocuklarının yemeklerini özel mikserlerle hazırlıyorlar..."

Yolculuğun bitmesini bekleyen Laing, komşusuyla yeni kurduğu samimiyete pişman olmuştu bile. Nedense Steele onu huzursuz ediyordu. 30. kattan yukarıda daire tutmadığına bir kez daha hayıflandı. Yüksek hızlı asansörler muhteşemdi.

25. katta asansörden indiklerinde "Buradaki çocuklar bana gayet iyi görünüyorlar," dedi.

Cerrah, Laing'in dirseğini şaşılacak kadar sert kavradı. Güven telkin etmek istercesine gülümseyince, ağzı pırıl pırıl diş minelerinden oluşan minik bir katedral gibi ışıldadı.

"İnan bana Laing. Onların dişlerini görüyorum."

Steele'ın sesindeki sertlik (adam hali vakti yerinde komşularından değil de, tipik bir şekilde düşüncesiz göçmen işçilerden bahsediyordu sanki) Laing'i şaşırttı. 9. kat sakinlerinden birkaçını uzaktan tanıyordu. Charlotte Melville'in arkadaşı olan bir sosyoloğu ve bir hava trafik kontrolörünü tanıyordu; kontrolör, arkadaşlarıyla birlikte yaylı sazlar üçlüsü kurmuştu, 25. katta çalıyorlardı; adam çellosunu taşıyarak asansöre giderken Laing genellikle onunla sohbet ediyordu ve onu eğlenceli, kültürlü buluyordu. Ama evlerinin uzaklığı yakınlaşmalarını engelliyordu.

Laing bu kutuplaşmanın boyutunu, Anthony Royal'la skuaş oynamaya giderken fark etti. Asansörle 40. kata çıktı; her zamanki gibi on dakika erken gelmişti, çünkü çatıya çıkmak istiyordu.

Oranın muhteşem manzarası, Laing'in bu beton yığınlarına karşı beslediği çelişkili hislerin farkına varmasını sağlardı hep. Burayı cazip kılan şeylerden biri, insanlara göre değil insanların yokluğuna göre tasarlanmış olmasıydı kesinlikle.

Korkuluk duvarına yaslanan Laing, spor kıyafetinin içinde hoş bir şekilde ürperdi. Gökdelenin ön cephesinden yükselen güçlü hava akımlarına karşı ellerini gözlerine siper etti. Oditoryum çatıları kümesi, kıvrılan yollar ve yan yana uzanan asma cepheler ilginç bir geometri potpurisi oluşturuyordu; bu potpuri insanlar için tasarlanmış bir mimariden çok, gizemli bir psişik olayın bilinçaltı tarafından çizilmiş diyagramı gibiydi.

Laing'in solunda, on beş metre ötede bir kokteyl partisi sürmekteydi. Beyaz örtülerle örtülü iki büfeye kanepe tepsileriyle kadehler konmuştu ve portatif barın ardındaki garson içki servisi yapıyordu. Smokinli otuz kadar davetli küçük gruplar halinde ayakta durarak sohbet ediyordu. Laing birkaç dakika boyunca onları görmezden gelerek raket kutusunu korkuluk duvarına dalgınca tık tık vurduysa da, gürültülü ve aşırı hararetli konuşmalar dönüp bakmasına yol açtı. Bazı davetliler ona bakmaktaydılar ve Laing kendisinden bahsettiklerine emin oldu. Partidekiler yaklaşmışlardı ve en yakındaki konuklar en fazla üç metre ötedeydi. Hepsi de en üst üç katın sakinleriydi. Kıyafetlerinin resmiyeti daha da sıra dışıydı. Laing gökdelendeki hiçbir partide gündelik kıyafet giymemiş birini görmemişti; oysa buradaki adamlar smokinli ve siyah kravatlıydı, kadınlarınsa abiyelerinin etekleri yeri süpürüyordu. Kararlı bir havaları vardı; sanki bu bir partiden çok bir planlama konferansıydı.

Laing'e neredeyse kol mesafesinde olan, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, zengin bir sanat simsarı azar azar yaklaşmaktaydı; smokin ceketinin klapaları, fazla şişirilen körükler gibi inip kalkıyordu. Laing'in bir yanında bir borsa spekülatörünün, diğer yanındaysa bir sosyete fotoğrafçısının orta yaşlı karıları vardı; Laing'in beyaz spor kıyafetine ve tenis ayakkabılarına hoşnutsuzlukla bakıyorlardı.

Laing raket kutusunu ve havlu torbasını aldı, ama etrafındaki insanlar merdivenle arasındaki yolu kapamışlardı. Kokteyl partisinin tamamı çatıda yer değiştirmişti ve garson şimdi barla büfelerin arasında tek başına duruyordu.

Korkuluk duvarına yaslanan Laing, yeryüzünün ne kadar aşağıda olduğunu fark etti birden. Etrafı kendisiyle aynı binada oturan, hızlı hızlı soluyan insanlarla çevrilmişti; öyle yakındaydılar ki pahalı parfümlerinin ve tıraş losyonlarının birbirine karışmış kokularını alıyordu. Tam olarak ne yapacaklarını merak ediyordu, ama bir yandan da anlamsız bir şiddetin her an patlak verebileceğinin farkındaydı.

"Dr. Laing... Hanımlar, doktoru serbest bırakır mısınız lütfen?" Hünerli ellere sahip, usulca yürüyen tanıdık bir figür sanki son anda, rahatlatıcı bir şekilde seslenmişti. Laing kuyumcuyu tanıdı; elektrik kesintisi sırasında adamın sinir krizi geçiren karısını üstünkörü muayene etmişti. Kuyumcu Laing'i selamlayınca, davetliler başka bir film sahnesinin çekimine giden figüranlar gibi dağıldılar. İçkilerine ve kanepelerine hiç düşünmeden geri döndüler.

"Gelmem iyi oldu mu?" Kuyumcu, Laing'e baktı; onun bu özel mekânda bulunmasına şaşırmış gibiydi. "Anthony Royal'la skuaş oynamaya mı geldin? Teklifini reddetmeye karar verdi maalesef." Laing kadar kendine de söylercesine ekledi: "Karım burada olmalıydı. Ona çok kötü davrandılar biliyorsun, hayvan gibiydiler..."

Biraz sarsılmış olan Laing ona merdivene kadar eşlik etti. Başını geriye çevirip partiye, şık davetlilere baktı; kendisine saldıracakları hissinde yanılmış olup olmadığını merak etti. Sonuçta ne yapabilirlerdi ki? Onu aşağıya atacak halleri yoktu ya!

Bunu düşünürken, çatının kuzey ucuna bakan çatı dairesindeki, bir elini jimnastik makinesine koymuş halde ayakta duran, beyaz safari ceketli, soluk saçlı, tanıdık birini fark etti. Royal'ın ayaklarının dibinde arktik postlu Alsas çoban köpeği yatıyordu;

bu hayvan gökdelenin en güçlü köpeğiydi kuşkusuz. Kendini gizlemeye çalışmayan Anthony Royal, Laing'i düşünceli gözlerle izliyordu. Yüz ifadesi her zamanki gibi küstahlıkla savunmacılığın huzursuz edici bir karışımıydı; sanki tasarımına katkıda bulunduğu bu dev binanın kusurlarının gayet farkındaydı, ama her türlü eleştiriyi dik bakışlarla savuşturmaya hazırdı, bunun için Alsas çoban köpeği ve beyaz avcı ceketi gibi teatral unsurlar kullanmak zorunda kalsa bile. Yaşı elliden fazla olsa da, omuzlarına kadar inen açık sarı saçları tuhaf bir şekilde genç görünmesine yol açıyordu; bu büyük yüksekliklerin serin havası onu normal yaşlanma sürecinden her nasılsa korumuştu sanki. Geçirdiği kazanın yara izlerini hâlâ taşıyan kemikli alnını yana eğmişti ve yaptığı bir deneyin bitip bitmediğini kontrol eder gibiydi.

Laing, kuyumcu onu çabucak çekip de aşağı indirmeden önce elini kaldırıp Royal'ı selamladı, ama Royal karşılık vermedi. Skuaş maçlarını neden telefonla iptal etmemişti ki? Laing, Royal'ın kendisini çatıya çıkmaya kasıtlı olarak, orada bir parti verildiğini bildiği ve davetlilerin Laing'e gösterecekleri tepkiyi ve tavırlarını merak ettiği için yönlendirdiğine emin oldu bir an.

Ertesi sabah Laing erkenden, güne başlama hevesiyle kalktı. Kendini dinç ve berrak zihinli hissediyordu, ama sebebini bilmeden o gün tatil yapmaya karar verdi. Odasında iki saat kadar turladıktan sonra tam dokuzda tıp okulundaki sekreterini arayıp, ikindi vakti yapması gereken denetimi ertelediğini söyledi. Kadın geçmiş olsun deyince Laing "Bir şeyim yok. Hasta değilim. Önemli bir işim çıktı da," dedi.

Ne? Kendi davranışına şaşıran Laing küçük dairede gezindi. Charlotte Melville de evdeydi. İşe gitmek için resmi bir takım elbise giymişti, ama evinden çıkma girişiminde bulunmuyordu. Laing'i kahve içmeye davet etti, ama Laing bir saat sonra geldiğinde kadın onun eline bir kadeh şeri tutuşturdu dalgınca. Laing kadının kendisini aslında oğlunu muayene etsin diye ça-

ğırdığını kısa sürede keşfetti. Oğlan odasında oynuyordu, ama Charlotte'un söylediğine göre 10. kattaki ilkokula gidecek kadar iyi hissetmiyordu kendini. 1. katta oturan bir pilotun karısının kız kardeşi dadılık yapmayı sinir bozucu bir şekilde reddetmişti.

"Çok ters oldu, normalde seve seve yapar. Aylardır ona güveniyordum. Telefonda çok kaçamak konuştu, soğuktu sanki..."

Laing anlayışla dinlerken, çocuğa bakmayı teklif edip etmemesi gerektiğini merak etti. Ama Charlotte'un sesinde öyle bir ima yoktu. Laing oğlanla oynarken, çocukta bir terslik olmadığını fark etti. Her zamanki kadar canlı olan çocuk, öğleden sonra 3. kattaki oyun grubuna katılmak için annesinden izin istedi. Kadın hiç düşünmeden reddetti. Laing kadını giderek artan bir ilgiyle izledi. Kendisi gibi Charlotte da bir şeyler olmasını bekliyordu.

Fazla beklemeleri gerekmedi. İkindi başında hasım katlar arasında baş gösteren yeni bir dizi provokasyon, kargaşa ve düşmanlık makinesini tekrar harekete geçirdi. Olaylar ufak tefekti, ama Laing gökdelenin içindeki hayatın giderek yüzeyine çıkan derin düşmanlıkları yansıttıklarını artık biliyordu. Olaylara sebep olan faktörlerin çoğu epeydir barizdi; gürültüyle ve bina kaynaklarının suistimal edilmesiyle ilgili şikâyetler, konumları daha iyi olan dairelerin (asansör lobilerinden ve servis boşluklarından uzakta olanların) yol açtığı hasımlıklar. Hatta daha güzel olduğu söylenen üst kat kadınları (Laing bu iddiayı sınamaktan haz almıştı) bayağı bir şekilde kıskanılıyordu. Elektrik kesintisi sırasında, 38. katta oturan bir moda fotoğrafçısının on sekiz yaşındaki karısı, kimliği bilinmeyen bir kadının saldırısına uğramıştı. Muhtemelen buna misilleme olarak, kuyumcunun güçlü omuzlu karısının önderliğindeki bir grup üst katlı ev kadını 2. kata inip üç uçak hostesini hırpalamıştı.

Charlotte'un balkonundan bakan Laing, olayların ilkinin başlamasını seyretti. Yanında güzel bir kadın duruyordu, elinde içki vardı, hoş bir şekilde çakırkeyifti. Aşağıda, 9. katta bir çocuk par-

ilki tam gaz devam ediyordu. Ebeveynler çocuklarını dizginlemeye çalışmıyor, hatta tersine olabildiğince gürültü yapmaya teşvik ediyorlardı. Yarım saat durmadan içtikten sonra, şamata işini çocuklarından devraldılar. Alkolsüz içkiler aşağıdaki arabaların üstüne dökülünce, ön sıralardaki pahalı limuzinlerin ve spor arabaların ön camlarıyla tepeleri sırılsıklam olunca Charlotte yüksek sesle güldü.

Hevesle yapılan bu eylemler, balkonlara çıkmış yüzlerce bina sakini tarafından seyrediliyordu. Seyredildiklerinin farkında olan ebeveynler çocuklarını iyice azdırdılar. Parti kısa sürede çığrından çıktı. Sarhoş çocuklar acizce sendeliyorlardı. Çok yukarıdaki, 37. kattaki bir kadın avukat öfkeyle bağırmaya başladı; üstü açık spor arabasının siyah deri koltuklarının erimekte olan dondurmayla kaplı olduğunu görünce çok sinirlenmişti.

Hoş bir karnaval havası vardı. Laing en azından gökdelenin resmi havasının değiştiğini hissediyordu. O ve Charlotte kendilerini tutamayıp kahkahalara katıldılar ve doğaçlama gösteri yapılan bir amatör sirkteki seyirciler gibi alkışlamaya başladılar.

O akşam şaşılacak kadar çok parti düzenlendi. Normalde hafta sonları hariç çok az parti yapılırdı, ama bu çarşamba akşamı herkes kendini bir şekilde eğlenceye vermişti. Telefonlar çalıp duruyordu ve Charlotte'la Laing tam altı partiye davet edildiler.

"Saçımı yaptırmalıyım." Charlotte, Laing'i kolundan tuttu; sarılacaktı neredeyse. "Tam olarak neyi kutluyoruz?"

Bu soru Laing'i şaşırttı. Charlotte'un omzunu, onu korurcasına tuttu. "Kim bilir... ama eğlenceyle ve oyunlarla alakası yok."

Davet edenlerden biri Richard Wilder'dı. Laing'le Charlotte anında reddetiler.

Charlotte ahizeyi elinden bırakmadan "Neden reddettik?" diye sordu. "Gerçi o da hayır dememizi bekliyordu."

Laing "Wilder'lar 2. katta oturuyorlar," diye açıkladı. "Orası *epey* karışık..."

"Bahane buluyorsun Robert."

Charlotte konuşurken, arkasındaki televizyonda bir cezaevinden kaçma girişiminin haberi veriliyordu. Ses kısıktı; çömelmiş gardiyanlarla polislerin, kat kat uzanan barikatla kapatılmış hücrelerin sessiz görüntüleri Charlotte'un bacaklarının arasında titreşiyordu. Laing gökdelendeki herkesin kısık sesle televizyon izlediğini düşündü. Dairesine geri döndüğünde, komşularının kapılarının kenarlarından aynı görüntülerin ışıkları geliyordu. İnsanlar ilk kez ön kapılarını aralık bırakıyor ve birbirlerinin dairelerine rahatça girip çıkıyorlardı.

Ancak bu samimiyet sadece aynı katta oturanlar için geçerliydi. Binadaki kutuplaşmalar diğer her yerde artmaktaydı. İçkisiz kaldığını fark eden Laing asansörle 10. kattaki meydana indi. Tahmin ettiği gibi, insanlar alkole abanmışlardı ve içki dükkânının önünde sabırsız bina sakinlerinin oluşturduğu uzun kuyruklar vardı. Laing ablası Alice'i tezgâhın yakınında görünce ondan yardım almaya çalıştı. Alice onu hemen reddetti ve ikindi vakti yapılan maskaralıklardan hararetle yakınmaya girişti. Laing'in, suçladığı alt kat sakinleriyle bir şekilde bağlantılı olduğunu düşündüğü, onu Richard Wilder'la ve gürültücü arkadaşlarıyla bir tuttuğu açıkça belliydi.

Laing siparişini beklerken, niyetleri cezalandırmak gibi görünen bir grup üst kat sakini yüzme havuzunda arbede çıkardı. En üst üç katta oturan bazı kişiler sinirli gelmişlerdi. Afgan tazısı havuzda boğulan aktris aralarındaydı. Kadın ve arkadaşları suda takılmaya, yüzme havuzunun kurallarını çiğneyerek bir kauçuk şişme salın üstünde şampanya içmeye ve soyunma kabinlerinden çıkan insanlara su atmaya başladılar. Yaşlı görevli yarım ağızla müdahale etmeye çalıştıktan sonra pes edip tramplenlerin arkasındaki kabinine çekildi.

Asansörler itişip kakışan agresif insanlarla doluydu. Çağırma düğmeleri düzgün çalışmıyordu ve insanlar asansör kapılarını sabırsızca yumrukluyordu. Laing'le Charlotte 27. kattaki bir partiye giderlerken, asansörleri 3. kata indirildi ve üç sarhoş pi-

lot ile kaka içeri daldı. Ellerinde şişeler vardı; yarım saattir 10. kata ulaşmaya çalışıyorlardı. Pilotlardan biri Charlotte'un beline gülerek sarıldı ve az kalsın onu okulun yanındaki, eskiden çocuk filmlerinin gösterildiği, projeksiyon perdeli küçük tiyatro salonuna sürükleyecekti. Tiyatro salonunda şimdi amatör porno filmler oynatılıyordu, ki bir tanesi binanın içinde ve apartman sakinleriyle çekilmişti anlaşılan.

Tıp okulunda çalışan efemine ama sevimli bir psikiyatrist olan Adrian Talbot'ın düzenlediği, 27. kattaki partide Laing o gün ilk kez gevşemeye başladı. Bütün davetlilerin civar dairelerden olduğunu hemen fark etti. Yüzleri ve sesleri rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı. Talbot'a söylediği gibi, bir köyün sakinleriydiler bir bakıma.

"Klan demek daha doğru olur belki," dedi Talbot. "Bu apartmanın popülasyonu ilk bakışta göründüğü kadar homojen değil kesinlikle. Yakında etrafımızda oturmayanlarla konuşmayı reddeder hale geleceğiz." Sonra ekledi: "Bugün öğleden sonra aşağı atılan bir şişe, arabamın ön camını parçaladı. Arabamı tekrar sizinkilerin arasına park edebilir miyim?" Talbot uzman doktor olduğundan, binanın en yakınına park etme hakkına sahipti. Laing belki de binaya yakın olmanın tehlikelerini öngördüğünden, bu ayrıcalıktan asla faydalanmamıştı. Psikiyatristin ricası bina sakini arkadaşları tarafından hemen kabul edildi; bu dayanışma isteğini klanının hiçbir üyesi geri çeviremezdi.

Parti Laing'in katıldığı en başarılı partilerden biriydi. Gökdelende düzenlenen partilerin çoğunda kibar davetliler iş hayatlarından bahsederek ayakta çene çalar, sonra da izin isteyip giderlerdi; oysa bu seferkinde gerçek bir canlılık, gerçek bir heyecan atmosferi vardı. Kadınların neredeyse tamamı yarım saatte sarhoş oldular; Laing partilerin başarısını bununla ölçerdi.

Talbot'a iltifat ettiğinde psikiyatrist ne olumlu, ne de olumsuz tepki verdi. "Ortamın nabzının hızlandığı kesin, ama genel ruh hali keyifli ya da arkadaşça mı? Tam tersi sanki."

"Kaygılanmıyor musun?"

"Gerektiği kadar kaygılanmıyorum nedense, ama bu hepimiz için geçerli."

Munisçe söylenen bu sözler Laing için uyarıcı oldu. Etrafında yapılan hararetli konuşmalara kulak kabartınca, ifade edilen kinin, gökdelenin başka kısımlarında oturan insanlara yönelik saldırganlığın boyutuna şaşırdı. O fesatça mizah anlayışı, alt kat sakinlerinin beceriksizliğine ilişkin her dedikoduya ve palavraya inanma hevesi ırkçılığı çağrıştırıyordu kesinlikle.

Ama Laing, Talbot'ın haklı olduğunu, bütün bunlardan kaygılanmadığını fark etti. Hatta dedikoduya katılmaktan ve normalde ihtiyatlı olan Charlotte Melville'in iki kadehten çok fazlasını içtiğini görmekten bayağı bir zevk aldı. Yakınlaşabilmelerinin bir yoluydu bu en azından.

Ancak partinin sonunda, insanlar dağılırken dışarıda, 27. katın asansör kapılarının önünde küçük ama tatsız bir olay yaşandı. Saatin onu geçmesine karşın bütün binadan sesler geliyordu. Bina sakinleri birbirlerinin dairelerine girip çıkıyor, yatağa girmeyi reddeden çocuklar gibi bağrışarak merdivenleri iniyorlardı. Düğmelerine sürekli basılmasından şaşkına dönen asansörler durmuştu ve lobiler sabırsız yolcularla doluydu. Bir sonraki hedefleri, yani 26. katta oturan bir sözlükçünün düzenlediği parti sadece bir kat aşağıda olsa da, Talbot'ın partisinden çıkan herkes merdiveni kullanmamakta kararlıydı. Yüzü kızarmış olan ve Laing'in koluna tutunarak mutlu mutlu sendeleyen Charlotte bile asansör lobisine yapılan hücuma katıldı ve kapılara güçlü yumruklarıyla vurdu.

Sonunda bir asansör geldi ve kapısının kanatları açılınca içerideki tek yolcu belirdi; 5. katta annesiyle birlikte oturan, zayıf omuzlu ve nevrastenik, genç bir masözdü. Laing bu "avareyi" hemen tanıdı; gökdelende sayısına bereket olan bu insanlar zamanlarının çoğunu can sıkıntısından asansörlerle inip çıkmakla ve dev binanın uzun koridorlarında gezinmekle geçiren, değ-

ğlın ya da heyecan arayışıyla sürekli göç halinde olan ev kadınları ve onların yetişkin kızlarıydı.

Yalpalayarak üstüne gelen sarhoş kalabalıktan ürken genç kadın dalgınlığından bir anda sıyrılıp rastgele bir düğmeye bastı. Sendeleyen davetliler onu horgörüyle yuhaladılar. Kızı birkaç saniyede dışarı çektiler ve alaycı bir şekilde sorgulamaya giriştiler. Bir istatistikçinin fazla heyecanlanan karısı, talihsiz kıza tiz bir sesle bağırdı ve güçlü kolunu en öndeki sorgulayıcıların arasından uzatıp kızın yüzüne tokadı bastı.

Kendini Charlotte'tan kurtaran Laing öne çıktı. Kalabalığın ruh halini, sevimsiz de olsa ciddiye almak güçtü. Komşuları bir linç sahnesini provasız oynayan bir grup figüran gibiydiler.

"Gelin. Sizi merdivene götüreyim." Genç kadını ince omuzlarından tutan Laing onu kapıya doğru götürmeye çalıştı, ama kalabalık hep bir ağızdan horgörüyle haykırdı. Davetlilerin arasındaki kadınlar kocalarını yana itip kızın kollarını ve göğsünü yumruklamaya başladılar.

Pes eden Laing kenara çekildi. Afallayan genç kadının bu hevesli zırh eldiveninin içine tökezleyerek girmesini ve sağdan soldan yumruklar yedikten sonra merdivene kaçıp gözden kaybolmasına izin verilmesini seyretti. Refleks olarak harekete geçen şövalyelik ruhu ve sağduyusu, bu orta yaşlı intikam melekleri ekibinin karşısında duramamıştı. Ayağını denk al Laing, yoksa borsacı karısının teki bir çift avokadonun çekirdeklerini ayıklarcasına seni ustaca hadım ediverir, diye düşündü huzursuzca.

Gece gürültülü geçti; koridorlarda sürekli hareket vardı, asansör boşluklarından bağrışmalar ve cam kırılma sesleri geliyordu, karanlık havaya müzik sesleri bangır bangır yayılıyordu.

3.
Bir Bina Sakininin Ölümü

Sitenin beton duvarlarının ve toprak setlerinin üstünde uzanan gökyüzü soğuk bir sarnıcın havası gibi durgundu. Laing kargaşalı bir geceden sonra şafakta balkonuna çıktı ve aşağıdaki sessiz otoparklara baktı. Yaklaşık bir kilometre güneyde nehir her zamanki gibi şehirden akmaktaydı, ama Laing nehrin radikal bir şekilde yön değiştirmiş olduğu beklentisiyle manzaraya göz gezdirdi. Üstünde bornozu vardı; incinmiş omuzlarını ovuşturdu. Geceleyin fark etmese de, partilerde epey fiziksel şiddet yaşanmıştı. Sızlayan cildine dokundu ve bir başka benliğini, altı ay önce bu pahalı apartmanda sessiz bir stüdyo daire tutmuş fizyoloğu ararcasına adale yapısını yokladı. Her şey çığrından çıkmaya başlamıştı. Kesintisiz gürültü yüzünden, bir saatten biraz fazla uyuyabilmişti ancak. Gökdelen sessiz olsa da, binada düzenlenen yüz kadar partinin sonuncusu daha beş dakika önce bitmişti.

Laing'in çok aşağısındaki, otoparkın ön sıralarındaki arabalar kırık yumurtalarla, şarapla ve erimiş dondurmayla kaplıydı. Düşen şişeler bir düzine ön camı parçalamıştı. Bu erken saatte bile en az yirmi bina sakini balkonlarında durmuş, uçurumun dibindeki enkazlara bakıyorlardı.

Huzursuz olan Laing kahvaltı hazırladı; filtreden geçirdiği kahvenin çoğunu, tatmadan, bilinçsizce fincana döktü. Kendini o sabah fizyoloji bölümünde ders vereceğini anımsamaya zorladı. Dikkati gökdelende olup bitenlere daha şimdiden odaklanmıştı; sanki bu dev bina sadece onun zihninde vardı ve Laing binayı düşünmeyi keserse bina yok olacaktı. Aynada kendine, şarap le-

keli ellerine, rengi şaşılacak kadar iyi olan tıraşsız yüzüne baktı ve her zamanki haline dönmeye çalıştı. Bir kez olsun, dedi Laing kendine, kafanın içinden çıkmayı başar. Orta yaşlı kadınların genç masözü dövmeleri, o rahatsız edici sahne Laing'in etrafındaki her şeyi başka bir gerçeklik boyutunda tutuyordu. Kendi tepkisi –çabucak kenara çekilmesi– olayların gelişimini sandığından çok özetliyordu.

Laing sekizde tıp okuluna gitmek için yola çıktı. Asansör kırık şişelerle ve bira kutularıyla doluydu. Kontrol panelinin bir kısmı hasar görmüştü; alt kattakilerin asansörü çağırmaları engellenmeye çalışılmıştı besbelli. Laing otoparktan geçerken başını geriye çevirip gökdelene baktı; zihninin bir kısmını ardında bıraktığını biliyordu. Tıp okuluna varınca, binanın boş koridorlarından geçerken kendini ofislere ve sınıflara yeniden alışmaya zorladı. Anatomi bölümünün teşrih odalarından, sıra sıra dizili cam masaların arasından geçerken, kısmen parçalanmış kadavralara baktı. Öğrenci ekiplerinin uzuvları ve göğüs kafeslerini, kafaları ve gövdeleri düzenli bir şekilde kesmeleri (sömestr sonunda geride sadece kemikler ve naaş etiketleri kalacaktı), gökdelenin etrafındaki dünyanın uğradığı erozyona tıpatıp uyuyordu.

Laing gündüz boyunca, ders verirken ve yemekhanede meslektaşlarıyla birlikte öğle yemeği yerken sürekli apartmanı düşündü; o Pandora'nın kutusunun bin kapağı içe doğru açılıyordu birer birer. Laing gökdelendeki egemen sakinlerin, oradaki hayata en iyi uyum sağlayanların alt katlardaki kaba saba uçak pilotları ve film teknisyenleri ya da üst katlardaki hali vakti yerinde vergi uzmanlarının agresif karıları olmadığına karar vermişti. Bu insanlar ilk bakışta bütün gerginliklerin ve düşmanlıkların kaynağı gibi görünseler de, asıl sorumlular diş cerrahı Steele ve karısı gibi sessiz sakin ve ketum bina sakinleriydi. Apartman yeni bir sosyal tip, gökdelen hayatının psikolojik baskılarına karşı bağışıklığı olan, mahremiyet ihtiyacı asgari düzeyde kalan, nötr atmosferde gelişkin bir makine ırkı gibi serpilen, soğukkanlı, duygusuz bir kişilik yaratıyordu. Bu

türden bina sakinleri fahiş dairelerinde oturup da kısık sesli televizyon seyretmekten ve komşularının hata yapmasını beklemekten başka bir şey yapmamakla yetinebiliyorlardı.

Son zamanlardaki olaylar, Wilder'la uçak pilotlarının bu giderek barizleşen mantığa karşı son bir isyan çabalarıydı belki de? Maalesef başarma şansları çok azdı; çünkü hasımları gökdelendeki hayatlarından memnun olan, gayrişahsi bir çelik ve beton yığınına itirazları olmayan, mahremiyetlerinin devlet kurumlarıyla bilgi işlem organizasyonları tarafından ihlaline ses çıkarmayacakları gibi bu görünmez müdahalelere sevinecek ve onları kendi çıkarları doğrultusunda kullanacak insanlardı. Bu insanlar yirminci yüzyıl sonunda ortaya çıkan yeni bir hayat tarzında ustalaşan ilk kişilerdi. Tanışlarının hızla azalması, başkalarıyla ilişki kurmamak ve tamamen kendi ayaklarının üstünde durmak, hiçbir şeye muhtaç olmadıklarından asla hayal kırıklığına uğramamak onlara iyi geliyordu.

Gerçek ihtiyaçlarının sonradan yüzeye çıkması mümkündü. Gökdelendeki hayat yavanlaştıkça ve etkisizleştikçe, sunduğu olasılıklar artıyordu. Gökdelen verimliliği sayesinde, herkesi taşıyan sosyal yapıyı ayakta tutma görevini devralmıştı. Herhangi bir antisosyal davranışı bastırma ihtiyacını ilk kez ortadan kaldırmıştı ve insanların sapkın veya dizginsiz güdüleri keşfetmelerine imkân vermişti. Hayatlarının en önemli ve en ilginç yönleri tam da bu alanlarda yaşanacaktı. Gökdelenin kabuğunun içinde, otomatik pilota alınmış bir yolcu uçağındaki yolcular gibi güvende olduklarından, istedikleri şekilde davranmakta ve bulabildikleri en karanlık köşeleri incelemekte serbesttiler. Gökdelen, teknolojinin gerçekten "özgür" bir psikopatolojinin ifadesini mümkün kılma yolunda yaptığı her şeyin bir modeliydi birçok açıdan.

Laing uzun ikindiyi ofisinde uyuyarak, tıp okulundan çıkıp da evine dönebileceği vaktin gelmesini bekleyerek geçirdi. Sonunda yola çıkınca arabasına binip yarı tamamlanmış televizyon stüdyo-

larının önünden hızla geçti ve ardından, inşaat alanına giren çimento kamyonlarının geçmesini beş dakika bekledi. Anthony Royal burada yaralanmıştı, arabası geri geri giden bir greyderin altında ezilmişti. Adamın sitedeki ilk yol kurbanı olmakla kalmayıp, kaza yerinin tasarımına katkıda bulunmuş olması ironik ve Royal'ın hırslı kişiliği göz önüne alındığında bir açıdan tipik gelmişti sık sık.

Gecikmeye sinirlenen Laing direksiyon başında kıpır kıpır oldu. Yokluğunda önemli olayların gerçekleşmekte olduğuna nedense emindi. Sahiden de altıda apartmana vardığında, yeni olayların patlak verdiğini öğrendi. Üstünü değiştirdikten sonra Charlotte Melville'e içki içmeye gitti. Kadın öğleden önce reklam ajansından çıkmıştı; oğlu için kaygılanıyordu.

"Burada tek başına kalmasını istemedim, dadılara da hiç güven olmuyor." Kadehlerine viski koydu ve konuşurken elindeki içki sürahisini kaygılandırıcı bir şekilde, balkon korkuluğunun üstünden atacakmışçasına salladı. "Robert, *neler* oluyor? Her şey çığrından çıktı sanki; tek başıma asansöre binmeye korkuyorum."

Laing kendi sesinin "Charlotte, durum o kadar da kötü değil," dediğini duydu. "Kaygılanacak bir şey yok."

Buradaki hayatın sorunsuz gittiğine gerçekten inanıyor muydu? Laing kendi sesini dinlerken, kulağa oldukça ikna edici geldiğini fark etti. Oysa tek bir ikindi vaktinde çıkan kargaşaların, yapılan provokasyonların listesi bile epey uzundu. Alt katlardaki çocuklardan oluşan iki grup, çatıdaki oyun bahçesinden peş peşe geri çevrilmişti. Duvarlarla çevrili olan bu salıncaklı, atlıkarıncalı ve tırmanma çerçeveli oyun bahçesi Anthony Royal tarafından, bina sakinlerinin çocuklarının eğlenmesi için tasarlanmıştı. Şimdiyse oyun bahçesinin kapılarına asma kilit takılmıştı ve çatıya yaklaşan bütün çocuklar kovuluyordu. Bu arada, en üst katta oturan birkaç bina sakininin karıları asansörlerde tacize uğradıklarını öne sürmüşlerdi. Bazı bina sakinleriyse, o sabah işe gitmek için dışarı çıktıklarında, arabalarının lastiklerinin kesilmiş olduğunu görmüşlerdi. 10. kattaki ilkokulun sınıflarını basan van-

dallar, çocukların duvarlardaki resimlerini alıp parçalamışlardı. Alttaki beş katın lobileri köpek dışkısıyla pisletilmişti gizemli bir şekilde; bu katların sakinleri köpek dışkılarını çabucak toplayıp bir ekspres asansörle yukarıya geri göndermişlerdi.

Laing buna gülünce Charlotte onun koluna parmaklarıyla, uyandırmak istercesine tıp tıp vurdu.

"Robert! Bütün bunları ciddiye almalısın!"

"Alıyorum..."

"*Transtasın* sen!"

Laing ona yukarıdan baktı; bu zeki ve hoş kadının meseleyi anlayamadığını fark etmişti birden. Kadının beline kolunu dolayınca, kendisine sımsıkı sarılmasına şaşırmadı. Charlotte mutfak kapısını açmaya çalışan küçük oğluna aldırmadan kapıya yaslanıp Laing'i kendine çekti; nihayet şeklini değiştirebileceği bir şey bulduğuna kendini inandırmak istercesine, Laing'in kollarını ovuşturup duruyordu.

Charlotte'un oğlunun uyumasını bekledikleri bir saat boyunca kadının elleri Laing'in üstünden hiç ayrılmadı. Ama kadının yatağına birlikte oturmalarından önce bile Laing ilişkilerinin bu ilk cinsel eylemle başlamak yerine biteceğini, gökdelenin paradoksal mantığının neredeyse bir örneği olacak şekilde biteceğini biliyordu. Bu eylem onları yakınlaştırmaktan çok uzaklaştıracaktı. Charlotte'un küçük yatağında yatarlarken Laing'in kadına duyduğu sevgi ve onun için duyduğu kaygı bile şefkatli değil duyarsızca geldi yine paradoksal bir şekilde, çünkü bu hisler çevrelerindeki dünyanın gerçekleriyle alakasızdı. Birbirlerini gerçekten umursadıklarını gösterecek şeyler çok daha muğlaktı, erotik ve sapkıncaydı.

Akşam olmaya başladığında, kadın hâlâ uyurken Laing daireden çıkıp yeni arkadaşlarını aramaya gitti.

Dışarıda, koridorlarda ve asansör lobilerinde onlarca insan duruyordu. Dairesine geri dönmekte acele etmeyen Laing gruptan gruba geçerek konuşmaları dinledi. Bu gayriresmi toplantılar

yakında neredeyse resmi bir statü kazanacaktı, bina sakinlerinin sorunlarını ve önyargılarını dile getirebilecekleri forumlara dönüşecekti. Laing artık şikâyetlerin çoğunun binadan çok diğer kiracılarla ilgili olduğunu fark etti. Asansörlerin bozulması konusunda mimarlar ya da binanın verimsizce tasarlanmış hizmetleri değil, üst ve alt kat sakinleri suçlanıyordu.

Laing'in Steele'larla ortak kullandığı çöp kanalı yine tıkanmıştı. Laing bina yöneticisini aramayı denedi, ama adam türlü türlü şikâyetlerle ve eylem talepleriyle uğraşmaktan bitkin düşmüştü. Birkaç yardımcısı istifa etmişti, geri kalanlarsa asansörleri işler halde tutmaya ve 9. kata elektriği geri getirmeye odaklanmışlardı.

Laing bulabildiği bütün aletleri alıp, kanalı bizzat açmak için koridora çıktı. Steele hemen yardımına koştu; karmaşık, çok bıçaklı bir kesme aleti getirdi. Birlikte çalışıp, içinde mutfak artıkları birikmiş brokar perdeyi takıldığı yerden kurtarmaya çalışırlarken, Steele çöp imha sisteminin aşırı yüklenmesinden sorumlu üst ve alt kat kiracılarından bahsederek Laing'i eğlendirdi.

Laing'e sır verircesine "Bu insanların bazılarının çöpleri çok tuhaf oluyor; burada öyle şeyler göreceğimiz hayatta aklımıza gelmezdi," dedi. "Ahlak zabıtasını ilgilendirebilecek şeyler. Şu 33. kattaki güzellik uzmanı var ya, bir de şu 22. katta birlikte oturan pabucumun röntgen uzmanları. O genç kadınlar çok tuhaf, bu zamanda bile..."

Laing ona bir ölçüde katıldığını fark etti. Bu şikâyetler önemsiz gelebilirdi, ama kuaför salonunun sahibi olan elli yaşındaki kadın *sahiden de* 33. kattaki dairesinin dekorasyonunu değiştirip duruyordu ve eski kilimleri, hatta sağlam olan ufak tefek mobilyaları bile çöp kanalına atıyordu.

Steele aşağıdaki çöp sütununun ardında yağlı bir iz bırakarak kaymaya başlaması üzerine geri çekildi. Laing'i kolundan tuttu ve koridor zemininde yatan bir bira kutusuna doğru çevirdi. "Yine de hepimiz eşit derecede suçluyuz kesinlikle. Duyduğuma göre alt kattakiler kapı önlerine küçük çöp paketleri bırakıyorlar-

mış. Şimdi, gelip bir içki içer misin? Karım seni tekrar görmeye can atıyor."

Laing tartışmalarını hatırlasa da daveti kabul etmekte sakınca görmedi. Genel düşmanlık ortamı, aralarındaki gerginliği kısa sürede unutturmuştu beklediği gibi. Saçı kusursuzca yapılmış olan Bayan Steele, ilk müşterisini ağırlayan acemi bir genelev patroniçesi gibi neşeyle gülümseyerek Laing'in etrafında dolandı. Hatta Laing'in müzik zevkini övdü; duvarlar iyi yalıtılmadığından, Laing'in çaldığı şarkıları duyabiliyordu. Laing kadının bina hizmetlerinin aksayıp durmasından, bir asansöre ve 10. kattaki yüzme havuzunun soyunma kabinlerine zarar verilmesinden hararetle bahsetmesini dinledi. Kadın gökdelenden sanki dev bir canlıymış da sakinleri hakkında kafa yoruyormuş ve olayları yargıç gözüyle izliyormuş gibi bahsediyordu. Böyle hissetmesi anlaşılırdı. Uzun asansör boşluklarında inip çıkan asansörler, bir kalbi çalıştıran pistonlar gibiydi. Koridorlarda yürüyen bina sakinleri bir atardamar ağındaki hücrelerdi, dairelerindeki ışıklarsa bir beynin nöronlarıydı.

Laing dışarıdaki karanlığa, yakındaki gökdelenin parlak ışıklarına bakarken, başka konukların gelip etrafındaki sandalyelere oturduklarını hayal meyal fark etti; televizyon haber spikeri Paul Crosland ve Eleanor Powell adlı bir film eleştirmeni gelmişti; Laing içkiye düşkün olan bu kızıl saçlı kadının binadan çıkmaya çabalarken asansörlerle inip çıktığına sık sık şahit olmuştu.

Crosland 25., 26. ve 27. katlardaki otuz kadar komşu dairenin sakinlerinden oluşan klanlarının sembolik lideri olmuştu. Ertesi gün hep birlikte 10. kattaki süpermarkete alışverişe gitmeyi planlıyorlardı; polissiz bir şehre gezmeye gidecek bir grup köylü gibiydiler.

Kanepede Laing'in yanında oturan Eleanor Powell, haber spikeri Crosland'in dairelerinin güvenliğine yönelik önerilerini akıcı bir haberci diliyle özetlemesini dalgın gözlerle izlemekteydi. Arada sırada bir elini öne uzatıyordu; Crosland'in görüntüsünü

düzeltmek, belki de tombul yanaklarının renk değerlerini değiştirmek veya sesini kısmak istiyordu sanki.

Laing, kadına "Senin dairen asansör lobisinin yanında değil mi?" diye sordu. "Barikat kurman gerekecek."

"Niye ki? Ben kapımı ardına kadar açık bırakıyorum." Laing'in şaşırdığını görünce ekledi: "Eğlencenin parçası değil mi bu?"

"Bütün bunları içten içe eğlenceli bulduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Bulmuyor musunuz? Bence buluyorsunuz doktor. Birliktelik boş bir asansörü haşat etmektir. Üç yaşımızdan beri ilk kez ne yaparsak yapalım fark etmiyor. Düşününce bu cidden ilginç..."

Kadın yaslanıp başını Laing'in omzuna koyunca Laing "Havalandırma sorunlu galiba... balkonun havası temizdir," dedi.

Kadın, Laing'in omzuna tutunarak yerden çantasını aldı. "Tamam. Kaldır beni. Sen utangaç bir zamparasın doktor..."

Balkon kapısına vardıklarında, çok yukarılarındaki bir balkondan cam patlaması sesi geldi. Cam parçaları gecenin karanlığında ışıldayarak, bıçaklar gibi yağdı. İri, biçimsiz bir nesne balkonun en fazla altı yedi metre ötesinden hızla düştü. İrkilen Eleanor, Laing'e çarptı. Dengelerini geri kazanırlarken aşağıdan yüksek bir metal sesi geldi; bir araba kaza yapmıştı sanki. Sonra kısa ama derin bir sessizlik çöktü; Laing binada günlerdir ilk kez gerçekten sessizlik olduğunu fark etti.

Herkes balkona fırladı; Crosland'le Steele diğerinin aşağı atlamasını engellemek istercesine birbirlerine tutunuyorlardı. İtilip korkuluğa yaslanan Laing, beş metre kadar ötedeki kendi boş balkonunu gördü. Absürd bir an boyunca, kurbanın kendisi mi olduğunu merak etti. Dört bir yandaki balkonlarda, ellerinde bardaklarla korkuluklara yaslanmış, aşağıdaki karanlığa bakan insanlar vardı.

Çok aşağıdaki, en ön sıradaki arabalardan birinin göçmüş çatısında smokinli bir adamın cesedi gömülüydü. Acı çekercesine yüzünü buruşturan Eleanor Powell sendeleyerek korkuluktan uzaklaştı ve Crosland'i iterek yanından geçti. Metal çubuğa sım-

sıkı tutunan Laing şoke olmuştu, ama heyecan da duyuyordu. Gökdelenin devasa ön cephesindeki neredeyse bütün balkonlarda insanlar vardı artık; bina sakinleri muazzam bir açık hava opera binasındaki localarından bakıyorlardı sanki.

Ezilmiş arabaya ve tepesinde gömülü cesede kimse yaklaşmıyordu. Parçalanmış smokin ceketini ve küçük rugan ayakkabıları gören Laing, ölü adamı tanır gibi oldu; 40. katta oturan kuyumcuydu sanki. Yuvarlak camlı gözlüğü yerde, arabanın ön tekerleğinin yanında yatıyordu; gözlüğün kırılmamış camları apartmanın parlak ışıklarını yansıtıyordu.

4.
Yukarı!

Kuyumcunun ölümünden sonra haftada olaylar daha huzursuz edici bir yönde hızla ilerledi. Dr. Laing'in yirmi dört kat aşağısında oturan ve bu yüzden binanın içinde oluşan baskılara çok daha fazla maruz kalan Richard Wilder, gerçekleşen değişimlerin büyüklüğünü ilk fark eden kişi oldu.

Wilder üç gündür apartmanda yoktu; hapishanelerdeki huzursuzluk ortamıyla ilgili yeni bir belgeselin çekimlerini yapmıştı. Büyük bir eyalet hapishanesindeki mahkûmların gerçekleştirdiği ve gazetelerle televizyonda bol bol haber olan bir isyan, Wilder'ın belgesele doğrudan konuyla ilgili bazı çekimler katabilmesine imkân vermişti. İkindi başında evine döndü. Kaldığı otelden her akşam Helen'ı aramış ve ona gökdelendeki durumla ilgili sorular sormuştu dikkatle, ama kadın özel bir şikâyette bulunmamıştı. Yine de kaçamak konuşması Wilder'ı huzursuz etmişti.

Wilder arabasını park edip yan kapıyı tekmeleyerek açtı ve iri cüssesini direksiyonun başından kaldırdı. Otoparkın kenarındaki yerinden bakarak, dev binanın ön cephesini dikkatle taradı. İlk bakışta ortalık yatışmış gibi görünüyordu. Düzgün park edilmiş yüzlerce araba sıra sıra uzanıyordu. Kat kat yükselen, parlak güneş ışığıyla aydınlanan balkonların korkuluklarının ardında gür bitkili saksılar vardı. Wilder bir an esef duydu; doğrudan eyleme hep inanmış bir insan olarak geçen haftaki çatışmalardan ve agresif komşularını, özellikle de Helen'ın ve

iki oğlanın hayatını zorlaştıran üst kat sakinlerini hırpalamaktan haz almıştı.

Tek terslik, 40. kattaki parçalanmış panoramik pencereydi; bahtsız kuyumcu oradan fırlamıştı. O katın iki ucunda birer çatı dairesi vardı; kuzey köşesindekinde Anthony Royal oturuyordu, diğeriyse kuyumcuyla karısının eviydi. Kırık pencere camı değiştirilmemişti; camdaki yıldız imi şeklindeki boşluk Wilder'a gizemli bir simge, bir savaş uçağının gövdesine bir başka uçağı düşürdükten sonra çizilmiş bir işaret gibi geldi.

Wilder bavulunu ve Helen'la oğullarına aldığı hediyelerin bulunduğu yolcu çantasını arabadan aldı. Arka koltukta hafif bir sinekamera duruyordu; Wilder gökdelenle ilgili belgeselinde kullanmak için yetmiş seksen metrelik pilot çekim yapmayı planlıyordu. Kuyumcunun beklenmedik ölümü Wilder'ın epeydir benimsediği bir kanıyı, gökdelendeki hayatla ilgili önemli bir belgesel çekilebileceği kanısını pekiştirmişti. Kuyumcunun ölümüyle başlamak iyi olabilirdi. Wilder'ın o adamla aynı binada oturmuş olması bir şanstı; bu sayede program kişisel bir biyografinin etkileyiciliğine sahip olacaktı. Polis soruşturması tamamlanınca vaka adliyeye intikal edecekti ve Wilder'ın fahiş gecekondu demekten hoşlandığı, kendi kendini kumpaslarla ve yıkımla dölleyen bu asma saray kaçınılmaz bir şekilde kötü bir şöhrete kavuşup gizeme bürünecekti.

Wilder bavulu güçlü kollarıyla taşıyarak, uzaktaki apartmana doğru yola koyuldu. Dairesi apartmanın ana girişinin ön kısmının hemen üstündeydi. Helen'ın balkona çıkıp el sallamasını bekledi; Wilder'ın arabasını otoparkın kenarına park etmek zorunda kalmasının pek az iyi yönünden biriydi bu.

Wilder ana girişte asansörlerden ikisinin bozuk olduğunu fark etti. Lobi ıssız ve sessizdi; gökdelenin tamamı metruktu sanki. Yöneticinin ofisi kapalıydı ve cam kapıların önünde, fayans zeminde zarflar karmakarışık halde yatıyordu. Yan yana dizili asansörlerin karşısındaki duvara, kısmen silinmiş bir me-

saj kargacık burgacık harflerle yazılmıştı; günün birinde binanın tüm yüzeylerini kaplayacak olan sloganların ve özel işaretlerin ilkiydi. Bu graffitiler bina sakinlerinin zekâ ve eğitim düzeylerini yansıtıyordu elbette. Duvarlara sprey boyayla yazılan bu karmaşık akrostişler, palindromlar ve kibar küfürler esprili ve yaratıcı olmalarına karşın, gökdelen sakinlerinin görünüşte en çok küçümsediği yerler olan çamaşırhanelerin ve seyahat acentelerinin ucuz duvar kâğıtlarını çağrıştıran rengârenk ama anlaşılmaz yazılara dönüştüler kısa sürede.

Wilder asansör kapılarının önünde sabırsızca beklerken giderek öfkelendi. Çağırma düğmelerine sinirle bastı, ama asansörlerin geldiği yoktu. Artık hepsi de sadece 20. ilâ 30. katlar arasında kısa yolculuklar yapıyordu. Bavulunu yerden alan Wilder merdivene yöneldi. 2. kata çıkınca karanlıkta koridoru buldu ve ön kapısının önüne konmuş, dolu bir naylon çöp poşetine takılıp tökezledi.

Hole girince ilk izlenimi Helen'ın iki oğlanı yanına alıp daireden çıktığıydı. Oturma odasının jaluzileri inikti ve klima kapalıydı. Yerde oyuncaklar ve giysiler saçılıydı.

Wilder çocukların yatak odasının kapısını açtı. Havasız odada kesik kesik soluyarak yan yana uyuyorlardı. Yatakların arasında duran tepside dünden kalma yemek artıkları vardı.

Wilder oturma odasından kendi yatak odasına geçti. Jaluzilerden biri açılmıştı ve gün ışığı beyaz duvarlara dikdörtgen şeklinde vuruyordu. Wilder odayı hapishanenin psikiyatri kanadındaki, iki gün önce çekim yaptığı bir hücreye benzetip huzursuz oldu. Helen bozulmamış yatakta giyinik olarak yatmaktaydı. Wilder onun uyuduğunu varsaydı; ama ağır ayaklarıyla ses çıkarmamaya çalışarak odada yürürken, Helen'ın gözleri onu ifadesizce takip etti.

"Richard... sorun değil." Kadın sakin konuşmuştu. "Uyanığım... Aslında dün aradığından beri. Yolculuğun iyi geçti mi?"

Doğrulacak oldu, ama Wilder onun kalkmasını engelledi.

"Çocuklar... Burada neler oluyor?"

"Hiç." Kadın onun eline dokundu ve rahatlatıcı bir edayla gülümsedi. "Uyumak istediler, ben de tamam dedim. Yapacak başka şeyleri yok ki. Geceleri çok gürültü oluyor. Dağınıklık için kusura bakma."

"Dağınıklığı boşver şimdi. Çocuklar neden okulda değiller?"

"Okul kapalı... Çocuklar sen gittiğinden beri okula gitmediler."

"Neden?" Karısının pasifliğine sinirlenen Wilder iri ellerini ovuşturmaya başladı. "Helen, burada bütün gün böyle yatamazsın. Peki ya çatıdaki oyun bahçesi? Veya yüzme havuzu?"

"Onlar sadece hayalimde varlar galiba. Çok zor..." Kadın yerde, Wilder'ın ayaklarının arasında duran sinekamerayı gösterdi. "O ne için?"

"Biraz çekim yapabilirim, gökdelen projesi için."

"Yine hapishane belgeseli." Helen, Wilder'a neşesizce gülümsedi. "Nereden başlaman gerektiğini söyleyebilirim."

Wilder kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Onun ince kemiklerini hissetti; o narin bedenin hâlâ var olduğuna emin olmak istiyordu sanki. Karısının keyfini bir şekilde yerine getirecekti. Yedi yıl önce bir özel televizyon kanalında çalışırken onunla tanıştığında, Helen zeki ve özgüvenli bir prodüktör asistanıydı; Wilder'a laf yetiştirmekle kalmayıp baskın çıkıyordu. Birlikteyken yatakta geçirmedikleri tüm zamanı tartışarak geçirirlerdi. Şimdiyse Helen iki çocuk doğurduktan ve gökdelende bir yıl yaşadıktan sonra içine kapanıyordu; çocukların yaptığı en ufak şeylerle bile saplantı derecesinde ilgileniyordu. Çocuk kitabı eleştirileri yazması bile bu içine kapanıklığın parçasıydı.

Wilder ona sevdiği tatlı likörden bir bardak getirdi. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken göğüs kaslarını ovuşturdu. Wilder'ın başta hoşuna giden, şimdiyse en rahatsız olduğu şey Helen'ın onun gökdelendeki bekâr kadınlarla yaşadığı ilişkileri

artık fark etmemesiydi. Helen kocasının onlardan biriyle konuştuğunu görse bile çocukları peşinden çekerek geçip gidiyordu; Wilder'ın başına buyruk seks hayatıyla artık ilgilenmiyordu sanki. Bu genç kadınlardan bazıları, örneğin elektrik kesintisi sırasında Afgan'ı havuzda boğulan televizyon aktrisi ve bir üst katta oturan senaryocu kız, Helen'la arkadaş olmuşlardı. Bu ikincisi oldukça ciddi bir kızdı, süpermarket kuyruklarında Byron okuyordu, bir bağımsız porno film prodüktörünün yanında çalışıyordu (en azından Helen öyle demişti rahatça). "Cinsel pozisyonları en ince ayrıntısına kadar yazması gerekiyormuş. İlginç bir meslek... Nasıl nitelikler gerekiyor, aşağı yukarı kaç yıl yapılabiliyor acaba?"

Wilder bunu duyunca afallamıştı. Biraz tutucu olduğundan senaryocu kızı asla sorgulayamamıştı. Kızın 3. kattaki dairesinde seks yaparlarken rahatsız edici bir hisse kapılmıştı; sanki kız bütün sarılmalarla çiftleşme pozisyonlarını ezberliyordu ve Wilder'ın acil işi çıksa başka bir erkek arkadaşını çağırıp aynı pozisyonda devam edecekti. Gökdelende mesleki uzmanların sayısına bereket olmasının rahatsız edici yönleri vardı.

Wilder karısının likörü yudumlamasını seyretti. Onu canlandırmak için uyluklarını okşadı. "Haydi ama Helen, ölümü bekler gibisin. Ortalığı toparlayalım, sonra da çocukları yukarıdaki yüzme havuzuna götürürüz."

Helen başını iki yana salladı. "Gidemeyiz, düşmanlık çok fazla. Hep vardı, ama artık iyice belli oluyor. Çocuklara sataşıyorlar. Farkında olmadan yapıyorlar diye düşünüyorum bazen." Wilder üstünü değiştirirken kadın yatağın kenarına oturup pencereden dışarıya, göğün altında yan yana uzanan gökdelenlere baktı. "Aslında mesele diğer bina sakinleri değil. Mesele bu bina..."

"Biliyorum. Ama polis soruşturması bitince ortalık yatışacak, göreceksin. Bir kere herkes suçluluk duygusuna kapılacak."

"Neyi soruşturuyorlar?"

"O adamın ölümünü tabii ki. Şu yukarıdan düşen kuyumcunun." Wilder sinekamerayı alıp lens kapağını açtı. "Polisle konuştun mu?"

"Bilmem. Herkesten uzak duruyorum." Kadın kendini neşelenmeye zorlayarak Wilder'ın yanına gitti. "Richard, daireyi satmayı düşündün mü hiç? Buradan gidebiliriz. Ciddiyim."

"Helen..." Bir an apışıp kalan Wilder ufak tefek, kararlı karısına tepeden baktı. Pantolonunu çıkardı; kaslı göğsünü ve kasıklarındaki kabartıyı sergilemekle otoritesini bir şekilde belli ediyordu sanki. "Kovulmaktan farksız olur bu. Hem daireye verdiğimiz parayı vermezler."

Wilder, Helen boynunu büküp yatağa geri dönene kadar bekledi. Altı ay önce Helen'ın zoruyla zemin kattaki ilk dairelerinden taşınmışlardı zaten. O sıralar gökdelenden taşınmayı ciddi olarak konuşmuşlardı, ama Wilder asla tamamen anlayamadığı sebeplerden dolayı Helen'ı kalmaya ikna etmişti. Her şeyden öte, kariyer sahibi komşularıyla eşit koşullarda münasebette olmak ve o kendini beğenmiş maliyet muhasebecileriyle pazarlama müdürlerinin karşısında ezilmemek yolundaki mücadelesinde asla pes edemezdi.

Oğulları odaya uykulu uykulu girerken Helen "Daha üst bir kata taşınabiliriz belki," dedi.

Wilder çenesini tıraş ederken karısının bu son sözünü düşündü. Usulca yapılan o yakarış, Wilder'ın kafasının içinde epeydir yatan bir arzuyu harekete geçirmişti sanki. Helen'ın niyeti sınıf atlamaktı elbette, "daha iyi bir semte" taşınmaktı, aşağı tabakadan insanların yaşadığı bu varoştan kurtulup 15. ilâ 30. katlar arasındaki daha güzel yerleşim bölgelerine gitmekti; oralarda koridorlar temizdi ve çocukların sokaklarda oynaması gerekmiyordu, hoşgörü ve kültürlülük uygarlığı getiriyordu.

Wilder'ın aklında başka bir şey vardı. Helen'ın usulca konuşmasını, iki oğluna derin bir rüyadaymışçasına bir şeyler mı-

ıldanmasını dinlerken kendini aynadan inceledi. Maçtan önce kendi içini rahatlatan bir boksör gibi, karın ve omuz kaslarına pat pat vurdu. Hem zihinsel hem de fiziksel açıdan binadaki en güçlü erkek olduğu neredeyse kesindi ve Helen'ın cansızlığı sinirini bozuyordu. O tarz bir pasiflikle başa çıkmasının mümkün olmadığını fark etti. O pasifliğe verdiği tepkiyi hâlâ yetiştirilme tarzı belirliyordu; aşırı duygusal annesi üstüne titremişti ve Wilder'ın çocukluk dönemini elinden geldiğince uzatmaya çalışmıştı, böylece de ona hep sarsılmaz olduğunu düşündüğü özgüvenini kazandırmıştı. Wilder'ın annesiyle babası, o çocukken boşanmışlardı - babası karanlık işlere bulaşmış biriydi anlaşılan. Annesi hoş ama pasif, satranç düşkünü bir muhasebeciyle evlenmişti; anneyle tosun gibi oğlunun arasındaki ilişki, bu evliliğin tamamına damgasını vurmuştu. Wilder müstakbel karısıyla tanışınca, sahip olduğu bu avantajlardan Helen'ın faydalanmasını istediğine, Helen'a bakmak ve onu hep korumak ve eğlendirmek istediğine safça inanmıştı. Oysa insanlar asla değişmezlerdi tabii; Wilder artık bunun farkındaydı ve aşırı özgüvenine karşın, kendisine bakacak birine her zamanki kadar ihtiyacı vardı. Evliliklerinin başlarında bir iki kez, boş bulunduğu anlarda, eskiden annesiyle oynamaktan haz aldığı çocuksu oyunları oynamaya kalkışmıştı. Ama Helen, Wilder'a oğluymuş gibi davranmayı kabullenememişti. Wilder onun gerçekten istediği şeyler sıralamasında sevmenin ve bakmanın en sonda yer aldığını tahmin ediyordu. Belki de gökdelendeki hayatın yozlaşması, Helen'ın bilinçaltı beklentilerini onun sandığından fazla tatmin edecekti.

Wilder yanaklarını ovuştururken, duş kabininin arkasındaki havalandırma tünellerinden kesik kesik gelen, binanın ta otuz dokuz kat yukarıdaki çatısından pompalanan havanın uğultusunu dinledi. Musluktan akan suyu seyretti. Bu da epey uzaktan, çatıdaki rezervuarlardan gelmişti; apartmanın içindeki dev borulardan, bir yer altı mağarasının içinden süzülen buz gibi derecikler misali akmıştı.

Wilder'ın belgeseli çekme kararlılığında güçlü bir kişisel önyargı etkiliydi; binaya alışmaya, binanın fiziksel meydan okumasına karşılık verip onu yenmeye yönelik hesaplı bir girişimin parçasıydı o belgesel. Wilder gökdelene karşı şiddetli bir fobi geliştirmekte olduğunun bir süredir farkındaydı. Tepesinde yükselen beton yığınının muazzam ağırlığının sürekli bilincindeydi ve bedeni binanın içinde etkili olan güçlerin hedefiymiş gibi geliyordu; sanki Anthony Royal binayı onu kapana kıstıracak şekilde tasarlamıştı. Wilder geceleri, uyuyan karısının yanında yatarken, rahatsız edici rüyalardan sık sık uyanıp kendini boğucu yatak odasında buluveriyordu ve diğer 999 dairenin her birinin duvarlardan ve tavanlardan baskı yaptığını, ciğerlerindeki havayı boşalttığını hissediyordu. Afgan'ı onu sevmediği veya sahibini üzmek istediği için değil, binanın üst katlarından intikam almak için boğduğuna emindi. Karanlıkta yanlışlıkla havuza düşen köpeği tutmuştu. Zalim ama güçlü bir dürtüye boyun eğerek onu suyun altına çekmişti. Hayvanın çırpınmaya başlanan bedenini su altında tutarken, tuhaf bir şekilde binanın kendisiyle boğuşmuştu.

Wilder o çok yükseklerdeki katları düşünerek duşunu aldı; soğuk suyu sonuna kadar açıp, buz gibi suyun göğsüne ve kasıklarına fışkırmasına izin verdi. Helen tökezlemeye başlamıştı, oysa kendisi daha da azimliydi artık; tüm hayatını tırmanmaya hazırlanmakla geçirdiği dağın eteğine nihayet varmış bir dağcı gibiydi.

5.
Dikey Şehir

Wilder yükselmek için nasıl planlar kurarsa kursun, zirveye giden yol ne olursa olsun, erozyon şimdiki hızıyla sürerse gökdelenden geriye pek bir şey kalmayacağını kısa sürede fark etti. Hizmetlerle ilgili çıkabilecek bütün sorunlar çıkıyordu neredeyse. Helen'ın daireyi toplamasına yardım etti; jaluzileri açarak ve odadan odaya gürültüyle geçerek, uyuşuk ailesini biraz olsun canlandırmaya çalıştı.

Wilder onları canlandırmakta zorlandı. Havalandırma sistemi beşer dakikalık aralıklarla duruyordu ve yaz sıcağında dairenin içi boğucuydu. Wilder bu pis atmosferi şimdiden normal kabul etmeye başlamış olduğunu fark etti. Helen ona komşulardan bir dedikodu duyduğunu söyledi; üst kat sakinlerinin havalandırma tünellerine kasıtlı olarak köpek dışkısı attıkları söyleniyordu. Sitenin açık meydanlarının etrafında turlayan güçlü rüzgârlar, apartmanın beton bacaklarının arasından döne döne geçerken alt katlara vuruyordu. Wilder biraz temiz hava alma umuduyla pencereleri açtı, ama kısa sürede daireye toz toprak ve beton tozu doldu. Dolaplarla kitaplık raflarının üzerleri külsü bir tabakayla kaplandı çabucak.

Akşama doğru bina sakinleri işten dönmeye başladılar. Asansörler gürültülü ve aşırı kalabalıktı. Artık üç tanesi bozuktu, geri kalanlarsa katlarına ulaşmaya çalışan sabırsız bina sakinleriyle tıka basa doluydu. Dairesinin açık kapısından bakan Wilder, komşularının kuyu kafeslerinden inen sinirli madenciler gibi agresifçe itişip kakışmalarını seyretti. Wilder'ın önünden

hızlı adımlarla geçtiler; epey kaygılıydılar ve evrak çantalarıyla el çantalarını bir çeşit vücut zırhıymış gibi kullanıyorlardı.

Wilder binada serbestçe gezinme ve tüm hizmetlerden, özellikle de 35. kattaki yüzme havuzundan ve terastaki bedava oyun bahçesinden faydalanma hakkını sınamaya karar verdi birden. Kamerasını alıp, büyük oğluyla birlikte çatıya doğru yola koyuldu. Ancak yüksek hızlı asansörlerin ya bozuk olduklarını, ya tamirde olduklarını ya da en üst katlarda daimi olarak, kapıları açık bırakılarak tutulduklarını kısa sürede öğrendi. O katlara ulaşmanın tek yolu özel dış girişti, ama Wilder'da oranın anahtarı yoktu.

Çatıya ulaşma azmi pekişen Wilder, onları 35. kata kadar çıkaracak bir ara asansörün gelmesini bekledi. Asansör gelince kalabalık kabine ite kaka daldı; Wilder'ın etrafı, altı yaşındaki oğluna tepeden, açıkça düşmanca bakan yolcularla çevrildi. 23. katta asansör daha yukarı çıkmayı reddetti. Yolcular dışarı akın etti; evrak çantalarını asansörlerin kapalı kapılarına vurmaları, ritüel haline gelmiş bir sinir gösterisi gibiydi.

Wilder küçük oğlunu kucağına alıp merdivenlere yöneldi. Çatıya çıkacak kadar güçlüydü. Ama iki kat yukarıdaki merdiven, bir çöp kanalını açmaya çalışan bir grup yerel sakin tarafından kapatılmıştı – Robert Laing'in komşusu olan genç, agresif diş cerrahı aralarındaydı. Havalandırma tünelleriyle bir haltlar karıştırdıklarından şüphelenen Wilder aralarından ite kaka geçmeye çalıştı, ama bir adam onu omuzlayarak yana itti hemen; Wilder bu adamı tanıdı; rakip bir televizyon kanalında çalışan bir haber spikeriydi.

"Bu merdiven kapalı Wilder! Kafan basmıyor mu?"

"Ne?" Wilder bu küstahlık karşısında apışıp kalmıştı. "Nasıl yani?"

"*Kapalı!* Hem sen burada ne arıyorsun?"

İki adam burun buruna geldiler. Spikerin agresif tavrını ilginç bulan Wilder, adamın kıpkırmızı yüzünü çekmek istercesine ka-

merayı kaldırdı. Crosland amirane bir tavırla kamerayı itince, Wilder'ın içinden ona yumruğu çakmak geldi. Ortamın gerginliğinden zaten ürkmüş olan oğlunun daha fazla korkmasını istemediğinden tekrar asansöre bindi ve alt katlara geri döndü.

O dalaşma küçük de olsa canını sıkmıştı. Helen'a aldırmadan, kamerayı ileri geri sallayarak dairede turladı. Şaşkınca bir heyecan duyuyordu; kısmen belgesel planları sebebiyle, ama bir yandan da apartmanda giderek yoğunlaşan zıtlaşma ve düşmanlık atmosferi yüzünden.

Civardaki, hapishaneye benzeyen gökdelenleri balkonundan seyretti. Bu binaların sunduğu görsel ve sosyolojik materyaller neredeyse sınırsızdı. Dış çekimleri helikopterden ve yaklaşık dört yüz metre ötedeki, en yakın gökdelenden yapacaklardı. Wilder'ın zihninde şimdiden canlanan altmış saniyelik, uzun çekimde kadrajda binanın tamamı gösteriliyor ve sonra tek bir daireye, bu kâbusvari termit yuvasının tek bir hücresine zum yapılıyordu.

Programın ilk yarısında gökdelen hayatı tasarım hataları ve sinir bozucu ufak tefek yönleri çerçevesinde incelenecekti, geri kalanındaysa göğe yükselen bir binadaki iki bin kişilik bir toplulukta yaşamanın psikolojisi suç, boşanma ve cinsel taciz oranlarından bina sakinlerinin sağlıklarına, uykusuzluk gibi psikosomatik bozuklukların yaygınlığına dek her açıdan ele alınacaktı. Onyıllardır toplanan veriler gökdelenin sürdürülebilir bir sosyal yapı olabileceği fikrine gölge düşürse de bu dikey kentler, halk konutlarının maliyetlerini düşürdüklerinden ve özel sektöre yüksek kazançlar getirebildiklerinden, sakinlerinin gerçek ihtiyaçları göz önüne alınmadan inşa edilip duruyorlardı.

Gökdelen hayatının psikolojisine ilişkin veriler epey olumsuzdu. Örneğin mizah yoksunluğu Wilder'a başlıca özellik gibi gelmişti hep; yapılan tüm araştırmalar da, gökdelen sakinlerinin gökdelen hayatıyla ilgili espri yapmadıklarını ortaya koyuyordu. Gökdelen hayatı tek kelimeyle "olaysızdı". Wilder kendi

deneyimlerinden yola çıkarak, gökdelenin sadece içinde karın doyurulup uyunacak bir yer olmaktan çıkıp da aktivitelere teşvik edici bir çeşit yuva haline gelmesi için gerekli esneklikten yoksun bir kabuk olduğu sonucuna varmıştı. Gökdelenlerde yaşamak belirli bir davranış tarzını gerektiriyordu; yumuşak başlı ve kontrollü, hatta belki biraz da deli olmak gerekiyordu. Tam psikozlulara göre, diye düşündü Wilder. Bu kulelerde, dikildiklerinden beri vandalizm kol gezmişti hep. Sökülen her telefon, yangın kapılarından koparılan her kol, tekmelenen her elektrik sayacı beyinsizleşmeye verilen bir tepkiyi temsil ediyordu.

Wilder'ın gökdelendeki hayatta en kızdığı şey, yüksek gelirli profesyonel insanların görünüşte homojen şekilde bir araya geldikten sonra üç tane apayrı ve düşman kampa ayrılmış olmalarıydı. Güce, sermayeye ve kişisel çıkarlara göre belirlenen eski sosyal tabakalar her yerde olduğu gibi burada da oluşmuştu.

Pratikte gökdelen şimdiden üç klasik sosyal gruba ayrılmıştı bile: alt, orta ve üst sınıflar. 10. kattaki alışveriş merkezi, film teknisyenleri ve uçak hostesleri gibi insanlardan oluşan "proletaryanın" yaşadığı en alt dokuz katla, gökdelenin 10. katı ile yüzme havuzu ve restoranın bulunduğu 35. kat arasında uzanan orta bölümünün arasındaki net bir sınırdı. Apartmanın ortadaki bu üçte ikilik kısmı orta sınıfını teşkil ediyordu ve sakinleri bencil ama uysal profesyonellerdi. Doktorlar ve avukatlar, muhasebeciler ve vergi uzmanlarıydı; serbest değil, tıp kurumlarında ve büyük şirketlerde çalışıyorlardı. Tutucu ve disiplinliydiler; en iyi hayat yerine en iyi ikinci hayatı yaşamaya razı olma hevesleri birbirleriyle kaynaşmalarını sağlıyordu.

Onların yukarısında, gökdelenin en üst beş katında kaymak tabaka, yani küçük kodamanlardan ve girişimcilerden, televizyon aktrislerinden ve akademisyenlerden kurulu ihtiyatlı oligarşi vardı; yüksek hızlı asansörlere ve üstün hizmetlere, halılı merdivenlere sahiptiler. Binadaki hayatın akışını onlar belirliyorlardı. Önce onların şikâyetleri dinleniyordu, önce onların sorunları

çözülüyordu ve gökdelendeki hayatı alttan alta yönetiyorlardı; çocukların yüzme havuzlarını ve çatıdaki bahçeyi ne zaman kullanabileceklerine ve restoran mönülerine, kendilerinden başka neredeyse herkesin restorandan uzak durmasına yol açan fahiş fiyatlara onlar karar veriyordu. Orta safları en çok hizada tutan onlardı; arkadaşlık ve onay havucunu sallayıp duruyorlardı.

En üst katlardaki tabyalarında, serflerin tepesindeki feodal lordlar kadar yüksekte oturan bu dışlayıcı bina sakinlerini düşünmek Wilder'ın giderek sabırsızlanmasına ve hınçlanmasına yol açtı. Ancak herhangi bir çeşit karşı saldırıyı organize etmek zordu. Wilder'ın popülist lider rolü oynayıp alt katlardaki komşularının sözcüsü haline gelmesi kolay olurdu, ama onlar birlikte hareket etmelerini sağlayacak niteliklere ve hırsa sahip değildi; apartmanın orta kısmında oturan disiplinli, profesyonel insanlarla başa çıkamazlardı. Hamurlarında gevşeklik vardı, müdahalelere epey katlandıktan sonra birden toplanıp gidiverme eğilimi vardı. Kısacası psikolojik ve toplumsal anlamda bölge sahiplenme içgüdüleri öylesine körelmişti ki, artık sömürülmeye hazırdılar.

Wilder'ın komşularını gaza getirmek için, kendilerini epey yakın hissedecekleri bir şeylere ihtiyacı vardı. Televizyon belgeseli bu açıdan biçilmiş kaftandı, üstüne üstlük anlayabilecekleri bir şeydi. Belgesel onların tüm hınçlarını dramatize edecek ve bina hizmetleriyle tesislerinin üst kat sakinleri tarafından suistimal edildiğini ifşa edecekti. Gökdelendeki gerginlikleri abartmak için gizlice nifak tohumları ekmek bile gerekebilirdi.

Ancak Wilder, belgeselinin şeklinin şimdiden belirlenmekte olduğunu kısa sürede keşfedecekti.

Direnme azmiyle iyice şevklenen Wilder, evin içinde turlayıp durmayı kesmeye ve böylece karısıyla çocuklarını rahatlatmaya karar verdi. Havalandırma artık saatte yalnızca beş dakika çalışıyordu ve alacakaranlık çöktüğünde daire boğucu, sıcak ve

rutubetliydi. Yukarılardaki balkonlardan yüksek sesli sohbetlerin ve bangır bangır çalınan teyplerin gürültüsü geliyordu. Helen Wilder şimdiden kapanmış olan pencerelerin önünde yürüyerek küçük ellerini pencere kollarına cansızca, geceyi iterek uzaklaştırmak istercesine bastırdı.

Ona yardım edemeyecek kadar meşgul olan Wilder, yanına havlu ve mayo alıp 10. kattaki havuza yollandı. Alt katlardaki komşularıyla yaptığı birkaç telefon konuşması sayesinde, belgeselde yer almaya hevesli olduklarını öğrenmişti; ama Wilder'ın gökdelenin üst ve orta kesimlerinden katılımcılara da ihtiyacı vardı.

Bozuk asansörler hâlâ onarılmamıştı; Wilder merdivenlere yöneldi. Merdiven boşluğunun bazı kısımları yukarıdaki sakinler tarafından çöp kuyusuna dönüştürülmüştü şimdiden. Basamaklarda saçılı cam kırıkları Wilder'ın ayakkabılarını kesti.

Alışveriş merkezi ana baba günüydü; insanlar bir siyasi gösterinin başlamasını beklercesine ortalıkta dolanıyor ve avaz avaz bağırarak konuşuyorlardı. Normalde bu saatte bomboş olan yüzme havuzu, suda oyun oynayan, birbirlerini fayans kenarlardan aşağı çeken ve soyunma kabinlerine su sıçratan bina sakinleriyle doluydu. Havuz görevlisi gitmişti, kabinini terk etmişti ve havuz daha şimdiden bakımsız görünmeye başlamıştı; su oluklarında yere atılmış havlular yatıyordu.

Wilder duş odasında Robert Laing'i gördü. Doktorun sırtı ona dönük olsa da, Wilder bu reddetme hareketini görmezden gelerek yandaki duş fıskiyesinin altında durdu. İki adam kısaca, ama nötr bir şekilde konuştular. Wilder gelip geçen genç kadınları seyretmekten hoşlanan Laing'le konuşmaktan keyif almıştı hep, ama Laing bugün biraz soğuk davranıyordu. Husumet atmosferi herkes gibi onu da etkilemişti.

Tramplenlere giderlerken Wilder gürültü yüzünden bağırarak "Polis geldi mi?" diye sordu.

"Hayır. Polisi mi bekliyorsun?" Laing gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Tanıkları sorgulamak isteyeceklerdir. O adama ne oldu acaba? Biri mi itti? Karısı yeterince güçlü görünüyor; kadın çabucak boşanmak istemiştir belki de?"

Laing bunun tam da Wilder'dan beklediği türden, hödükçe bir laf olduğunu belirtmek istercesine sabırla gülümsedi. Keskin gözlerinde, içlerinin incelenmesini engelleyen kasıtlı bir donukluk vardı. "Ben o kazayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum Wilder. İntihar da olabilir sanırım. Seni kişisel olarak mı ilgilendiriyor?"

"Seni ilgilendirmiyor mu Laing? Bir adam ta kırkıncı kattan düşmüş, ama soruşturma yok; bu tuhaf..."

Laing tramplene çıktı. Wilder onun vücudunun son derece kaslı olduğunu fark etti; adam son zamanlarda epey egzersiz yapmış, her gün onlarca şınav çekmişti sanki.

Laing kalabalık suda yer açılmasını bekledi. "Adamın komşuları her şeyi halleder bence, bizim ilgilenmemize gerek yok."

Wilder sesini yükseltti. "Bir televizyon belgeseli planlamaya başladım; o adamın ölümü iyi bir başlangıç noktası olur."

Laing, Wilder'a tepeden ilgiyle baktı birden. Başını kararlılıkla iki yana salladı. "Hiç tavsiye etmem. Yerinde olsam bu fikri unuturdum Wilder." Tramplenin ucuna gitti, iki kere zıpladı ve sararmaya başlamış suya dimdik daldı.

Havuzun sığ ucunda tek başına yüzen Wilder, Laing'le arkadaş grubunun havuzun derin ucunda oyun oynamalarını seyretti. Eskiden olsa Wilder onlara katılırdı, özellikle de grupta iki tane çekici kadın bulunduğundan; biri Charlotte Melville'di, ki Wilder kurulması planlanan veliler derneğiyle ilgili konuşması gereken bu kadını birkaç gündür görmemişti; diğeriyse çaylak alkolik Eleanor Powell'dı. Wilder bariz bir şekilde dışlanıyordu. Laing'in ona soyadıyla hitap etmesi aralarındaki mesafenin göstergesiydi, tıpkı adamın ölü kuyumcu konusunu geçiştirmesi ve eskiden gayet ilgi duyduğu televizyon belgeseline karşı çıkması gibi; üstelik Wilder o fikri bir tretman taslağına dönüştürmeye Laing'in onayı yüzünden karar vermişti. Mahremiyetine fazlasıyla düşkün olan

Laing bina sakinlerinin kolektif budalalığının, çocukça tartışmalarının ve kıskançlıklarının ülkenin dört bir yanındaki televizyon ekranlarında ifşa edilmesini istemiyordu herhalde.

Yoksa başka bir dürtü mü etkiliydi? Gökdelende olup bitenleri en çok da kendinden gizleme ve böylece olayların kendiliğinden gelişip iyice çığrından çıkmasına göz yumma ihtiyacı mıydı bu? Wilder belgesele mesleki bir heves duysa da, binada oturmayan insanlara ondan bahsetmediğinin farkındaydı. Helen bile öğleden sonra annesiyle telefonda sohbet ederken "Her şey yolunda. Havalandırmada biraz sorun var, ama tamir ediliyor," demekle yetinmişti.

Gerçekliğin böyle giderek daha fazla inkâr edilmesi Wilder'ı artık şaşırtmıyordu. Gökdelendeki kaosun sadece bina sakinlerini ilgilendiren bir mesele olduğu kararı, kuyumcunun ölümünün gizemini açıklıyordu. Cesedi en az bin kişi görmüş olmalıydı; Wilder balkona çıktığında ölü adama değil, göğe doğru yükselen seyirci kalabalığına şaşırdığını anımsıyordu. Kimse polise haber vermemiş miydi? Wilder illa ki polisi arayan çıkar diye düşünmüştü başta, ama artık o kadar emin değildi. O kültürlü, kendini beğenmiş adamın intihar ettiğine inanmakta zorlanıyordu. Oysa bu mesele kimsenin umurunda değildi; cinayet olasılığını kabullenmişlerdi, tıpkı havuzda yüzenlerin ayaklarının altındaki fayans zeminde salınan şarap şişelerini ve bira kutularını kabullenmeleri gibi.

Wilder'ın fikir yürütmeleri akşamleyin, akıl sağlığını koruma mücadelesi tarafından ikinci plana itildi. O ve karısı iki oğullarını odalarına götürüp yatırdıktan sonra, akşam yemeği için sofraya oturduklarında ansızın elektriğin kesilmesiyle karanlıkta kaldılar. Yemek masasında karşılıklı oturup, koridordan gelen, hiç dinmeyen gürültüyü dinlediler; komşuları asansör lobisinde tartışıyorlardı, dairelerin açık kapılarından transistörlü radyo sesleri bangır bangır geliyordu.

Helen gülmeye başladı; haftalardır ilk kez gevşemişti. "Dick, çığrından çıkmış çok büyük bir çocuk partisi bu." Wilder'ı sakin-

keşfetmek için elini uzattı. Komşu gökdelenden gelen loş ışıkta, kadının yüzü neredeyse hülyalı bir sakinliğe bürünmüştü; sanki artık kendini etrafında olup bitenlere dahilmiş gibi hissetmiyordu.

Sinirlerine hâkim olan Wilder, karanlıkta iri cüssesiyle masaya eğildi. Çorbasını yumruklama dürtüsüne birkaç kez kapıldı. Elektrikler gelince Wilder bina yöneticisini telefonla aramaya çalıştı, ama arayanların çokluğu yüzünden santral kilitlenmişti. Sonunda, kaydedilmiş bir ses ona yöneticinin hasta olduğunu ve bütün şikâyetleri daha sonra dinleyip onlarla ilgileneceğini söyledi.

"Tanrım, bu kayıtların tamamını dinleyecekmiş; kilometrelerce bantlık kayıt vardır herhalde..."

"Emin misin?" Helen kendi kendine kıkırdıyordu. "Belki de başka kimsenin umurunda değildir. Bir tek sen umursuyorsun."

Elektrik sisteminin kurcalanması havalandırmayı etkilemişti. Duvarlardaki havalandırma menfezlerinden toz püskürüyordu. Çileden çıkan Wilder yumruklarını birbirine bastırdı. Gökdelen onlara karşı elinden geleni ardına koymamakta kararlı olan dev, agresif bir caniydi sanki. Wilder menfezleri kapamayı denedi, ama birkaç dakika sonra balkona kaçmak zorunda kaldı. Balkonlara doluşmuş komşuları korkuluklara yaslanıp başlarını uzatmış, sorumluları görmeyi umarcasına çatıya doğru bakıyorlardı.

Wilder daireden neşeyle, püskürtülen tozlara gülümseyerek dolanan karısını bırakıp koridora çıktı. Bütün asansörler binanın üst kısmındaydı ve yerlerinden kımıldamıyorlardı. Wilder'ın asansör lobisinde büyük bir grup halinde toplanmış komşuları, yukarı katların sakinlerinin çeşitli provokatif eylemlerinden yakınarak kapıları ritmik şekilde yumrukluyorlardı.

Wilder kalabalığın ortasına doğru ite kaka gitti; oradaki bir lobi kanepesinin üstüne çıkmış iki uçak pilotu, bir akıncı ekibi için adam seçiyorlardı. Wilder sırasını bekledi ve pilotların dikkatini çekmeye çalıştı, ta ki görevlerinin altı üstü 35. kata çıkıp milletin gözü önünde havuza işemekten ibaret olduğunu öğrenene dek.

Wilder onlarla tartışmayı, böyle çocuksu bir eylemin ters tepeceğini söyleyerek uyarıda bulunmayı düşündü. Organize olmadıkları sürece ceza seferlerine çıkmaları saçmaydı, çünkü misillemeye karşı fazla savunmasızdılar. Ama son anda sırtını döndü. Merdiven kapısının yanında durdu; saçma sapan işlere kalkışmak için birbirlerine gaz veren bu düşüncesiz bina sakinlerine bağlılık duymuyordu artık. Onların gerçek hasımları çok yukarılarında oturan bina sakinlerinin hiyerarşisi değil, kendi zihinlerindeki bina imajıydı, yerde çakılı kalmalarına yol açan beton katmanlarıydı.

Islık çalındı ve ardından tezahürat başladı. 35. kattan bir asansör iniyordu; kat numaraları sağdan sola doğru yanıyordu. Asansör yaklaşırken Wilder, Helen'ı ve iki oğlunu düşündü. Kendini komşularından soyutlama kararının, karısı ve çocukları için kaygılanmasıyla ilgili olmadığını şimdiden biliyordu.

Asansör 2. katta durdu. Kapısı açılırken birden sessizlik çöktü. Wilder'ın komşularından biri, 35. kattaki restoranda düzenli olarak yemek yiyen eşcinsel hava trafik kontrolörü asansörün zemininde yarı baygın yatıyordu. Adam yara bere içindeki yüzünü, kendisine bakan kalabalıktan gizlemek için diğer tarafa çevirmişti ve göğsü açık gömleğini iliklemeye çalışıyordu. Kalabalık geri çekilince adamı rahatça gören ve bu bariz şiddet kanıtı karşısında apışıp kalan Wilder, birinin iki katın daha, 5. ve 8. katların karanlıkta kaldığını söylediğini duydu.

6.
Gökyüzü Sokaklarında Tehlike

Richard Wilder binanın tepesine çıkmaya gün boyu hazırlanmıştı. Gürültülü geceyi oğullarını ve kıkırdayıp duran karısını sakinleştirmeye çalışarak geçirdikten sonra televizyon stüdyolarına gitmek için evden çıktı. İşyerine varınca randevularını iptal etti ve sekreterine sonraki birkaç gün işe gelmeyeceğini söyledi. Wilder konuşurken karşısındaki şaşkın genç kadının ve etraftaki ofislerdeki meraklı iş arkadaşlarının hayal meyal farkındaydı. Yüzünün sadece sol tarafını tıraş etmişti ve dünkü kıyafetini değiştirmemişti. Masasında yorgunluktan biraz uyudu; okunmamış mektuplarının üstünde horlarken, sekreteri onu seyretti. Wilder stüdyoda sadece bir saat kaldıktan sonra evrak çantasını alıp gökdelene geri döndü.

Apartmandan uzakta geçirdiği bu kısa zaman dilimi öyle gerçekdışıydı ki, neredeyse rüya gibiydi. Arabasını kilitlemeden otoparkta bırakıp binanın girişine doğru yürürken, giderek artan bir ferahlığa kapıldı. Binanın dibinde saçılı çöpler, boş şişeler ve ön camları kırık, çöp lekeleriyle kaplı arabalar bile Wilder'ın hayatındaki gerçek olayların sadece gökdelenin içinde gerçekleşenler olduğu inancını tuhaf bir şekilde destekliyordu.

Saatin on biri geçmesine karşın Helen'la çocuklar hâlâ uyuyorlardı. Oturma odasıyla yatak odalarındaki mobilyalar beyaz bir toz tabakasıyla kaplıydı; sanki Wilder daireye ve içinde uyuyan üç kişiye çok uzun zaman sonra, içerisi buz tuttuktan sonra geri dönmüştü. Wilder yatakta, hakkında eleştiri yazacağı çocuk

kitaplarının arasında uyuyan karısına tepeden baktı. Birkaç saat sonra onu bırakıp gideceğini biliyordu ve karısının kendisiyle gelemeyecek kadar güçsüz olmasına üzülüyordu. Karısının hali olsa yukarıya birlikte çıkabilirlerdi.

Binanın tepesine çıkma meselesini daha ayrıntılı düşünmeye çalışan Wilder daireyi temizlemeye başladı. Balkona çıktı ve üst katlardan atılmış izmaritleri, cam kırıklarını, prezervatifleri ve gazete parçalarını süpürdü. Tepeye çıkma kararını ne zaman aldığını artık anımsayamıyordu; oraya nihayet varınca tam olarak ne yapacağını da pek bilmiyordu. Bir yandan da, çatıya çıkmak gibi basit –bir asansör düğmesine basmaya bakan– bir işi zihninde mitleştirdiğinin gayet farkındaydı.

Wilder'ın komşularının da akıldışı bir mantığa tıpkı onun gibi teslim oldukları davranışlarından belli oluyordu. Asansör lobisinde son dedikoduları dinledi. O sabah 9. ve 11. kat sakinleri arasında ciddi bir kavga çıkmıştı. 10. kattaki meydan, savaş halindeki iki grubun, alttaki dokuz katın sakinleriyle binanın orta kısmının sakinlerinin arasındaki sahipsiz bir bölgeydi artık. Tacizlere ve giderek artan şiddete karşın, bu olaylara kimse şaşırmıyordu. Gökdelen hayatının rutinleri eskisi gibi sürmekteydi; insanlar süpermarkete, içki dükkânına ve kuaföre gidiyorlardı. Gökdelen bu çifte mantığa bir bakıma uyum sağlayabiliyordu. Hatta Wilder'ın komşuları bu kavgalardan gayet sakince, sıradan şeylermiş gibi bahsediyorlardı; savaş yüzünden harap olmuş bir şehirdeki, yeni bir hava saldırısına maruz kalmış siviller gibiydiler. Sakinlerin bina hizmetlerinin sekteye uğramasından ve kendi aralarındaki husumetin giderek artmasından haz alıyor olabilecekleri Wilder'ın aklına ilk kez geldi. Bütün bunlar onları bir araya getiriyor ve son aylardaki soğuk izolasyonu sona erdiriyordu.

Wilder ikindiyi oğullarıyla oyun oynamakla geçirip, akşamın gelmesini bekledi. Dairede sessizce dolanan Helen, kocasının pek farkında değil gibiydi. Dün geceki kahkaha krizinden sonra yüzü balmumu rengi ve ifadesizdi. Ağzının sağ kenarı bazen, zihninin

derinliklerindeki bir sarsıntıyı yansıtırcasına seğiriyordu. Yemek masasına oturup oğlanların saçlarını mekanik bir şekilde taramaya başladı. Onu nasıl yardım edeceğini bilemeden seyreden Wilder, terk edenin kendisi değil de karısı olduğuna inanacaktı neredeyse.

Hava kararmaya başlarken Wilder bina sakinlerinin işten dönmeye başlamalarını seyretti. Aralarında Jane Sheridan da vardı; arabasından iniyordu. Wilder o aktrisle yaşadığı kısa ilişkiyi altı ay önce ironik bir şekilde, 37. kata çıkmak zor geldiği için bitirmişti. Kadının dairesindeyken kendisi olmakta zorlanmıştı. Yerden yüksekliğinin, karısıyla çocuklarının çok aşağıda olduklarının, binanın en alt katmanlarında on dokuzuncu yüzyılın sömürülen kadın ve çocuk işçileri gibi gömülü olduklarının sürekli bilincinde olmuştu. Kadının parlak desenli perdeli yatak odasında seks yaptıkları zamanlarda, Wilder bir yandan televizyon izlerken kendini şehrin çok yukarısında uçan, buduvarlı ve kokteyl barlı, lüks bir yönetici uçağındaymış gibi hissetmişti. Sohbetleri, hatta diksiyonları ve kullandıkları kelimeler, uçak koltuklarında yan yana oturan yabancılarınki gibi stilize hale gelmişti.

Aktris üst kat asansörünün lobisinin özel girişine doğru yürürken, kırık şişelerle boş bira kutularının arasından umursamazca geçti. Wilder'ın o kadının dairesine yapacağı tek bir yolculuk, onu bir masa oyunundaki bir merdiven gibi, tek bir zar atışıyla gökdelenin en tepesine çıkarırdı.

Helen oğlanları yatırıyordu. Geceleyin gürültü gelmesin diye yataklarının bir yanına gardırobu, diğer yanınaysa makyaj masasını çekmişti.

"Richard...? Çıkıyor musun...?"

Helen konuşurken, kendi içindeki derin kuyudan kısa süreliğine çıktı; bu birkaç saniye içinde, kendisinin ve oğullarının terk edilmek üzere olduklarının bilincindeydi.

Wilder bu zihin açıklığı anının geçmesini bekledi; kendine verdiği görevi Helen'a açıklamasının imkânsız olduğunu biliyordu. Helen yatağında sessizce oturdu; bir elini çocuk kitapları

yığının üstüne koyup, koridora çıkan Wilder'ı aynadan, hiç değişmeyen yüz ifadesiyle seyretti.

Wilder 37. kata çıkmanın tahmininden zor olduğunu kısa sürede keşfetti. En üst beş katın asansörleri ya bozuktu ya da kapıları açık bırakılarak yukarıda tutuluyordu.

2. kat lobisi Wilder'ın komşularıyla doluydu; bazılarının üstünde iş takım elbiseleri, bazılarındaysa plaj giysileri vardı; döviz krizi yüzünden mağdur olmuş, şikâyetçi turistler gibi birbirleriyle tartışıyorlardı. Aralarından ite kaka geçerek merdiven boşluğuna ulaşan Wilder, 10. kata olan uzun merdiven yolculuğuna başladı; yukarıya çıkan bir asansör bulma şansı o katta daha fazlaydı.

5. kata ulaşınca, bir düzine uçak pilotundan oluşan akıncı ekibinin yarıda bıraktıkları yeni bir görevden döndüklerini gördü. Sinirli ve sarsılmış haldeydiler; yukarıdan onlara pis pis sırıtarak bakan insanlara bağırıyorlardı. 10. kattaki meydanın girişi ilkokuldan alınıp merdivenden aşağı atılan sıralarla ve sandalyelerle kapatılmıştı. Öğrenci çocukların velilerinden oluşan akıncı ekibi sıraları eski yerlerine götürmeye çalışırken, içki dükkânına yeni mal gelmesini sabırsızlıkla bekleyen orta kat sakinlerinin hışmına uğramıştı.

Wilder aralarından ite kaka geçti. 10. kata vardığında karşıt gruptan eser yoktu; gitmiş olmalıydılar. Wilder basamaklarda yatan parçalanmış masaların ve etraflarına saçılmış kurşunkalemlerle pastel kalemlerin üstünden geçti. Kamerasını yanına almadığına hayıflanırken, kapının yanında iki 18. kat sakininin, bir kimya mühendisiyle bir personel müdürünün durduğunu fark etti. Aşağıdaki sahneyi ellerindeki birer sinekamerayla dikkatle kaydetmekteydiler ve basamakları çıkarak yaklaşan Wilder'a odaklandılar.

Wilder kalitesi şüpheli özel haber çekimleri yapan bu adamları geride bıraktı ve kapının kanatlarını iterek açıp alışveriş merkezine bakındı. Yüzlerce bina sakini birbirine sürtünüyordu, şarap ve deterjan raflarının önünde itişip kakışıyorlardı, krom telden yapılma

ve şarap şişeleriyle dolu el arabaları iç içe geçmiş, sıkışıp kalmıştı. Yazarkasa seslerinin arasından bağrışmalar yükseliyordu. Bu arada, bu hengâme sürerken, kuaför salonundaki mizampli makinelerinin altında tek sıra halinde oturan kadın müşteriler sakin sakin dergi okuyorlardı. Bankada akşam vardiyasında çalışan iki veznedar, banknotlarını duygusuzca sayıyorlardı.

Meydanı geçmeye kalkışmaktan cayan Wilder boş yüzme havuzuna gitti. Su seviyesi en az on beş santim alçalmıştı; o giderek kararan sıvıyı birileri çalıyordu sanki. Wilder havuzun etrafında yürüdü. Suyun ortasında salınan boş bir şarap şişesinin çevresi sigara paketleriyle ve dağılmakta olan izmaritlerle doluydu. Tramplenlerin altında bir gazete gevşekçe yüzüyordu; titreşen manşeti, başka bir dünyadan gelen bir mesaj gibiydi.

10. kat lobisinde, bir sakinler kalabalığı asansör kapılarına sabırsızca yaslanmaktaydı; kucakları o akşamki çılgın partilerin hammaddeleri olan kutu kutu içki ve mezelerle doluydu. Wilder merdiven boşluğuna geri döndü. Bu yolcular yukarıda bir yerlerde asansörlerinden ineceklerdi ve böylece Wilder binme fırsatını yakalayacaktı.

Basamakları ikişer ikişer çıktı. Merdivenler bomboştu. Binada yukarı çıkıldıkça sakinler merdivenleri kullanmaya gönülsüzleşiyorlardı, bunu yapmak onları küçültürmüş gibi. Wilder yukarı çıkmayı sürdürürken pencerelerden dışarıya, aşağıdaki otoparka baktı. Uzaklarda, nehrin kolu şehrin giderek kararan dış hatlarına doğru uzanıyordu; unutulmuş bir dünyayı gösteren bir işaret tabelasıydı sanki.

14. katın merdivenini çıkmaya başlayan, atılmış kutularla sigara paketlerinin arasından geçen Wilder'ın başının yukarısında bir şey kımıldadı. Wilder duraksayıp yukarı baktı; sessizlikte hızlı hızlı soluyordu. Üç kat yukarıdan atılan bir mutfak sandalyesi kafasına doğru, vınlayarak düştü. Wilder geri çekilirken çelik sandalye tırabzandan sekti, Wilder'ın sağ koluna çarptı ve döne döne aşağı düştü.

Wilder basamaklarda çömelip yukarıdaki merdivenin altına sığındı. Acıyan kolunu ovuşturdu. Onu bekleyen en az üç dört kişi vardı; sopalarını metal tırabzana cakayla, tak tak vuruyorlardı. Yumruklarını sıkan Wilder basamaklarda silah aradı. Gökyüzü sokaklarında tehlike vardı. Wilder merdivenleri koşarak çıkıp karşı saldırıya geçmek istedi. Güçlü fiziği sayesinde gökdelenin herhangi üç sakinine, cazgır karılarının dolduruşuna gelip de şiddete başvuran bu muhallebi çocuklarına, yeterince spor yapmayan bu obez muhasebe müdürlerine ve şirket avukatlarına tabanları yağlatabileceğini biliyordu. Ama kendini sakinleştirdi ve doğrudan saldırıya geçmemeye karar verdi; gökdelenin tepesine ulaşacaktı, ama kaba kuvvetten çok kurnazlıkla.

13. kat sahanlığına indi. Duvarın ardından asansör boşluğunun raylarının ve kablolarının uğultuları geliyordu. Katlarına varan yolcular asansörlerden iniyordu. Ama 13. kat lobisinin kapısı kilitlenmişti. Bir yüz diğer taraftan Wilder'a kaşlarını çatarak baktı ve bakımlı bir el onu kestirip atarcasına kovdu.

Ta 10. kata kadarki bütün kat kapıları ya kilitlenmiş ya da barikatla kapatılmıştı. Wilder alışveriş merkezine can sıkıntısıyla geri döndü. Asansör bekleyen büyük bir kalabalık vardı hâlâ. Katlarına göre gruplaştıkları barizdi; her biri kendi toplu taşıma sistemini yürütüyordu.

Wilder onları geride bırakıp süpermarkete doğru hızla yürüdü. Raflar boşaltılmıştı, personelse turnikeleri kilitleyip gitmişti. Wilder bir kasa tezgâhının üstünden geçip, arka taraftaki depoya yöneldi. Boş karton kutular piramidinin ardında gökdelenin üç servis merkezinden biri vardı; burada yük asansörü, su deposu, havalandırma kumandaları ve jeneratörler bulunuyordu.

Wilder asansörün ağır ağır inmesini seyretti. Uçak gemilerindeki uçak asansörlerinin boyutunda olan bu asansör mutfak ve banyo eşyalarını ve gökdelen sakinlerinin hoşuna giden türden, devasa pop art tablolarını ve soyut dışavurumcu tabloları taşıyacak şekilde tasarlanmıştı.

Wilder çelik parmaklıklı kapıyı açarken, kumanda panelinin arkasında gizlenen ince omuzlu, genç kadını fark etti. Kadın solgundu ve yetersiz beslenmişti, ama Wilder'ı ilgiyle seyrediyordu; onu bu özel mekânda karşılamaktan memnun gibiydi.

Wilder'a "Nereye kadar gitmek istiyorsun?" diye sordu. "İstediğin yere gidebiliriz. Seninle gelirim."

Wilder kadının 5. katta oturan bir masöz olduğunu, zamanını gökdelende gezinerek harcayan aylaklardan biri olduğunu fark etti; içteki bir dünyanın sakinleri olan bu insanlar ikinci, görünmez bir nüfus teşkil ediyorlardı. "Olur. 35. kata ne dersin?"

"30. kattaki insanlar daha hoş." Kadın kat düğmelerine uzmanca basarak, kapının ağır kanatlarını harekete geçirdi. Birkaç saniye sonra asansör ikisini de ağır ağır yukarıya taşıyordu. Genç masöz teşvik edici bir edayla Wilder'a gülümsedi; asansör harekete geçince kadın canlanmıştı. "Daha yukarı gitmek istersen göstereyim. Bir sürü havalandırma tüneli var, anlarsın ya. Mesele şu ki içlerine köpekler girmiş ve giderek acıkıyorlar..."

Wilder bir saat sonra, 37. katın şık bir halıyla kaplı lobisine ayak basınca, oturduğu binanın içindeki bir başka binayı keşfettiğini anladı. Genç masözü asansörde bırakmıştı; kadın gökdelenin asansör boşluklarında durmadan inip çıkacak, kafasının içinde gerçekleşmekte olan destansı bir yolculuğu gezileriyle dışsallaştıracaktı. Wilder onunla yaptığı dolambaçlı yolculuk sırasında –bir başka yük asansörüne geçerek üç kat yukarıya, 28. kata çıkmış ve düşman bölgelerin sınırlarındaki labirentimsi koridorlardan geçerek sonunda yukarı kattaki bir üst kat asansörüne binmişlerdi– binanın orta ve üst kısımlarının ne kadar organize olduğunu görmüştü.

Alt katlardaki komşuları sadece acizlik hisleri sayesinde bir araya gelen şaşkın bir toplulukken, buradaki herkes otuz bitişik daireden oluşan yerel bir gruba katılmıştı; gayriresmi klanlar koridorların, lobilerin ve asansörlerin mimarisine göre, iki üç katı kapsayabiliyordu. Şimdi böyle yirmi kadar grup vardı; her

biri komşu gruplarla yerel ittifaklar kurmuştu. Huzuru korumak adına türlü türlü yasadışı faaliyetlerde bulunuyorlardı. Barikatlar kuruluyor, yangın kapıları kilitleniyor, merdivenlerden aşağıya ve hasımların sahanlıklarına çöp atılıyordu.

Wilder 29. katta tamamen kadınlardan oluşan bir komüne rast gelmişti; o daire öbeğinin kontrolü, ürkütücü bir fiziğe ve karaktere sahip yaşlı bir çocuk kitabı yazarındaydı. 1. katta oturan üç uçak hostesi burada, kadınla aynı dairede kalıyorlardı. Wilder kadınların dairelerinin arasındaki koridordan ihtiyatla geçerken, yanında genç masözün olmasına sevinmişti. Onu yarı aralık kapılarından çifter çifter sorguya çeken kadınların Wilder'ı rahatsız eden tarafı düşmanca tavırlarıydı; sırf erkek olduğu için değil, kendilerininkinden yukarı bir seviyeye çıkmaya çalıştığı açıkça görüldüğü için de ona düşmandılar.

37. kat lobisinde yürürken Wilder'ın içine rahatlık yayıldı. Merdiven kapısının yanında durdu; lobiyi kimsenin korumaması şüphelenmesine yol açmıştı. Belki de buranın sakinleri ayaklarının altında olup bitenlerden habersizdi. Sessiz koridorlardaki halılar, cehennemin gürültüsünü bile geçirmeyecek kadar kalındı.

Wilder, Jane Sheridan'ın dairesine doğru yürüdü. Kadın onu görünce şaşırabilirdi, ama Wilder geceyi onunla geçirebileceğine emindi. Ertesi gün onun dairesine taşınacaktı, Helen'la çocukları da televizyon stüdyolarına gidip gelirken yolda ziyaret edecekti.

Zile basarken kadının kapının ardından gelen güçlü, erkeksi sesini duyabiliyordu; bu ses tonunu televizyon için çekilmiş sayısız dönem filminden tanıyordu. Kapı nihayet açıldı, ama emniyet zinciri takılıydı. Kadın Wilder'ı görür görmez tanıyınca, Wilder onun kendisini beklediğini anladı. Kadın hem soyutlanmış, hem de huzursuz görünüyordu; kaza geçirmek üzere olan birini izlemeye zorlanan bir seyirci gibiydi. Wilder nereye gittiğini gayriresmi asayiş görevlisi kadınlardan birine söylediğini anımsadı.

"Jane, beni bekliyordun demek. Koltuklarım kabardı."

"Wilder... Yapamam... "

Wilder'ın konuşmasına fırsat kalmadan komşu dairenin kapısı açılıverdi. 40. katta oturan bir vergi uzmanıyla, Wilder'ın 10. kattaki spor salonunda birlikte sık sık jimnastik topu kaldırdığı izbandut gibi koreograf, düşmanlıklarını gizlemeden ona baktılar.

Gelmesini bütün bu insanların beklediğini fark eden Wilder gitmek için döndü, ama arkasındaki koridor kapatılmıştı. Asansör lobisinden, altı bina sakininden oluşan bir grup çıkmıştı. Eşofmanlı ve beyaz spor ayakkabılıydılar ve ilk bakışta, spor salonuna giden orta yaşlıların kurduğu bir dambıl ekibine benziyorlardı; her birinde cilalı tahta sopalar vardı. Bir borsacıdan, iki pediatristten ve üç kıdemli akademisyenden oluşan bu antik ama canlı topluluğun lideri Anthony Royal'dı. Her zamanki gibi beyaz safari ceketini giymişti; eksantrik kamp liderlerinin ve hayvanat bahçesi bakıcılarının giyebileceği türden olan bu giysi Wilder'ın sinirini bozmuştu hep. Koridor ışıkları adamın sarı saçlarını parlatıyor ve alnındaki yara izlerini belli ediyordu; Royal'ın alnındaki o kafa karıştırıcı notasyon, sakin ifadesinin tepesinde bir dizi alaycı soru işareti gibi asılı duruyordu. Wilder yaklaşan adamın elindeki krom bastonu hafif hafif savurduğunu gördü. Işıldayan o boyalı çubuğu Royal'ın boynuna bastırma hevesiyle bekledi.

Wilder tuzağa düştüğünün gayet bilincinde olsa da, bu çılgın topluluğun karşısında kahkahayı bastığını fark etti. Işıklar sönünce, önce uyarırcasına titreşip ardından tamamen sönünce, Wilder gruptakiler geçip gitsinler diye duvara yaslandı. Karanlıkta etrafından birbirine vurulan tahta sopaların sesleri geldi; adamların epey pratik yapmış oldukları belliydi. Jane Sheridan'ın dairesinin içinden üstüne bir el feneri tutuldu.

Wilder'ın etrafını sarmış olan dambıl ekibi harekete geçti. El fenerinin ışığında ilk sopalar savruldu. Birden Wilder'ın omuzlarına darbeler inmeye başladı. Wilder düşmeden önce sopalardan birini ele geçirdi; ama diğerleri onu vura vura halılı zemine, Anthony Royal'ın ayaklarının dibine serdiler.

Kendine geldiğinde zemin kattaki giriş lobisinde bulunan bir kanepede yatıyordu. Etrafında yanan floresan lambalar, cam tavan panellerinden yansıyordu. Sabit ışıkları Wilder'ın kafasının içinde bir yerlerde ezelden beridir yanmaktaydı sanki. Gökdelene geç dönmüş iki bina sakini asansör kapılarının önünde bekliyorlardı. Evrak çantalarını sımsıkı tutarak Wilder'ı görmezden geliyorlardı; onu sarhoş sandıkları belliydi.

Omuzlarının incindiğinin farkında olan Wilder elini kaldırıp sağ kulağının arkasındaki şişmiş mastoid kemiğine dokundu. Ayağa kalkabildiğinde kanepeden uzaklaşıp binanın girişine doğru yürüdü ve cam kapı kanatlarına yaslandı. Sıra sıra park edilmiş arabalar karanlıkta göz alabildiğine uzanıyordu; burada Wilder'ı bin bir yere götürecek kadar taşıt vardı. Wilder dışarıya, soğuk gece havasına çıktı. Boynunu tutarak başını kaldırıp gökdelenin ön cephesine baktı. 37. katın ışıklarını hayal meyal seçebiliyordu. Birden kendini bitkin hissetti; sanki bunun sebebi binanın ağırlığı ve kütlesi kadar, kendi başarısızlığıydı da. Binanın tepesine elini kolunu sallayarak, düşüncesizce çıkma girişimi rezil olmasıyla sonuçlanmıştı. Royal'la arkadaşlarından çok gökdelen tarafından reddedilmişti bir bakıma.

Gözlerini çatıdan indirince karısının on beş metre yukarıdan, dairelerinin balkonundan kendisini seyrettiğini gördü. Wilder'ın üstünün başının dağınıklığına ve yüzündeki morluklara karşın kadın hiç kaygılı görünmüyordu; Wilder'ı artık tanımıyordu sanki.

7.
Gidiş Hazırlıkları

Çok yukarıda, 40. katta, binanın ilk iki sakini taşınmaya hazırlanıyorlardı.

Anthony Royal'la karısı gün boyu eşyalarını toplamışlardı. 35. kattaki boş restoranda öğle yemeği yedikten sonra dairelerine geri dönmüşlerdi ve Royal gökdelendeki son saatleri olduğunu bildiği zamanı tasarım stüdyosundaki eşyalarını toplamakla geçirmekteydi. Artık binayı terk etmelerinin vakti gelmişken, gitmekte hiç acele etmeyen Royal bu son ritüel işi bilinçli bir şekilde yavaş yavaş yapıyordu.

Havalandırma sistemi çalışmayı kesmişti ve hafif, tanıdık uğultusunun –ki önceden Royal'ın biraz sinirini bozardı– yokluğu huzursuzluk veriyordu. Royal son bir ayda gördüklerine karşın göz ardı etmeye çalıştığı şeyi hiç istemese de kabullenmek zorundaydı. Tasarımına katkıda bulunduğu bu dev bina can çekişiyordu, yaşam fonksiyonları birer birer sekteye uğruyordu; pompalar bozuldukça su basıncı azalıyordu, her kattaki ikincil elektrik istasyonları kendi kendilerine kapanıyordu, asansörler asansör boşluklarında kımıldamadan duruyordu.

Bacaklarındaki ve sırtındaki eski yaralar binaya sempati duyarcasına tekrar sızlamaya başlamıştı. Royal şövalesine yaslanırken dizlerindeki acının kasıklarına çıktığını hissetti. Krom bastonu kullanarak stüdyodan çıktı ve oturma odasındaki örtülü masalarla koltukların arasından geçti. Geçirdiği kazadan sonraki bir senede acıyı ancak sürekli egzersiz yaparak geride tutabileceğini öğrenmişti ve Robert Laing'le yaptığı skuaş maç-

larını özlüyordu. Doktorları gibi Laing de ona araba kazalarında alınan yaraların iyileşmesinin çok uzun sürdüğünü söylese de, Royal son zamanlarda bu yaraların kendi başlarına sinsice rol oynadıklarından şüphelenmeye başlamıştı.

O sabah hazırladığı üç bavul holde duruyordu. Royal onlara tepeden bakarken, başka birine ait olduklarını umdu bir an. Bavullar hiç kullanılmamışlardı ve yakında kendi kaçışında oynayacakları rol, Royal'ın küçük düştüğünü başına kakıyordu, o kadar.

Royal stüdyoya geri döndü ve mimari çizimlerle tasarım çalışmalarını duvarlardan indirmeye devam etti. Yatak odasından bozma bu küçük ofisi sitenin imar planı üzerinde çalışırken kullanmıştı; iş hayatına geri dönmesine yardımcı olacağını düşündüğü kitaplar ve proje taslakları, fotoğraflar ve çizim masaları kısa sürede bir çeşit özel müze oluşturmuştu. Planlarla tasarım çalışmalarının çoğu, kazadan sonra Royal'ın işlerini meslektaşlarının devralmasıyla geçersizleşmişti; ama konser salonuyla televizyon stüdyolarının ön cephelerinin bu eski taslakları, tıpkı Royal'ın dairelerin teslim gününde çatıda ayakta dururken çekilen fotoğrafı gibi, onun şimdi terk etmek üzere olduğu binadan daha gerçek bir dünyayı tasvir ediyorlardı tuhaf bir şekilde.

Dairelerinden taşınma kararını (ki fazlasıyla ertelemişlerdi) almak güç olmuştu. Royal binanın mimarı olarak kendini gökdelenle mesleki anlamda özdeşleştirse de, ona katkısı az olmuştu aslında; ama maalesef bu katkıyı tam da bina sakinleri arasında en çok husumete yol açan kısımlara yapmıştı. 10. kattaki alışveriş merkezine, ilkokula, çocuk parklı terasa ve asansör lobilerinin dekorasyonuyla tasarımına. Royal'ın özene bezene seçtiği duvar yüzeyleri artık sprey boyayla yazılmış binlerce müstehcen yazıyla kaplıydı. Bu yazıları şahsına yapılmış hakaretler olarak görmesi salakçaydı belki, ama oldukça kolaydı, özellikle de komşularının kendisine karşı besledikleri düşmanlığın gayet farkında olduğundan; krom bastonla beyaz Alsas artık sadece hava atmaya yaramıyorlardı.

Bu hali vakti yerinde profesyonellerin ortaklaşa satın aldıkları binaya karşı ayaklanmaları, savaş sonrası yıllarında işçi sınıfından kiracıların belediyenin kule bloklarına sık sık, onlarca kez başkaldırmalarından (ki gayet iyi belgelenmiş olaylardı bunlar) prensipte farklı değildi. Ama Royal bu vandalca eylemlere bir kez daha kişisel tepki verdiğini fark etmişti. Binanın sosyal yapısının bozulması, Royal'ın şahsına yapılan bir saldırıydı; öyle ki kuyumcunun gizemli ölümünden sonraki birkaç günde fiziksel saldırıya uğramayı beklemişti.

Ama daha sonra, gökdelenin çöküşü Royal'ın kazanma arzusunu pekiştirmeye başlamıştı. Tasarımına katkıda bulunduğu binanın sınanması, kendisinin sınanması demekti. Her şeyden öte, etrafında yeni bir sosyal düzenin oluşmaya başladığını fark etmişti. Royal bu dev binaların başarılı olması için (ki zor işti), bir çeşit katı hiyerarşinin şart olduğuna emindi. Anne'e sık sık belirttiği gibi, içinde otuz bin işçinin çalıştığı ofis binalarının onyıllardır düzgün işlemelerinin sebebi, karınca yuvasındaki gibi katı ve resmi bir sosyal hiyerarşiye sahip olmalarıydı; suç, toplumsal huzursuzluk ve küçük kabahat oranları sıfıra yakındı. Bu yeni toplumsal düzenin –ki görünüşe göre kökeni küçük kabilelerdi– kafa karıştırıcı ama bariz bir şekilde belirmesi Royal'a çok ilginç geliyordu. Başta binada kalmakta kararlıydı; ne olursa olsun, düşmanca tavırlara ne kadar maruz kalırsa kalsın, yeni sosyal düzenin ebesi olmayı umuyordu. Aslında eski iş arkadaşlarına binanın içinde giderek artan kaostan bahsetmemesi sırf bu yüzdendi. Kendine defalarca söylediği gibi, gökdelendeki şimdiki çöküş onun başarısızlığından çok başarısının başlangıcı olabilirdi pekâlâ. Royal farkında olmadan bu insanlara yeni bir hayata kaçma imkânı ve gelecekteki tüm gökdelenlerde model alınacak bir toplumsal organizasyon yapısı sunmuştu.

Ama bu hayaller, binanın iki bin sakininin yeni Kudüslerine gitmelerine yardım etme hayalleri Anne'e bir şey ifade etmiyordu. Anne havalandırma ve elektrik sistemleri sekteye uğramaya

başlayınca ve binada tek başına dolaşmak tehlikeli hale gelince, Royal'a taşınacaklarını söylemişti. Royal'ın onun için kaygılanmasından ve gökdelendeki çöküş yüzünden suçluluk duymasından faydalanarak, onu gitmeleri gerektiğine çabucak ikna etmişti.

Anne'in toplanma işinin nasıl gittiğini merak eden Royal, karısının yatak odasına girdi. İki giysi bavulu, küçüklü büyüklü valizler, mücevher kutuları ve makyaj çantaları yerde ve tuvalet masasının üstünde, bavulcu vitrininde sergilenircesine açık duruyordu. Anne tuvalet masası aynasının önündeki kutulardan birinin içini doldurmakta ya da boşaltmaktaydı. Royal geçenlerde onun etrafını bilerek aynalarla çevirdiğini fark etmişti; Anne kendi yansımasını görünce rahatlatıyordu sanki. Anne dünyanın kendisine saygı göstermesini hep doğal kabul etmişti ve son birkaç haftada, bu çatı dairesinin göreli güvenliğinde bile giderek zorlanır olmuştu. Karakterinin çocuksu yönleri tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı; sanki Alice'ti de, Çılgın Şapkacı'nın fazla uzamış çay partisinde kalmaya zorlanıyordu ve davranışlarını buna göre ayarlamaktaydı. 35. kattaki restorana yaptığı yolculuklar günlük bir çile haline gelmişti ve dayanmasını sağlayan tek şey apartmandan taşınma umuduydu.

Kalkıp Royal'a sarıldı. Her zamanki gibi, düşünmeden dudaklarını adamın alnındaki yara izlerine dokundurdu; Royal'ın hayatının asla bilmediği bir yönünün anahtarına ulaşmaya, aralarındaki yaş farkını oluşturan yirmi beş yılın özetini okumaya çalışıyordu sanki. Royal kazadan sonraki nekahet döneminde, oturup çatı dairesinin pencerelerinden bakarken veya jimnastik makinesinde egzersiz yaparken, yaralarının Anne'in epey ilgisini çektiğini fark etmişti.

"Şu dağınıklığa bak." Anne ortalıkta duran bavullara umutla baktı. "İşim bir saatte biter... Taksi çağırdın mı?"

"En az iki taksi gerekecek. Artık beklemeyi reddediyorlar. Kapıdan çıkmadan hemen önce aramalıyız."

İkisinin de arabaları (binaya en yakın sıradaydılar) alt kat sakinlerinin hışmına uğramıştı; ön camları düşen şişeler tarafından parçalanmıştı.

Anne toplanma işine geri döndü. "Önemli olan şey gidiyor olmamız. Bir ay önce, ilk söylediğimde gitmeliydik. Millet neden burada oturuyor anlamıyorum."

"Anne, sonuçta *gidiyoruz* işte..."

"Nihayet. Hem niye kimse polisi aramadı? Veya bina sahiplerine şikâyet etmedi?"

"Bina sahipleri bizleriz." Royal yüzünü kadından kaçırdı; sevgi dolu gülümseyişi katılaştı. Pencerelerden bakarak, etraftaki gökdelenleri aydınlatan ışığın giderek solmasını seyretti. Anne'in eleştirilerini hep kişisel algılardı.

Genç karısının gökdelenin özel atmosferinde asla mutlu olmayacağını artık biliyordu. Taşralı bir sanayicinin tek kızı olan Anne büyük bir kır evinin soyutlanmış dünyasında büyümüştü; Loire şatolarının neredeyse birebir kopyası olan o evde on dokuzuncu yüzyıl kıyafetleri giymiş hizmetçiler vardı. Apartmandaysa Anne'in hizmetçileri, efendi-köle ilişkisinin çok daha karmaşık ve soyut bir versiyonunda rollerini oynayan görünmez bir termostatlar ve nem ölçerler, bilgisayarlaştırılmış yönlendirici anahtarlar ve yedek sistemler ordusuydu. Ama Anne'in dünyasında sadece işlerin yapılması değil, işlerin yapıldığının görülmesi de şarttı. Anne bina hizmetlerinin düzenli olarak aksamasını ve rakip sakin grupları arasındaki mücadeleleri kaldıramamıştı; derin güvensizlik hissi, yüksek tabakadan biri olarak dünyadaki üstün konumunu koruyamayacağı korkusu (ki epeydir vardı) azmıştı. Royal onunla tanıştığında Anne'in mutlak özgüvenine inanmıştı, oysa tam tersi geçerliydi; Anne hiç özgüvenli değildi ve merdivenin en üst basamağındaki konumunu onaylatmaya sürekli ihtiyaç duyuyordu. Etrafındaki profesyonel insanlarsa, her şeylerini yetenekleri sayesinde kazanmış insanlarsa özgüven abidesiydi.

Gökdelenin ilk sakinleri olarak buraya taşındıklarında, ikisi de dairenin sadece bir *pied à terre** olacağını düşünmüştü; binanın Royal'ın imar planındaki çalışma yerine yakın olması iyiydi. Londra'da bir ev bulur bulmaz oraya taşınacaklardı. Ama Royal taşınma kararını sürekli ertelediğini fark etmişti. Bu dikey ilçedeki hayat ve onun zahmetsiz işlevselliğinin cazibesine kapılan insanlar ilgisini çekmişti. Binanın ilk sakini ve en iyi, en yüksek dairesinin sahibi olarak kendini "köşkün lordu" (Anne'in kural kitabındaki, hazzetmediği terimlerden biriydi bu) gibi hissetmişti. Bir zamanlar amatör tenis şampiyonu olmasının –küçük bir beton kort müsabakasını kazanmıştı, ama yine de etkileyici bir başarıydı bu– verdiği fiziksel üstünlük hissi yıllar geçtikçe kaçınılmaz olarak azalsa da, tam altında o kadar çok insanın oturması, kendi dairesinin alttaki çok daha kötü dairelerin tepesinde güvenle durması o hissi bir bakıma canlandırmıştı.

Royal kaza geçirdikten sonra bile, hissesini satıp da dairede tekerlekli sandalyede oturmak zorunda kaldığında bile, bu tazelenmiş fiziksel otorite hissini duymuştu. Nekahet aylarında, yaraları iyileşirken ve vücudu güçlenirken, yeni bina sakinlerinden her birini kasları ve kirişlerinin güçlenmesiyle, reflekslerinin hızlanmasıyla bir şekilde özdeşleştirmişti; her yeni sakin, Royal'ın sağlığına görünmez bir katkıda bulunmuştu.

Anne ise tersine, yeni sakinlerin gelip durmasına şaşırmış ve onlardan rahatsız olmuştu. Gökdelende yalnızlarken daireyi sevmiş, başka kimsenin gelmeyeceği hissine kapılmıştı. O zamanlar asansörlere sanki özel bir fünikülerin görkemli, iç duvarları kapitone kaplı vagonlarıymış gibi biniyordu; iki yüzme havuzunun sakin sularında tek başına yüzüyordu ve alışveriş meydanında gezinirken sanki kendi özel bankasına, kuaförüne ve süpermarketine gidiyordu. İki bin sakinin sonuncusu da gelip aşağıya yerleştiğinde, Anne taşınmaya can atıyordu artık.

---

* Ara sıra kullanılan ev. (ç.n.)

Ama Royal yeni komşularını ilginç buluyordu; o insanlar katı çalışma etiğinin Royal'ın hayal bile edemeyeceği kadar iyi örnekleriydi. Anne'den öğrendiği kadarıyla komşuları da onu şaşırtıcı ve soğuk biri olarak görüyorlardı; gökdelenin tepesinde tekerlekli sandalyede yaşayan, araba kazası geçirmiş, yarı yaşındaki zengin bir genç kadınla serbest bir evliliği olan, karısının başka erkeklerle çıkmasından mutluluk duyan biriydi onların gözünde. Royal böyle sembolik bir şekilde hadımlaştırılsa da, onun hâlâ binanın anahtarına sahip olduğu düşünülüyordu bir şekilde. Yara izli alnıyla krom bastonu, kendini hedef haline getirmek istercesine giydiği beyaz ceketiyle bir araya gelince, bu dev binanın mimarisiyle huzursuz sakinlerinin arasındaki gerçek ilişkiyi gizleyen bir şifrenin unsurları olarak görülüyordu sanki. Anne'in her an yapmaya hazır olduğu kaçamaklar bile bu ironiler sisteminin parçasıydı; Royal'ın hoşuna gidiyorlardı, çünkü "oyun" gibiydiler, insan her şeyi riske atsa da hiçbir şey kaybetmeyebilirdi.

Bütün bunların komşularındaki, özellikle de Richard Wilder gibi başına buyruk tiplerdeki veya Dr. Laing gibi insanlardaki etkisi Royal'ın ilgisini çekiyordu; Wilder sırf Everest'in kendisinden büyük olmasına sinirlendiği için yanına hiçbir şey almadan o dağa tırmanmaya çalışmıştı, Laing ise bütün gün balkonundan bakarken gökdelenden tamamen soyutlanmış olduğunu mutlu mutlu sansa da gökdelenin en gerçek sakiniydi muhtemelen. Laing en azından yerini biliyor ve orada takılıyordu; Wilder'aysa üç gece önce kısa ve sert bir ders vermek zorunda kalmışlardı.

Royal, Wilder'ın davetsiz ziyaretini –ki aşağıdaki insanların en üst kattaki dairelere zorla girme girişimlerinden sadece biriydi– düşünerek yatak odasından çıktı ve ön kapının sürgülerini kontrol etti.

O boşaltılmış koridorda ayakta dururken Anne bekledi. Alt katlardan, asansör boşluklarından gelen hafif mırıltılar duyuluyordu sürekli. Kadın, Royal'ın üç bavulunu gösterdi.

"Hepsi bu mu?"

"Şimdilik. Başka şeyler almak istersem geri dönerim."

"Geri dönmek mi? Bunu neden isteyesin ki? Yoksa burada kalmak mı istiyorsun?"

Royal karısından çok kendine konuştu: "İlk gelip son giden olmayı isterdim..."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"*Tabii* ki hayır."

Anne elini adamın göğsüne, eski bir yarayı ararcasına koydu. "Burası gerçekten bitti, biliyorsun. Bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum, ama burası başarısız oldu."

"Olabilir..." Royal karısının teselli çabasını şüpheyle karşılamıştı. Anne farkında olmadan, sık sık onun başarısızlık hissinin üstüne gidiyordu; Royal'ın kendini kanıtlamaya yönelik yeni kararlılığından, binanın her şeye karşın başarılı olabileceğine inanmasından ürküyordu. Ayrıca komşularının Royal'ı liderleri olarak benimsemeleri fazla kolay olmuştu. Royal konsorsiyuma ortaklığının bedelini Anne'in babasının yardımıyla bulduğu işlerden kazandığı parayla ödemişti; Anne'in onun bu gerçeği unutmasına asla izin vermemesinin sebebi Royal'a haddini bildirmekten çok, ona kendi değerini kanıtlamaktı. Ama Royal mesajı almıştı artık. Tamam, dünyada birçok anlamda yükselmişti. Geçirdiği kaza, kapandan kurtulmaya yönelik çılgınca bir girişim olabilirdi.

Ama artık bütün bunlar geçmişte kalmıştı. Royal'ın bildiği gibi, tam zamanında gidiyorlardı. Son birkaç günde gökdelen yaşanmaz hale gelmişti. Üst kat sakinleri ilk kez doğrudan müdahil olmuşlardı. Her şeydeki yozlaşma sürüyordu, ağır ağır düşen psikolojik bir çığ onları aşağı sürüklüyordu.

Dıştan bakıldığında apartmandaki hayat normaldi. Bina sakinlerinin çoğu her gün işe gidiyordu, süpermarket hâlâ açıktı, bankayla kuaför salonu da her zamanki gibi açıktı. Yine de aslında ortamda üç tane silahlı kampın yol açtığı huzursuzluk vardı.

Sınırlar son derece net çizilmişti ve artık üst, orta ve alt gruplar arasında neredeyse hiç temas yoktu. Gün başlarında binada rahatça gezinmek mümkündü, ama ikindi ilerledikçe bu giderek zorlaşıyordu. Akşam olunca da imkânsızlaşıyordu. İlkokul saldırıya uğradıktan sonra 7. kattaki iki daireye taşınmıştı. 10. kattan yukarısında, hele çatıdaki oyun bahçesinde çok az çocuk görülüyordu (oysa Royal bu bahçeyi çocuklar için özenle tasarlamıştı). 10. kattaki yüzme havuzunun yarısı boştu ve giderek sararan suyunda çöpler yüzüyordu. Skuaş kortlarından birinin kapısına kilit vurulmuştu, diğer üçüyse çöplerle ve kırık sınıf mobilyalarıyla doluydu. Binadaki yirmi asansörden üçü daimi olarak bozuktu, geri kalanlarsa akşamları onları ele geçiren rakip grupların özel toplu taşıma hatları haline geliyordu. Beş katta elektrik yoktu. Geceleri gökdelenin ön cephesinde yanlamasına uzanan siyah şeritler, giderek işlemez hale gelen bir beynin ölü katmanları gibiydi.

Royal'la komşuları, binanın üst kısmındaki durum henüz o kadar kötüleşmediği için şanslıydılar. Restoran artık akşamları kapalıydı; ama her gün, az sayıdaki personelin rahatça gelip gidebildiği birkaç saatte, sınırlı sayıda müşterilere öğle yemeği servisi yapılabiliyordu. Ancak iki garson istifa etmişti bile ve Royal şefle karısının da yakında aynı şeyi yapacaklarını tahmin ediyordu. 35. kattaki yüzme havuzu kullanılır haldeydi, ama su seviyesi azalmıştı ve tıpkı kendi daireleri gibi oraya da su gelmesi çatıdaki depoların ve elektrikli pompaların durumuna bağlıydı.

Royal oturma odası pencerelerinden aşağıya, otoparka baktı. Arabaların çoğu haftalardır yerinden kımıldamamıştı. Ön camları düşen şişeler tarafından parçalanmıştı, içleri çöp doluydu, lastikleri inmişti, etraflarındaki çöp denizi binanın çevresine giderek büyüyen bir leke gibi yayılmaktaydı.

Bina hayatının kalitesindeki düşüşün bu görünür göstergesi, aynı zamanda bina sakinlerinin bu yozlaşma sürecini kabullenmelerinin boyutunu da sergiliyordu. Royal bazen komşularının her şeyin daha da kötüye gitmesini bilinçsizce umduklarından

şüpheleniyordu. Yöneticinin ofisinin artık öfkeli bina sakinleri tarafından kuşatılmadığını fark etmişti. Üst katlardaki kendi komşuları bile başta her şeyden çabucak yakınabilirken, artık binayı asla eleştirmiyorlardı. Yöneticinin yokluğunda –adam hâlâ zemin kattaki dairesinde yatıyordu, zihinsel çöküntü yaşıyordu– sayısı ikiye düşmüş olan personeli (2. kattaki bir dublaj aranjörüyle 3. kattaki bir baş kemancının karıları) giriş lobisindeki masalarında sabırla, tepelerinde gerçekleşen yozlaşmayı umursamadan oturuyorlardı.

Royal'ın ilgisini çeken şey, bina sakinlerinin binaya fazlasıyla hoyrat davranmalarıydı; asansörleri ve havalandırma sistemlerini kasıtlı olarak suiistimal ederek elektrik sistemini fazla zorluyorlardı. Kendi rahatlıkları söz konusuyken böyle özensiz davranmaları zihinsel önceliklerinin değiştiğini ve belki de Royal'ın beklediği yeni toplumsal ve psikolojik düzenin belirdiğini gösteriyordu. Royal, Wilder'a yapılan saldırıyı anımsadı; pediatristler ve akademisyenler Wilder'a ellerindeki dambıllarla bir grup deli jimnastikçi gibi vururlarken, adam mutlu mutlu gülmüştü. Royal o olayı grotesk bulsa da, Wilder'ın bir asansöre yarı baygın halde fırlatılmaktan içten içe memnun olduğunu tahmin etmişti.

Royal üstü örtülü mobilyaların arasında yürüdü. Bastonunu kaldırıp savurarak, bayat havayı Wilder'a vururkenki hareketinin ayrısıyla yardı. Her an bir polis kıtası gelip hepsini en yakındaki hapishaneye tıkabilirdi. Yoksa gelmez miydi? Gökdelenin son derece içine kapalı olması, sitenin geniş özel alanındaki özerk bir kuşatılmış bölge olması bina sakinlerinin oldukça işine geliyordu. Yönetici ve kadrosu, süpermarketle bankada ve kuaför salonunda çalışan personel binada oturuyorlardı; dışarıdan gelen birkaç kişi ya istifa etmiş ya da kovulmuştu. Binanın bakımını yapan mühendisler bunu yöneticiden aldıkları talimatlarla yaparlardı ve hiç talimat verilmediği belliydi. Hatta uzak durmaları söylenmiş bile olabilirdi; çöp kamyonları günlerdir gelmiyordu ve çöp kanallarının çoğu tıkanmıştı.

Bina sakinleri, etraflarındaki giderek artan kaosa karşın dış dünyayla pek ilgilenmiyorlardı. Zemin kat lobileri açılmamış mektup yığınlarıyla kaplıydı. Binanın etrafına saçılmış çöplere, kırık şişelere ve kutulara gelince, bunlar yerden bakınca pek fark edilmiyordu. Hasarlı arabalar bile henüz götürülmemiş inşaat malzemesi yığınları, ahşap iskeleler ve kum yığınları tarafından az çok gizleniyordu. Hem sakinlerin bilinçaltlarının kurduğu, dış dünyaya kapanma kumpası yüzünden gökdelene hiç ziyaretçi gelmiyordu. Royal'la Anne aylardır daireye arkadaşlarını çağırmamışlardı.

Royal karısının yatak odasında dalgınca gezinmesini seyretti. Anne'in en yakın arkadaşı Jane Sheridan gelmişti ve onun toplanmasına yardım ediyordu. İki kadın gardıroptaki askılardan aldıkları gece elbiselerini bavullara yerleştirirken bir yandan da istenmeyen gömleklerle pantolonları raflara geri koyuyorlardı. Humalı faaliyetlerine karşın, daireden taşınmaya mı yoksa oraya yerleşmeye mi çalışıldığı belli değildi.

"Anne, geliyor musun gidiyor musun?" diye sordu Royal. "Bu gece taşınmamız zor."

Anne yarı dolu bavulları acizce gösterdi. "Havalandırma yüzünden... Düşünemiyorum ki."

Jane ona "Bu saatten sonra isteseniz de gidemezsiniz," dedi. "Burada kısılı kaldık gibi görünüyor. Bütün asansörler diğer katların elinde."

"Ne? Bak, duydun mu?" Anne, Royal'a öfkeyle baktı; bu korsanlık eylemlerinin sebebi Royal'ın asansör lobilerini düzgün tasarlayamamış olmasıydı sanki. "Tamam, yarın erkenden gideriz. Ne yiyeceğiz peki? Restoran kapalıdır."

Dairede asla yemek yememişlerdi. Anne komşularının alengirli yemekler hazırlayıp durmalarını küçümsediğini bu şekilde göstermişti. Buzdolabında köpek mamasından başka yiyecek yoktu.

Royal aynada kendine bakıp beyaz ceketini düzeltti. Yansıması solan ışıkta neredeyse hayalet gibi, aydınlatılmış bir ceset gibi gö-

rünüyordu. "Bir şeyler düşünürüz." Bunun tuhaf bir yanıt olduğunu fark etti; süpermarketten başka besin kaynakları varmış gibi konuşmuştu. Tombul Jane Sheridan'a tepeden baktı. Royal'ın durgun ifadesini gören kadın, ona güven verircesine gülümsemekteydi. Royal bu cana yakın genç kadına göz kulak olmayı, onun Afgan'ının ölmesinden sonra üstlenmişti.

"Asansörler bir saat kadar sonra serbest kalabilir," dedi onlara. "Süpermarkete ineriz." Aklına Alsas çoban köpeği gelince –hayvan çatı dairesindeki yatağında uyuyordu herhalde– ona çatıda egzersiz yaptırmaya karar verdi.

Anne yarı dolu bavulları boşaltmaya başlamıştı. Ne yaptığını pek bilmez gibiydi; zihninin büyük bir kısmı durdurulmuştu sanki. Bütün yakınmalarına karşın bina yöneticisini asla aramamıştı. Belki de bunu kendine yakıştıramıyordu, ama apartmanın dışındaki dünyadaki arkadaşlarından hiçbirine de en ufak bir şikâyette bulunmamıştı.

Royal bunu düşünürken, Anne'in yatağının yanındaki komodinin üstünde duran telefonun fişinin çıkarılmış ve kablosunun ahizeye düzgünce dolanmış olduğunu fark etti.

Köpeği aramaya gitmeden önce dairede dolanırken, başka üç harici telefonun da (holdeki, oturma odasındaki ve mutfaktaki telefonların) fişlerinin çekilmiş olduğunu gördü. Royal geçen hafta boyunca onları kimsenin aramamasının sebebini anlayınca, ileride de aramayacaklarını düşünerek yoğun bir güvenlik hissine kapıldı. Ne derlerse desinler, yarın ya da başka bir gün taşınmayacaklarını şimdiden tahmin ediyordu.

8.
Avcı Kuşlar

Royal on beş metre ötedeki asansör başlarının üstünde toplanan iri kuşları çatı dairesinin açık pencerelerinden seyretti. Bilmediği bir nehir martısı cinsinden olan kuşlar geçen aylarda nehirden gelip havalandırma bacalarında ve su depolarında toplanmaya, ıssız oyun bahçesinin tünellerini işgal etmeye başlamışlardı. Royal nekahet dönemindeyken, özel terasında tekerlekli sandalyede oturarak onların gelmelerini seyretmişti. Sonradan, jimnastik makinesi getirilince, egzersiz yaparken kuşlar etrafında hoplaya hoplaya gezinmişlerdi. Royal'ın beyaz ceketiyle açık sarı saçları (ki saç tonu kuşların parlak tüylerinin tonuna çok yakındı) nedense ilgilerini çekmişti. Belki de onu kendilerinden biri, nehir kıyısındaki bu ıssız terasa sığınmış yaşlı ve sakat bir albatros sanmışlardı? Royal hoşuna giden bu düşünceyi sık sık aklından geçiriyordu.

Akşam olmaktaydı; teras kapısı açıktı. Alsas kaçmıştı, yüz elli metre uzunluğundaki terasta tek başına avlanıyordu. Artık yaz bittiğinden çatıya çok az kişi çıkıyordu. Merdiven korkuluğunun dibindeki olukta bir kokteyl partisi markizinin yağmurdan ıslanmış kalıntıları vardı. Ağır kanatlarını katlamış martılar bir karton kutunun etrafına saçılmış çubuk peynirlerin arasında geziniyordu. Saksılardaki palmiyelerle aylardır ilgilenilmiyordu ve çatının tamamı giderek bakımsız bir bahçeye benzemekteydi.

Royal terasa indi. Asansör başlarında oturan kuşların düşmanca bakmaları hoşuna gitti. Devrilmiş sandalyelerle bakım-

sız palmiyeler ve yere atılmış güneş gözlüğü (suni elmasları sökülmüştü), barbarlığa geri dönülmüş izlenimi uyandırıyordu. Kuşları çatıdaki bu izole dünyaya çeken neydi? Royal yaklaşırken bir grup martı boşluğa dalıp, on kat aşağıdaki bir balkondan atılan kırıntıları yakalamak için aşağıya süzüldü. Otoparka atılan çöplerle besleniyorlardı, ama Royal onların çatıyı kendisininkine benzer sebeplerden dolayı benimsediklerini ve buraya arkaik bir diyardan, müstakbel bir kutsal şiddetin cazibesine tıpkı kendisi gibi kapılarak geldiklerini düşünmekten hoşlanıyordu. Gitmelerinden korktuğundan onlara sık sık yiyecek getiriyordu; beklemelerinin lehlerine olacağına onları ikna etmeye çalışıyordu sanki.

Oyun bahçesinin paslı kapısını açarak içeri girdi. Dekoratif bir fenerin kasasının içinden, Alsas çoban köpeğine ayrılmış tahıl gevreği kutusunu çıkardı. Royal gevrek tanelerini beton tünellere ve oyun heykellerinin geometrik formlarının üstüne saçtı. Bu bahçeyi tasarlamayı son derece tatmin edici bulmuştu ve çocukların artık oyun bahçesini kullanmamalarına üzülüyordu. Ama burası en azından kuşlara açıktı. Martılar Royal'ı hevesle takip etti; güçlü kanatlarını çırparken, adamın ellerindeki tahıl gevreği kutusunu az kalsın düşüreceklerdi.

Royal bastonuna dayanarak, beton zemindeki su birikintilerinin etrafından dolandı. Kendine ait bir hayvanat bahçesi olsun istemişti hep; içinde yarım düzine iri kedi ve daha da önemlisi, her cinsten kuşları içeren dev bir kuşhane bulunmalıydı. Hayvanat bahçesinin birçok tasarımının taslağını çizmişti yıllar boyu; bunlardan biri –ironik bir şekilde– bir gökdelenin taslağıydı ve bu binada kuşlar, gerçek yuvaları olan gökyüzüne açık yerlerde serbestçe gezinebileceklerdi. Royal hayvanat bahçeleriyle ve büyük yapılarının mimarisiyle oldum olası yakından ilgilenmişti.

Olukta, kuşların köşeye kıstırdığı bir Siyam kedisinin ölüsü yatıyordu; o küçük hayvan çok aşağılardaki bir dairenin sıcak-

lığını ve güvenliğini terk ederek bir havalandırma tünelinden ta buraya kadar tırmanmış ve gün ışığının tadını birkaç saniye çıkardıktan sonra kuşlar tarafından öldürülmüştü. Kedinin yanında bir martı ölüsü vardı. Royal onu aldı (ağırlığına şaşırdı) ve birkaç adım koşarak kuşu var gücüyle havaya fırlattı. Martı ölüsü düştü, düştü (hep düşecekti sanki) ve sonunda, park edilmiş bir arabanın kaputunun üstünde beyaz bir bomba gibi patladı.

Royal'ı gören olmamıştı, ama umurunda değildi zaten. Komşularının davranışlarıyla yakından ilgilense de, onları küçümsememekte zorlanıyordu. Anne'le beş yıldır süren evliliği ona yeni önyargılar kazandırmıştı. Binayı paylaştığı insanları, apartmanda kendilerine ayrılmış yerlerde öylesine uysalca yaşamaları, aşırı gelişkin sorumluluk duyguları ve gösterişsizlikleri yüzünden horgördüğünü gönülsüzce de olsa biliyordu.

En çok da zevk sahibi oldukları için küçümsüyordu onları. Bina bir zevk abidesiydi; şık tasarımlı mutfaklarından ileri teknoloji ürünü mutfak eşyalarına ve iç mimarisine, kesinlikle fazla gösterişli olmayan zarif döşemelerine dek her şeyiyle, bütün endüstriyel tasarım akımlarından, yirminci yüzyılın son çeyreğinin ödül kazanmış bütün iç dekorasyon tasarımlarından etkilenmiş bu eğitimli, profesyonel insanların estetik duyarlılığına hitap ediyordu. Royal zeki insanların bu tutuculuğundan nefret ederdi. Komşularının dairelerini ziyaret ettiğinde, ödül kazanmış cezvelerden, uyumlu renk düzenlerinden, bu dairelerdeki her şeyi işlevsellikle tasarımın ideal birleşimine Midas gibi dönüştürmüş zevk anlayışından ve zekâdan fiziksel olarak tiksindiğini fark etmişti. Bu pahalı dairelerde zarif mobilyaları ve zekice duyarlılıklarıyla birlikte kısılı kalmış ve kurtulma şansı olmayan bu insanlar bir bakıma geleceğin hali vakti yerinde ve eğitimli proletaryasının öncüleriydi. Royal tek bir kaba şömine rafı süsü, kar beyazı olmayan tek bir lavabo, tek bir umut ışığı görmek için her şeyini verirdi. Tanrı'ya şükür ki bu kürk astarlı hapishaneden nihayet kurtuluyorlardı.

İki yanında uzanan, yağmurdan ıslanmış beton zemin akşam sisinde gözden kayboluyordu. Etrafta beyaz Alsas'tan eser yoktu. Royal çatının ortasına varmıştı. Havalandırma borularının ve asansör başlarının üstünde oturan martılar, Royal'ı sıra dışı ölçüde tetikte gözlerle seyrediyorlardı. Belki de köpeği öldürüp yediklerini düşünen Royal devrilmiş bir sandalyeyi yana tekmeledi ve merdivene doğru yürümeye başlarken Alsas'a seslendi.

Özel terasın üç metre kadar ötesinde, çatının güney ucunda, korkuluğun önünde uzun kürk mantolu, orta yaşlı bir kadın duruyordu. Sitenin ötesindeki gümüşi nehre tir tir titreyerek bakıyordu. Akıntıya karşı yüzen bir römorkörü üç mavna takip etmekteydi ve kuzey kıyısının yakınında bir polis devriye botu ilerliyordu.

Royal yaklaşırken, kadının kuyumcunun dul karısı olduğunu fark etti. Kadın polisin gelmesini mi bekliyordu; yoksa sapkınca bir şekilde, onları bizzat çağıramayacak kadar gururlu muydu? Royal kadına Alsas'ı görüp görmediğini soracak oldu, ama onun karşılık vermeyeceğini biliyordu. Kadının makyajı kusursuzdu, ama o rujlu ve pudralı çehredeki gözlerde son derece düşmanca bir ifade, sert ve acılı bir bakış vardı. Royal bastonunu sımsıkı tuttu. Ellerini göremediği kadının manto ceplerindeki mücevherli parmaklarının kınsız bıçaklar tuttuğuna inanası geldi. Kadının kocasını öldürdüğüne ve her an kendisine saldırıp onu da aşağı atmaya çalışacağına nedense emin oldu birden. Bir yandan da ona dokunmak, omuzlarına kolunu atmak istediğini fark edince şaşırdı. Uygunsuz bir çeşit cinsel arzunun etkisindeydi. Tuhaf bir an boyunca, aletini kadına gösterme arzusuna kapıldı.

"Anne'in Alsas köpeğini arıyorum," dedi süklüm püklüm. Kadın karşılık vermeyince ekledi: "Taşınmamaya karar verdik."

Yas tutan bu kadına karşı gösterdiği tepkiye şaşıran Royal dönüp gitti ve merdivenden alt kata indi. Bacakları ağrısa da koridorda hızla, duvarlara bastonuyla vurarak yürüdü.

Merkezi lobiye vardığında, beş tane yüksek hızlı asansör boşluğunun en yakındakinden Alsas'ın telaşlı havlamaları çok net yükseldi. Royal başını kapı paneline yasladı. Alsas'ın içinde hırlayıp sıçradığı asansör kabini 15. kattaydı ve kapıları açıktı. Royal metal bir sopanın yere ve duvarlara sertçe vurulduğunu ve üç saldırganın –biri kadındı– hayvanı döve döve yere serdiklerini duyabiliyordu.

Köpeğin inlemeleri kesilince, asansör çağırma düğmesinin çağrısına nihayet karşılık verdi. Kabin en üst kata kadar çıktı ve kapı kanatları açılarak, kanlı zeminde yarı baygın sürünen köpeği sergiledi. Hayvanın başıyla omuzları kan içindeydi. Kabin duvarlarına kanlı tüyleri yapışmıştı.

Royal köpeği sakinleştirmeye çalıştı, ama Alsas elini ısıracaktı az kalsın; hayvan yediği dayak yüzünden korkuyordu. Royal'ın etrafına komşuları toplandı; ellerinde çeşitli silahlar –tenis raketleri, dambıllar ve bastonlar– vardı. Royal'ın bir arkadaşı, lobinin yanındaki dairede oturan Pangbourne adlı bir jinekolog kalabalığın arasından geçti. Anne'in yüzme arkadaşıydı ve sık sık çatıda köpekle oyun oynardı.

"Ona bir bakayım... Zavallıcık, o vahşiler ne hale getirmişler seni..." Asansöre çabucak girip köpeği yatıştırmaya girişti. "Onu dairene götürelim Royal. Sonra da asansör meselesini konuşalım bence."

Pangbourne diz çöküp köpeğe tuhaf ıslıklar çaldı peş peşe. Jinekolog birkaç haftadır Royal'a alt katlara misilleme olsun diye binanın elektrik şalterlerini kapatmasını ısrarla öğütlüyordu. Royal'ın komşularının üstündeki otoritesinin başlıca kaynağı, gökdelen ahalisine karşı böyle bir güce sahip olduğunun varsayılmasıydı; gerçi bu gücü asla kullanmayacağını Pangbourne'un gayet iyi bildiğinden şüpheleniyordu. Jinekoloğun yumuşak elleri ve muayenehanedeymiş gibi davranması Royal'ın biraz sinirini bozuyordu; adam sanki karşısında kendisinden çekinmeyen bir hasta varmış da, onu küçük düşürücü bir obstetrik pozis-

yona geçirecekmiş gibiydi sürekli; gerçi Pangbourne yeni nesil jinekologlardandı; onlar bırakın çocuk doğurtmayı, hastalarına asla dokunmazlardı bile. Adamın uzmanlık alanı doğum sırasında ağlayan bebeklerin ses kayıtlarını bilgisayarda analiz etmek suretiyle, ileride yaşanabilecek sayısız sağlık sorunlarını öngörmekti. Bu kayıt bantlarıyla, iç organları inceleyen eski toprak bir büyücüymüş gibi oynardı. Pangbourne apartmanda tek bir ilişki yaşamıştı; 2. katta oturan, zayıf, sessiz, esmer, muhtemelen tüm zamanını küçük memelilere işkence etmekle geçiren bir laboratuvar araştırmacısı kadınla birlikte olmuştu tipik bir şekilde. Düşmanlıkların başlamasından kısa süre sonra ilişkiyi bitirmişti.

Yine de yaralı Alsas'la iyi ilgileniyordu. Adam köpeği sakinleştirirken ve yaralarını incelerken Royal bekledi. Pangbourne köpeğin burnunu beyaz elleriyle öyle bir tutuyordu ki, zavallı hayvanı ağızlığından yeni kurtarmıştı sanki. O ve Royal birlikte, belden aşağısını yerde sürükleyerek köpeği Royal'ın dairesine götürdüler.

Neyse ki Anne'le Jane Sheridan genel kullanıma açılan tek asansöre binip 10. kattaki süpermarkete gitmişlerdi.

Pangbourne köpeği kanepelerden birinin üstündeki örtüye yatırdı.

Royal ona "İyi ki buradasın," dedi . "Bugün çalışmıyor musun?"

Pangbourne, Alsas'ın şişmiş başını okşadı; beyaz elleri kanlanmıştı. "Haftada iki sabah konsültasyona gidiyorum ve son kayıtları dinler dinlemez kaçıyorum. Onun dışında burada nöbet tutuyorum." Royal'a anlamlı anlamlı baktı. "Yerinde olsam gözümü Anne'den ayırmazdım. Yoksa..."

"Haklısın. Sen taşınmayı hiç düşünmedin mi? Bu koşullarda..."

Jinekolog Royal'a, ciddi olup olmadığına karar veremezmişçesine kaşlarını çattı. "Buraya yeni taşındım. Bu insanlara neden taviz vereyim ki?" Döşemeyi kanlı parmağıyla, sertçe gösterdi.

Bu eğitimli ve titiz adamın bölgesini savunma kararlılığından etkilenen Royal onu kapıya kadar geçirdi, yardımı için teşekkür etti ve asansörlerin sabote edilmesi meselesini onunla konuşmaya söz verdi. Sonraki yarım saatte Alsas'ın yaralarını temizledi. Köpek uyumaya başlasa da, beyaz mobilya örtüsünün üstündeki kan lekeleri Royal'ı giderek huzursuzlandırdı. Yapılan saldırı, Royal'ın içindeki bariz denebilecek çatışma arzusunu açığa çıkarmıştı. Şimdiye kadar komşularını yatıştırmış, gereksiz misillemelerde bulunmalarını engellemişti. Şimdiyse her ne pahasına olursa olsun sorun çıkarmak istiyordu.

Aşağıda bir yerlerdeki bir balkona düşen bir şişe parçalandı; çıkan patlama sesi bangır bangır çalan pikapların gürültüsünün, bağrışmaların ve çekiç seslerinin arasından yükseldi bir an. Daire kararmaya başlamıştı; örtülü mobilyalar Royal'ın etrafında sönük bulutlar gibi duruyordu. İkindi sona ermişti ve yakında tehlikeli periyot başlayacaktı. Royal, Anne'in 10. kattan dönmeye çalıştığını düşününce dönüp ön kapıya gitti.

Kapıda durup kol saatine baktı. Anne için her zamanki kadar kaygılanıyordu –hatta artık onu iyice sahipleniyordu– ama onu aramaya çıkmadan önce yarım saat beklemeye karar verdi. Bunun tehlikeli olması, çatışma ihtimalini artıracak olması sapkınca bir şekilde hoşuna gidiyordu. Dairede sakince dolanıp yerdeki telefonlara ve düzgünce sarılmış kablolara baktı. Anne aşağıda bir yerlerde mahsur kalsa bile Royal'a telefonla ulaşamazdı.

Royal karanlıkta beklerken çatı katına çıktı ve asansör başlarına konmuş martıları seyretti. Kuşların tüyleri akşam ışığında parlak beyazdı. Alacakaranlıkta bir anıtmezarın saçak silmelerinde bekleyen kuşlar gibi, kanatlarını kemiksi betona karşı çırptılar. Royal'ın şaşkın bakışlarından rahatsız olmuşçasına telaşla havalandılar. Royal karısını, uğrayabileceği saldırıları düşünüyordu; neredeyse cinsel bir tehlike ve intikam arzusu sinirlerini geriyordu. Yirmi dakika sonra daireden çıkıp gökdelenin

asansör boşluklarından, gözünü kan bürümüş halde inecekti. Kuşları yanına almak isterdi. Onların asansör boşluklarına dalıp aşağıya süzüldüklerini, merdiven boşluklarından döne döne inip koridorlara daldıklarını hayal edebiliyordu. Havada dönmelerini seyrederken, çığlıklarını dinlerken, birazdan karışacağı şiddet olaylarını düşündü.

9.
Atlama Bölgesinin İçine

Anthony Royal saat yedide beyaz Alsas'la birlikte karısını aramaya çıktı. Yediği dayaktan sonra az çok kendini toplamış olan köpek, Royal'ın önünde topallayarak yürüyordu. Nemli postunda parlak kırmızı bir leke vardı. Royal beyaz ceketindeki kan izleri gibi bu dövüş kanıtlarıyla da gurur duyuyordu. Köpeği taklit edercesine, hayvanın kanını kendi göğsüne ve kalçalarına sürmüştü; o kanlı çizgiler henüz tasarlamadığı bir cellat kıyafetinin rütbe işaretleriydi sanki.

Binanın derinliklerine inme yolculuğuna yüksek hızlı asansör lobisinden başladı. Az önce asansörlerden birinden bir grup komşusu heyecanla inmişti. Dört kat aşağıdaki bir daire, 15. kat sakinlerinden oluşan bir ekip tarafından yağmalanmıştı. Dairelere böyle saldırılar giderek daha çok yapılıyordu. Özellikle de en az bir gün boş bırakılan dairelere. Potansiyel çapulcular, on kat yukarıdaki veya aşağıdaki bir dairenin yağmalanmaya hazır olduğunu bilinçaltıyla yürütülen bir haberleşme sistemi sayesinde öğreniyorlardı.

Royal kendisini 35. kata indirecek asansörü güçlükle buldu. Restoran kapanmıştı. Şefle karısı Royal'lara son bir öğle yemeği servis ettikten sonra, geri dönmemek üzere gitmişlerdi. Sandalyelerle masalar mutfağın etrafına yığılarak barikat kurulmuştu ve döner kapıya asma kilit takılmıştı. Muhteşem manzaralı, uzun pencerelerin panjurlarının indirilip kilitlenmesi, havuzun kuzey ucunun karanlıkta kalmasına yol açmıştı.

38. katta oturan bir piyasa analisti olan son yüzücü, yüzme havuzundan çıkmaktaydı. Adam üstünü değiştirirken karısı kabinin önünde korumacı bir edayla bekledi. Kadın trampleninin yanındaki yağlı fayansların üstündeki suları yalayan Alsas'ı seyretti. Köpek boş bir kabinin kapısına işerken kadının yüz ifadesi değişmedi. Royal köpeğin bu hareketiyle biraz gurur duydu; içinde ilkel bir refleks, bölgesini sahiplenme refleksi hareketeye geçmişti. Köpek bu kabini aşırı parlak sidiğiyle işaretlemekle, giderek Royal'ın egemenliğine geçen küçük bölgenin sınırını çizmiş oluyordu.

Royal sonraki bir saat boyunca karısını aramayı sürdürerek gökdelenin orta kısmının derinliklerine indi. Kattan kata, asansörden asansöre geçerken binadaki durumun ne kadar kötüleşmiş olduğunu fark etti. Sakinler artık apartmana karşı tam anlamıyla isyan halindeydiler. Tıkanmış çöp kanallarının etrafında çöpler birikmişti. Merdivenlerde cam kırıkları, parçalanmış mutfak sandalyeleri ve tırabzan parçaları saçılıydı. Daha da önemlisi, asansör lobilerindeki ankesörlü telefonlar sökülmüştü; sanki bina sakinleri, tıpkı Anne'le Royal gibi, dış dünyayla iletişimi tamamen kesmeye karar vermişlerdi.

Royal aşağılara indikçe hasarın boyutu artıyordu. Yangın kapıları menteşelerinden sarkıyordu; kuvars gözetleme pencereleri yumruklanarak parçalanmıştı. Çok az koridorla merdivenin ışıkları yanıyordu ve kırık ampuller değiştirilmemişti. Saat sekiz olduğunda, koridorlara çok az ışık geliyordu artık; çöp torbaları saçılı, loş tünellere dönüşmüşlerdi. Duvarlara fosforlu sprey boyayla yazılmış parlak sloganlar, Royal'ın etrafındaki kâbusun dekoru gibiydi.

Lobilerde birbirine rakip sakinlerden oluşan gruplar takılıyordu; asansörlerini koruyor ve koridorlarda birbirlerini bekliyorlardı. Kadınların çoğunun omuzlarında portatif radyolar asılıydı; akustik bir savaşa hazırlık yaparcasına kanal değiştirip

duruyorlardı. Diğerleriyse kameralar ve flaş ekipmanları taşıyordu; saldırganca eylemleri, bölge ihlallerini kaydetmeye hazırdılar.

Royal asansör değiştirerek ve ikişer kat inerek, binanın alt kısmına nihayet ulaştı. Diğer sakinler onu taciz etmemişlerdi; lobilerine girmesini öylece seyretmiş ve geçmesi için yol vermişlerdi. Royal'ın yaralı Alsas'ıyla kanlı ceketi, bu birbirine rakip klanların arasından serbestçe geçme hakkına sahip olmasını sağlıyordu; Royal yaralarını asi kiracılarına göstermek için gezinen, ihanete uğramış bir toprak ağasıydı sanki.

10. kata indiğinde meydan neredeyse bomboştu. Alışveriş merkezinin etrafında gezinen birkaç sakin, boş krom tezgâhlara bakıyorlardı. Banka ve içki dükkânı kapalıydı, kepenkleri kilitlenmişti. Anne'den eser yoktu. Royal, Alsas'ı artık yarısına kadar bile dolu olmayan yüzme havuzunun döner kapısından geçirdi. Sarı su çöplerle doluydu; sığ ucun zemini bir çöp gölcüğünün içinden çıkmış sahil gibiydi. Şişelerin arasında salınan bir şiltenin etrafı karton kutularla ve gazetelerle çevriliydi.

Burada ceset olsa fark edilmez, diye düşündü Royal. Alsas vandalların hışmına uğramış soyunma kabinlerine doğru, yeri koklaya koklaya giderken, Royal bastonunu sallayarak nemli havayı hareketlendirmeye çalıştı. Apartmanın bu alt kısmında boğulacak gibi oluyordu. Bu kısa ziyarette bile tepesindeki onca insanın, binlerce ayrı hayatın, her biri kendi zaman ve mekânında hapsolmuş kişilerin ağırlığının altında ezildiğini hissetmişti.

Yüzme havuzunun diğer tarafındaki asansör lobisinden bağrışmalar geldi. Köpeği çekiştiren Royal tramplenlerin ardındaki arka çıkış kapısına doğru hızla yürüdü. İlkokulun girişinin önünde yapılan hararetli tartışmayı cam kapı kanatlarının ardından seyretti. Tartışma kadınlı erkekli yirmi kişinin arasındaydı; alt katlardan bir grup insan sıralarla sandalyeleri, bir karatahtayı ve bir şövaleyi taşıyorlardı, diğer grupsa onların sınıflara tekrar yerleşmelerini engellemeye çalışıyordu.

Kısa sürede itiş kakış başladı. Bir film editörünün bir sırayı b şının üstüne kaldırmasından cesaret alan ebeveynler kararlılık ilerlediler. Hasımları, yani 11. ve 12. kat sakinleri, oldukları yer soluk soluğa durup kordon oluşturdular. Erkeklerle kadınlar bi birleriyle beceriksizce boğuşmaya başladılar.

Royal, Alsas'ı geriye çekti; bu kavgacı insanları sorunları çözme işiyle baş başa bırakmaya karar vermişti. Anne'i aramay sürdürmek için dönerken, lobideki merdiven kapısı birden açıld 14. ve 15. kat sakinlerinden oluşan bir grup, dışarı fırlayıp kavga ya katıldı. Başlarında Richard Wilder vardı; elindeki sinekamera yı savaş sancağı gibi tutuyordu. Royal, Wilder'ın epeydir bahset tiği belgeselin bir bölümünü çekmekte olduğunu ve bu sahnenin tamamını onun ayarladığını düşündü. Ama Wilder kavganın tam ortasındaydı, sinekamerayı agresifçe savururken yeni müt tefiklerini eski komşularına karşı kışkırtıyordu. Bozguna uğrayan akıncı ekibi merdiven boşluğuna doğru gerilemeye zorlanırken, ebeveynler sıralarla karatahtayı yere attılar.

Wilder merdiven kapısını arkalarından sertçe kapadı. Eski komşularıyla arkadaşlarını kovmaktan büyük haz aldığı belliydi. Kamerasını sallayarak, ilkokulun sınıfını gösterdi. İki genç kadın, Royal'ın karısıyla Jane Sheridan, devrilmiş bir sıranın arkasına sinmişlerdi. Kendilerini teatral bir hareketle çağıran Wilder'ı yaramazlık yaparken yakalanmış çocuklar gibi seyrediyorlardı.

Alsas'ın kayışını tasmanın yakınından tutan Royal cam kapı kanatlarını geriye çekerek açtı. Şimdi lobide çocuk sıralarını mutlu mutlu parçalamakta olan sakinlerin arasından geçti.

Sert ama rahat bir sesle "Sorun yok Wilder," diye seslendi. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Wilder'ın yanından geçip sınıfa girdi. Anne'i ayağa kaldırdı. "Seni buradan götüreceğim... Wilder'dan korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum..." Anne yaşadıklarına karşın gayet sakin görünüyordu. Wilder'a bariz bir hayranlıkla baktı. "Tanrım, o tam bir deli..."

Royal, Wilder'ın üstüne saldırmasını bekledi. Aralarında yirmi yaş fark olsa da, kendini sakin, kontrollü ve fiziksel mücadeleye hazır hissediyordu. Ama Wilder kımıldamadı. Royal'ı ilgiyle seyrederken koltuk altına neredeyse hayvansı bir şekilde, pat pat vuruyordu; sanki Royal'ın burada, alt katlarda olmasına, bölge ve kadın mücadelesine nihayet doğrudan katılmasına sevinmişti. Gömleğinin önü karnına kadar açıktı; fıçı gibi göğsünü biraz gururla sergiliyordu. Sinekamerayı yanağına yaslamıştı: Daha sonra, uygun bir zamanda, binanın daha yukarısındaki bir sette yapacağı karmaşık bir düello çekiminin dekorunu ve koreografisini gözünde canlandırıyordu sanki.

O gece, 40. kattaki dairelerine geri döndüklerinde, Royal gökdelenin üst katlarındaki liderliğini kanıtlamaya girişti. Önce, karısıyla Jane Sheridan birlikte Anne'in yatağında yatarlarken, Alsas'la ilgilendi. Köpeği mutfakta son kalan mamayla besledi. Hayvanın omuzlarıyla başındaki yaralar bozuk para gibi sertti. Köpeğinin yaralanması Royal'ı karısına yapılan saygısızlıklardan daha çok sinirlendirmişti. Zaten Anne'i aramaya gitmeyi geciktirmekle, kadının kötü şeyler yaşamasını neredeyse garantilemişti. Tahmin ettiği gibi, Anne'le Jane süpermarkette alışveriş yaptıktan sonra asansör bulamamışlardı. Lobide sarhoş bir ses teknisyeninin tacizine uğrayınca boş sınıfa sığınmışlardı.

Anne ona "Aşağıda herkes kendi filmini çekiyor," dedi; alt katlarda yaşadığı heyecanlı deneyimlerden büyülendiği belliydi. "Ne zaman biri dövülse, on kamera filan çekim yapmaya başlıyor."

Jane "Çekimleri aşağıdaki projeksiyon odasında gösteriyorlar," diye onayladı. "Oraya doluşup birbirlerinin kavgalarını seyrediyorlar."

"Wilder hariç. O cidden korkunç bir şeyler olmasını bekliyor."

İki kadın da düşünmeden dönüp Royal'a baktılar; ama o, söylenenleri sindire sindire düşündü. Anne'i aşağıdaki komşularına sergilemesinin sebebi onu sevmesiydi aslında; hep birlikte yarata-

cakları yeni diyara katkısı oydu. Alsas ise tersine daha pratik bi dünyaya aitti. Royal köpeğin gelecekte faydalı olabileceğini, he hangi bir kadından daha kolay takas edilebileceğini şimdiden bi liyordu. Kanlı ceketi atmamaya karar verdi; köpeğin kanını gö sünde taşımak hoşuna gidiyordu. İki genç kadına geçmiş olsun gelen komşu kadınların ceketi temizleme tekliflerini reddetti.

Alsas'a ve karısına yapılan saldırılar Royal'ın dairesinin, kom şularının gökdelenin çatısında mahsur kalmadan önce inisiyati fi ele alma kararlarının doğal bir odak noktası haline gelmesin yol açtı. Royal, Pangbourne'a 35. katın hemen altındaki katlarda oturan bina sakinlerinin desteğini almalarının hayati önem taşı dığını açıkladı.

"Sağ kalmak için, alt katların saldırılarına karşı tampon vazifesi görecek müttefiklere ihtiyacımız var; bir de daha çok asansörü kullanabilmek için. Binanın orta kısmıyla irtibatımızın kesilmesi tehlikesiyle karşı karşıyayız."

"Haklısın," dedi jinekolog; Royal'ın nihayet uyanıp da durumun gerçeklerini görmesine sevinmişti. "Orada tutunduk mu, bu insanları alttakilere karşı dolduruşa getirebiliriz; kısacası orta kısmın tamamını balkanlaştırabilir ve sonra binanın tamamını kolonileştirmeye girişebiliriz..."

Royal sonradan bunları anımsayınca, ilk entrikaları o kadar kolayca çevirebilmelerine şaşırdı. Saat dokuzda, akşam partileri başlamadan önce, 35. kattaki yüzme havuzunun altında oturan sakinlerin desteğini kazanmaya girişti. Bu insanlar üst kat sakinlerinin birçok sorununu paylaşıyorlardı; onların da arabaları hasar görmüştü ve onlar da su sıkıntısı çekiyor ve havalandırma sorunu yaşıyorlardı. Onların desteğini almak isteyen Royal'la Pangbourne, üst kat asansörlerini kullanabileceklerini jest olsun diye söylediler. Bu insanlar artık dairelerine ulaşmak için ana lobiye girmek ve asansörle çıkarken aradaki otuz kata uğramak zorunda kalmayacaklardı. Artık bir üst kat sakininin gelmesini

bekleyeceklerdi, onunla birlikte özel lobiye gireceklerdi ve tacize uğramadan dosdoğru 35. kata çıkıp ardından bir iki merdiven inerek dairelerine ulaşacaklardı.

Teklif kabul edildi; Royal'la Pangbourne karşılık olarak bir şey istememeye özen gösterdiler. Delegasyon 40. kata geri döndü ve üyeler dağılıp, akşamki şenliklere hazırlanmak için dairelerine gittiler. Son bir saatte ufak tefek birkaç olay olmuştu –28. katta oturan bir muhasebecinin orta yaşlı karısı bir yumrukta bayıltılmış ve yarısı boş yüzme havuzuna düşmüştü, bir de 7. katta oturan bir radyolog kuaför salonundaki mizampli makinelerinin arasında dövülmüştü– ama genel olarak gökdelende her şey normaldi. Gece ilerledikçe binaya kesintisiz alem sesleri yayıldı. Alt katlarda başlayan partiler yukarıya doğru yayılarak apartmanı bir ışık ve cümbüş zırhıyla kapladı. Balkonunda duran Royal, iki genç kadının giyinmelerini beklerken, aşağıdan gelen müzik ve kahkaha seslerini dinledi. Çok aşağıda, komşu gökdelenin giriş yolunda ilerleyen bir arabadaki üç kişi, balkonlardaki yüzlerce insana bakıyordu. Bu ışıl ışıl gemiyi kim görse, içindeki iki bin kişinin sürekli topluca eğlendiklerini düşünürdü.

Uyarıcı atmosferin etkisiyle canlanan Anne'le Jane Sheridan kendilerini çabucak toparlamışlardı. Anne artık gökdelenden taşınmaktan bahsetmiyordu ve gitme kararını unutmuş gibiydi. İlkokuldaki kavgadan sonra, gökdelenin diğer sakinlerine yoldaşlık hissi duymaya başlamıştı. Şiddetin sosyal bağların kurulmasında önemli rol oynayacağı belliydi. Royal, Anne'i akşamın ilk partisine (37. katta oturan bir köşe yazarının partisine) götürürken, kadın Jane'le kol kola yürüdü; yeni kavgalar çıktığını ve iki katın daha (6. ve 14. katların) elektriksiz kaldığını duyunca neşelenmişti.

Pangbourne bu elektrik kesintisinden bahsederken Royal'ı kutladı; sorumlunun Royal olduğuna inanır gibiydi neredeyse. Şık alemcilerle binanın bakımsız halinin arasındaki tezat kimsenin, üst kat sakinlerinin bile dikkatini çekmiyor gibiydi. Güzel ke-

simli smokinler giymiş adamlar toplanmamış çöplerin saçılı durduğu koridorlardan, vandalların hışmına uğramış asansörlerin ve tıkanmış çöp kanallarının önünden geçiyorlardı. Pahalı tıraş losyonlarının kokuları, mutfak artıklarının aromasına karışıyordu.

Bu uygar ve aklı başında, iş güç sahibi erkeklerle kadınların mantıklı davranışlardan ne kadar uzaklaştığını gösteren bu tezatlar Royal'ın hoşuna gidiyordu. Wilder'la karşılaşmasını düşündü; o karşılaşma gökdelenin içindeki bütün çarpışan güçlerin özetiydi. Wilder'ın binanın tepesine çıkmaya tekrar giriştiği belliydi ve adam 15. kata kadar ulaşmıştı. Aslında gökdelende Wilder'la Royal'dan başka kimse olmamalıydı. Gerçek düello kafalarının içindeki binanın ıssız koridorlarında ve metruk dairelerinde yapılacaktı ve onu sadece kuşlar seyredecekti.

Anne havadaki şiddet tehdidini kabullenince olgunlaşmıştı. Royal köşe yazarının misafir odasındaki şöminenin yanında dururken Anne'i şefkatle seyretti. Anne artık yaşlı iş adamlarıyla ve genç girişimcilerle flört etmiyordu; Dr. Pangbourne'u can kulağıyla, o jinekoloğun kendisine mesleğinin dışındaki alanlarda da faydalı olabileceğinin farkındaymışçasına dinliyordu. Royal, Anne'i diğer sakinlere sergilemekten haz alsa da, ona korumacı davranmayı artık çok daha fazla istiyordu. Bu cinsel dürtüyü Jane Sheridan'a karşı da duyuyordu.

Kadına "Yanımıza taşınmayı düşündün mü hiç?" diye sordu. "Senin dairen hiç güvenli değil."

"Bunu isterim. Anne de bahsetmişti. Bazı eşyalarımı getirdim bile."

Royal çöplerle dolu koridorda kadınla dans etti, onun güçlü kalçalarıyla uyluklarını açıkça yokladı; kadının vücudunun bu kısımlarını kontrol etmekle, gelecekte onların sahibi olacağını belirtiyordu sanki.

Saatler sonra, gece yarısından sonra, Royal bu partilerin epeydir sürdüğünü düşünürken kendini 39. kattaki boş bir dairede

sarhoş halde buldu. Bir kanepede sırtüstü yatıyordu, omzuna Jane yaslanmıştı ve etraflarındaki sehpalar kirli bardaklarla ve kül tablalarıyla, konukların terk ettiği bir partinin tüm artıklarıyla kaplıydı. Civardaki balkonlardan gelen müzik seslerine ara ara kavga gürültüleri karışıyordu. Bir yerde, bir grup bina sakini bir asansör boşluğunun kapılarını bağıra çağıra dövüyordu.

Elektrik kesilmişti. Royal karanlıkta sırtüstü yatarken, yavaş yavaş dönen beynini komşu gökdelenin ışığına bakarak durdurdu. Hiç düşünmeden Jane'i okşamaya, memelerini mıncıklamaya başladı. Kadın uzaklaşmaya çalışmadı. Birkaç saniye sonra elektrik gelip de balkon zemininde yatan bir masa lambası yanınca kadın Royal'ı tanıdı ve karşısına oturdu.

Mutfaktan bir ses geldiğini duyunca başını çeviren Royal, karısının masada oturduğunu gördü; Anne'in üstünde uzun elbisesi vardı ve bir eli ısınmaya başlayan kahve makinesinin üstündeydi. Royal, Jane'e bilinçli bir yavaşlıkla sarıldı; karısı seyretsin diye ağır çekim hareket ediyordu sanki. Anne'in onları görebildiğini biliyordu; ama kadın mutfak masasında sessizce oturmuş sigara yakıyordu. Seks yaparlarken Anne onları konuşmadan seyretti; sevişmelerini onaylar gibiydi ve Royal bunun evlilikte sadakate karşı modaya uygun şekilde verilen bir tepki olmadığını anladı; kadın kabilesel bir bağlılık duyuyordu, klan liderine karşı boynu kıldan inceydi.

10.
Kurumuş Göl

Ertesi sabah, şafaktan hemen sonra Robert Laing 25. kattaki balkonunda oturup hafif bir kahvaltı yaptı ve etrafındaki dairelerden gelen ilk faaliyet seslerini dinledi. Daha şimdiden birkaç apartman sakini işe gitmek için binadan çıkıyordu; yer yer çöplerle kaplanmış arabalarına ulaşmak için yine çöplerin arasından geçiyorlardı. Hâlâ her gün yüzlerce insan ofislere ve stüdyolara, havalimanlarına ve müzayede salonlarına gidiyordu. Su sıkıntısına ve ısıtma sistemindeki sorunlara karşın, erkeklerle kadınlar gayet şık ve bakımlıydı; son haftalarda yaşananlar görünüşlerinden hiç belli olmuyordu. Ancak çoğu, işyerlerindeki zamanlarının büyük bölümünü masalarında uyuyarak geçireceklerdi farkında olmadan.

Laing ekmek dilimini yöntemli bir yavaşlıkla yedi. Fayansları çatlak balkonda otururken, kendini tehlikeli bir dikey yolculuğa çıkmış ve yol kenarındaki bir türbede basit ama anlamlı bir ritüeli yerine getiren yoksul bir hacı gibi hissetti.

Dün gece tamamen kaos çıkmıştı; partilerdeki insanlar sarhoş olmuşlardı, kavgalar edilmişti, boş daireler yağmalanmış ve yalnız bina sakinlerine saldırılmıştı. Artık birkaç kat daha elektriksizdi ve bunlardan biri Laing'in ablası Alice'in oturduğu kattı. Uyuyan olmamıştı pek. Çok az kişinin bitkinlik belirtileri sergilemesi hayret vericiydi; sanki artık geceleri uyumadan geçirmeye alışıyorlardı. Laing birçok komşusunun uykusuzluk çekmesinin, gelecekteki olağanüstü duruma karşı bir çeşit bilinçsizce hazırlık olduğundan şüpheleniyordu biraz. Kendini tetikte ve özgüvenli

hissediyordu; omuzlarıyla kollarındaki morluklara karşın, fiziksel olarak gayet formdaydı. Saat sekizde duş alıp tıp okuluna gitmeye karar verdi.

Laing gecenin başlarını Charlotte Melville'in dairesine çeki düzen vermekle geçirmişti; kadın küçük oğluyla birlikte arkadaşlarında kalırken, dairesi yağmalanmıştı. Laing daha sonra, komşularının birkaç saatliğine alıkoyduğu bir asansörün korunmasına yardımcı olmuştu. Asansörle bir yere gideceklerinden değil; bir asansörü ele geçirdikten sonra önemli olan, onu psikolojik etki yaratacak kadar uzun süre elde tutmaktı.

Akşam her zamanki gibi Paul Crosland'in, artık klan şefi olan televizyon haber spikerinin düzenlediği bir partiyle başlamıştı. Crosland stüdyolardaki işi uzayınca gecikmişti, ama konukları onun dokuz haberlerini tanıdık ve eğitimli sesiyle vermesini, iş çıkışı saatinde gerçekleşen ve altı kişinin öldüğü bir trafik kazasından bahsetmesini dinlemişlerdi. Laing, komşuları televizyonun etrafında dururlarken, Crosland'in gökdelende gerçekleşen bir o kadar vahim olaylardan, kuyumcunun ölümünden (ki artık tamamen unutulmuştu) ve bina sakinlerinin birbirine düşman kamplara ayrılmalarından söz etmesini beklemişti. Adam haber programının sonunda, o anda oturma odasındaki dolu naylon çöp poşetlerinin arasında içkilerini hazırlayan klan üyelerine özel bir mesaj verirdi belki de.

Crosland sırtında müflonlu ceketle ve ayaklarında çizmelerle daireye geldiğinde, üsse dönen bir bombardıman pilotu gibi içeri daldığında, herkes sarhoştu. Yüzü kızarmış ve heyecanlanmış olan Eleanor Powell yalpalayarak Laing'in yanına geldi, onu komik bir şekilde parmağıyla gösterdi ve dairesine zorla girmeye çalışmakla suçladı. Bu haberi duyan herkes tezahürat yaptı; sanki tecavüz, klan üyelerini birbirine yakınlaştırmanın değerli ve etkililiği kanıtlanmış bir yoluydu.

Kadın canayakın bir edayla Laing'e "Doktor, düşük bir suç oranı," dedi, "toplumsal yozlaşmanın şaşmaz göstergesidir."

Durmadan ve kendini hiç tutmadan içen Laing alkolün başına vurduğunu hissetti. Kendini bilerek kışkırttığını, Crosland gibi insanların sağduyusuna yönelik şüphelerini bastırdığını biliyordu. Pratik bir düzeyde de, sarhoş olmak Eleanor Powell'la yakınlaşmanın neredeyse tek yoluydu. Kadın ayılınca can sıkıcı bir şekilde ağlaklaşıveriyor, koridorlarda kendi zihninin anahtarını kaybetmişçesine boş boş dolanıyordu. Birkaç kokteyl içtiğindeyse epey canlanıyordu ve bir açılıp bir kapanan, Laing'in ancak kendisi de sarhoşken anlayabildiği sıra dışı programları ara ara gösteren bir televizyona benziyordu. Laing'in her dediğine itiraz edip dursa, barın altındaki naylon çöp poşetlerine ayağı takılsa da, Laing onu düşmesin diye tutuyordu ve klapalarında kadının ellerinin gezindiğini hissetmek heyecanlanmasına yol açıyordu. Laing kendisinin ve komşularının belayı seks hayatlarını canlandırmanın en etkili yolu olarak görüp dört gözle beklediklerini bir kez daha düşündü.

Laing kahve makinesini balkondan aşağı boşaltti. Binanın ön cephesinde yağ lekeleri saçılıydı; bunlar rüzgârın aşağıdaki dairelerin içine savurup savurmayacağı umursanmadan atılmış çöplerin izleriydi. Laing kahvaltı tepsisini mutfağa götürdü. Elektriğin hâlâ gelmemesi buzdolabındaki yiyeceklerin çürümesine yol açmıştı. Yan yana duran şişelerdeki sütler bozuk ve küflüydü. Izgaraların arasından bayat tereyağı damlıyordu. Bu çürük yiyecek kokusu fena olmasa da, Laing bir naylon torbayı açıp her şeyi içine attı. Koridora fırlattığı torba, loşluktaki başka bir düzine torbanın arasına düştü.

Asansör lobisinde bir grup komşusu bağıra çağıra tartışıyordu. 28. kat sakinleriyle aralarındaki ağız dalaşı giderek büyüyordu. Crosland asansör boşluğundan yukarıya agresifçe sesleniyordu. Laing normalde, böyle erken saatlerde Crosland'le hiç ilgilenmezdi. Crosland tartışırken çoğu zaman meselenin ne olduğunu bile bilmezdi; kapışmaktan aldığı haz yeterliydi. Yüzü

makyajsızken, hiddetli ifadesi sanki tongaya getirilip de ilk kez kendisiyle ilgili kötü bir haber okumaya zorlanmış bir spikermiş gibi görünmesine yol açıyordu.

Diş cerrahı kapısının önündeki gölgelerin içinden hesaplı bir rahatlıkla çıktı. Steele'la sert yüzlü karısı epeydir çöp torbalarının arasında durup her şeyi izlemekteydiler. Adam Laing'e yan yan mırıldandı ve kolunu sıkmadan ama sağlam bir şekilde kavradı; Laing'in epey zorluk çıkaran bir dişini çekmek üzereydi sanki. Üst katları gösterdi.

"Kapıları süresiz olarak kapatmak istiyorlar," diye açıkladı. "Asansör devreleriyle oynayacaklar; böylece asansörler zemin katla 28. kat arasında hiç durmayacak."

Laing "Biz ne olacağız peki?" diye sordu. "Binadan nasıl çıkacağız?"

"Laing'ciğim. Bizi pek umursadıklarını sanmıyorum. Asıl niyetleri binayı ikiye bölmek; buradan, 25. kattan. Burası elektrik sistemleri açısından kilit önem taşıyan bir kat. Altımızdaki üç katın elektriğini kesince, binanın üst yarısını alt yarısından ayıran bir tampon bölgeye sahip olacaklar..."

Laing'in ablası elinde elektrikli kahve makinesiyle yaklaşınca Steele sustu. Adam eğilerek veda edip gölgelere karışarak uzaklaştı; çöp torbalarının arasından küçük ayaklarıyla ustaca geçiyordu, ortadan ayrılmış saçları loş ışıkta parlıyordu. Laing onun dairesine sessizce girmesini seyretti. Steele gelecekteki tehlikelerden aynı ustalıkla sıyrılacaktı şüphesiz. Laing adamın artık binadan hiç çıkmadığını fark etmişti. Steele'ın acımasız hırsına ne olmuştu? Son haftalardaki savaşlardan sonra adam ağır ağız ameliyatları talebinde patlama olmasını umuyordu muhtemelen.

Laing Alice'i selamlarken, cerrahın haklı çıkması durumunda ablasının da dışlanacağını, sınırın yanlış tarafında alkolik kocasıyla birlikte karanlıkta yaşayacağını fark etti. Görünüşe bakılırsa Alice kahve makinesini Laing'in mutfağındaki prize takmaya gelmişti, ama daireye girdiklerinde makineyi hol sehpasına dal-

gınca bıraktı. Balkona çıkıp sabah havasına baktı; üç kat yukarıda olmaktan memnun gibiydi.

Laing "Charles nasıl?" diye sordu. "İşte mi?"

"Hayır... İzin aldı. İşi bıraktı bana sorarsan. Peki ya sen? Öğrencilerini ihmal etmemelisin. Görünen o ki hepsine ihtiyacımız olacak."

"Bu sabah gidiyorum. Yolda Charles'a uğrayayım mı?"

Alice bu teklifi duymazdan geldi. Korkuluğa tutunup çocuk gibi sallanmaya başladı. "Burası huzurlu. Robert, bir sürü insan ne koşullarda yaşıyor bilemezsin."

Laing kahkahayı bastı; Alice'nin onun gökdelendeki olaylardan etkilenmediğini düşünmesini komik bulmuştu. Çocukken kendisinden çok küçük erkek kardeşine bakmak zorunda kalmış fedakâr ablasının tipik bir varsayımıydı bu.

"İstediğin zaman gel." Laing kolunu Alice'in omuzlarına atıp, dengesini yitirmesin diye onu tuttu. Alice annelerine çok benzediğinden Laing geçmişte onunla fiziksel temastan kaçınmıştı hep; ama tamamen cinsel olmayan sebeplerden ötürü, bu benzerlik şimdi içinde şehvet uyandırıyordu. Alice'in kalçalarına dokunmak, elini onun memelerine koymak istiyordu. Alice bunun farkındaymışçasına ona pasifçe yaslanıyordu.

Laing ona "Bu akşam mutfağımı kullan," dedi. "Duyduğuma göre ortalık karışacakmış. Burada daha güvende olursun."

"Tamam. Ama dairen çok pis."

"Senin için temizlerim."

Laing ablasına tepeden baktı. Alice olanların farkında mıydı? Bir randevu kararlaştırıyorlardı, baştaki niyetleri bu olmasa da.

Gökdelenin her yerinde insanlar bavullarını topluyor, birkaç kat aşağıya veya yukarıya ya da koridorlarının diğer ucuna kısa ama önemli yolculuklar yapmaya hazırlanıyorlardı. Dıştan çok fark edilmese de, birçok kişi evli hayatı yaşamaya başlamıştı. Charlotte Melville 29. kattaki bir istatistikçiyle sevgili olmuştu ve dairesine neredeyse hiç uğramıyordu. Laing onun gidişini

hınç duymadan seyretmişti. Charlotte'un gücünü ve cesaretini ortaya çıkaracak birine ihtiyacı vardı.

Laing onu düşünürken, kendisinin birini bulmamış olmasına bir an hayıflandı. Ama ihtiyacı olan pratik desteği belki de Alice verirdi; Alice artık revaçta olmayan domestik erdemlere gönülden bağlıydı. Laing onun şirretliğinden hoşlanmasa da (annelerini anımsatıyordu maalesef), bu yönünü yadsınamaz bir şekilde güven verici buluyordu.

Alice'i omuzlarından tutarken yukarıya, gökdelenin çatısına doğru baktı. Terasa çıkmayalı aylar olmuştu sanki, ama bunu yapmak içinden gelmiyordu ilk kez. Yuvasını bulunduğu yerde, bu kadınla birlikte ve uçurumun ortasındaki bu mağarada kuracaktı.

Ablası gidince Laing tıp okuluna gitme hazırlığına başladı. Mutfak zeminine oturup, lavaboda birikmiş bulaşıklara baktı. Çöp dolu bir naylon torbaya rahatça yaslanıyordu. Mutfağı alışık olmadığı bu perspektiften görünce, ne kadar bakımsızlaşmış olduğunu fark etti. Yerde çöpler, yiyecek parçaları ve boş kutular saçılıydı. Laing altı çöp torbası sayınca şaşırdı. Nedense tek bir tane olduğunu varsaymıştı.

Laing ellerini kirli pantolonuna ve gömleğine sildi. Kendi artıklarından oluşan bu yumuşacık yatakta sırtüstü yatarken uykusu geldi. Kendini uyanık kalmaya zorladı. Sadece daireyi değil, kendi kişisel alışkanlıklarını ve hijyenini de etkileyen bir standartlar erozyonu bir süredir düzenli bir şekilde devam etmekteydi. Suyun ve elektriğin arada sırada kesilmesi, çöp imha sisteminin işlemez hale gelmesi bunu Laing'e bir ölçüde dayatmaktaydı. Ama bu erozyon her türlü medeni adete duyulan ilginin azalmasını da yansıtıyordu. Laing'in komşuları ne yediklerini önemsemiyorlardı. Laing ve arkadaşları haftalardır doğru dürüst yemek yapmamışlardı ve artık karınları acıkınca ellerine geçen konserveyi açacak noktaya gelmişlerdi. Kimse ne

içtiğini de umursamıyordu; tek istedikleri bir an önce sarhoş olmak ve geride kalmış duyarlılıklarını da köreltmekti. Laing özenle oluşturduğu plak koleksiyonuna haftalardır el sürmüyordu. Konuşması bile kabalaşmaya başlamıştı.

Tırnak altlarındaki kalın kir tabakalarını kazıdı. Hem kendisindeki, hem de çevresindeki bu yozlaşma hoştu neredeyse. Laing bir bakıma kendini bu sarplaşan bayırlardan, yasak bir vadiye inercesine inmeye zorluyordu. Ellerindeki kir, yıkanmamış giysileri ve giderek bakımsızlaşması, yiyip içmeye ilgisini giderek yitirmesi, bütün bunlar kendisinin daha gerçek bir halinin ortaya çıkmasına katkıda bulunuyordu.

Laing buzdolabından kesik kesik gelen sesleri dinledi. Elektrik yine gelmişti ve makine şebekeden akım çekiyordu. Pompalar çalışınca musluklardan su damlamaya başladı. Kendini Alice'in eleştirileriyle gaza getiren Laing dairede dolanıp, ortalığa çeki düzen vermek için ne yapabileceğini düşündü. Ama yarım saat sonra, bir çöp torbasını mutfaktan hole taşırken, birden duruverdi. Torbayı yere attı; aslında hiçbir şey başarmadığını fark etmişti; tek yaptığı çöplerin yerini değiştirmekti.

Çok daha önemlisi dairenin fiziksel güvenliğiydi, özellikle de kendisinin dışarıda olduğu zamanlarda. Laing oturma odasındaki uzun kitaplığa gidip, tıp kitaplarını ve diğer bilimsel kitapları yere koydu. Rafları teker teker çıkardı. Keresteleri hole taşıdı ve sonraki bir saat boyunca dairede dolanıp, içerisini bir beton sığınağa dönüştürdü. Bütün ağır mobilyaları, yemek masasını ve yatak odasındaki elle oyulmuş meşe sandığı hole çekti. Koltukları ve masayı kullanarak sağlam bir barikat kurdu. Tatmin olunca mutfaktaki yiyeceklerini yatak odasına taşıdı. En azından birkaç gün idare edecek kadar yiyeceği vardı... torbalar dolusu pirinç, şeker ve tuz, sığır ve domuz eti konserveleri, bir bayat ekmek.

Havalandırma artık çalışmadığından, odalar kısa sürede boğuculaştı. Laing son zamanlarda yoğun ama hoş bir koku alıyordu; dairenin kendine özgü kokusuydu bu... Laing'in kokusuydu.

Laing kirli spor gömleğini çıkardı ve duştan akan son suyla yıkandı. Tıraş olup yeni bir gömlek ve takım elbise giydi. Tıp okuluna berduş gibi giderse, bazı dikkatli meslektaşları gökdelende olup bitenleri anlayabilirlerdi. Gardırop aynasından kendini inceledi. Karşısındaki sıska, beyaz tenli, alnı morarmış, üstüne fazla bol gelen bir takım elbise giymiş, hantalca duran kişi hiç güven verici değildi; uzun süre hapis yattıktan sonra serbest bırakıldığında, üstünde hapishanenin verdiği takım elbiseyle öylece durup da yabancı gün ışığına gözlerini kırpıştırarak bakan bir adam gibiydi.

Laing ön kapının cıvatalarını iyice sıktıktan sonra daireden çıktı. Neyse ki gökdelenden çıkmak, içinde yolculuk etmekten daha kolaydı. İş saatlerinde bir asansörün ana giriş lobisine inip çıkmasına, gayriresmi bir metro gibi işlemesine ortak rıza gösterilmişti. Ancak gerginlik ve düşmanlık, bina içindeki kuşatmaların karmaşık bir şekilde iç içe geçmişliği her yerde hissediliyordu. Kat girişlerine lobi mobilyalarıyla ve çöp dolu naylon torbalarla barikatlar kurulmuştu. Sadece lobi ve koridor duvarları değil, tavanlarla halılar da sloganlarla kaplıydı; bu karmaşık, şifreli mesajlar akıncı gruplarının üst ve alt katlara yaptıkları saldırıları belirtiyordu. Laing asansör duvarlarına bir delinin defterine yazarcasına yazılmış, bir metre kadar yükseklikteki sayıların arasına kendi katının numarasını yazmamak için kendini zor tuttu. Hemen her şeye zarar verilmişti; lobi aynaları çatlaktı, ankesörlü telefonlar sökülmüştü, kanepelerin kılıfları kesilmişti. Kasıtlı olarak bu kadar çok hasar verilmişti; gökdelen sakinlerinin bütün telefon hatlarını sökerek kendilerini dış dünyadan soyutlamaları hesaplı bir şekilde örtbas edilmişti sanki.

Binanın içinden kırık çizgiler gibi geçen güzergâhlarda her gün birkaç saatliğine gayriresmi ateşkes ilan ediliyordu, ama bu süre giderek kısalmaktaydı. Bina içinde küçük gruplar halinde dolanan sakinler, yabancılar var mı diye etrafı pür dikkat kolaçan ediyorlardı. Her biri, yüzünde yazılı kat numarasını rozet gibi ta-

şıyordu. Bu dört beş saatlik kısa mütareke sırasında ortalıkta gezinebiliyorlardı; ritüelleşmiş bir merdiven savaşındaki, çatışma aralarında saflarına geri dönen hasımlardı onlar. Laing ve diğer yolcular ağır ağır inen asansörde beklerken, bir müze tablosundaki –"yirminci yüzyıl sonu gökdelen sakini"– mankenler gibi kımıldamadan, bir arada duruyorlardı.

Zemin kata indiklerinde Laing girişte ihtiyatla yürüdü; yöneticinin panjurları kapalı ofisinin önünden ve okunmamış mektup yığınlarının arasından geçti. Tıp okuluna günlerdir gitmiyordu ve cam kapıdan geçerken ışığın, havanın serinliğini anında hissetti; yabancı bir gezegenin sert atmosferine adım atmıştı sanki. Binanın içindeki her şeyden çok daha somut bir yabancılık hissi apartmanın dört bir yanında, sitenin beton meydanlarıyla şoselerinin ötesine uzanıyordu.

Laing binayla arasındaki zihinsel bağı korumak istercesine geriye bakarak otoparkta yürüdü. Arabaların arasında yüzlerce kırık şişe ve kutu yatıyordu. Dün sitenin merkez ofisinden bir sağlık mühendisi gelmiş, ama yarım saat sonra gitmişti; binadaki bakımsızlık belirtilerinin, çöp imha sisteminde yaşanan ufak tefek sorunlardan kaynaklandığına ikna olmuştu. Bina sakinleri resmi şikâyette bulunmadıkları sürece bir şey yapılmayacaktı. Laing daha birkaç hafta önce bina hizmetlerindeki aksamalara hep birlikte sinirlenen sakinlerin şimdi bütün yabancıları her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye aynı şekilde topluca çabalamalarına artık şaşırmıyordu. Böyle davranmalarının sebebi hem gökdelenle epey gurur duymaları, hem de aralarındaki husumeti dış müdahale olmadan sonuca bağlamak istemeleriydi; bir çöplükte çarpışırken, bütün davetsiz misafirleri kovmak için güçlerini birleştiren rakip çeteler gibiydiler.

Laing otoparkın komşu gökdelene sadece iki yüz metre kadar uzaklıktaki merkezine vardı; dışa kapalı bir doğrusal gezegen olan o gökdelenin cam yüzeyini artık net görebiliyordu. Yeni kiracıların neredeyse tamamı dairelerine yerleşmişlerdi; perde-

lerden bulaşık makinelerine dek tüm eşyaları Laing'in gökdelenindekilerin aynısıydı, ama yine de bu bina soğuk ve tehditkâr geliyordu. Laing üst üste göz alabildiğine yükselen balkonlara bakarken, kendini habis bir hayvanat bahçesindeki bir ziyaretçi gibi hissetti; buranın üst üste duran kafeslerinde, gelişigüzel ve vahşice zalimlik yapabilecek yaratıklar vardı. Balkon korkuluklarına yaslanmış birkaç kişi, Laing'i ifadesizce seyretmekteydi; Laing binanın iki bin sakininin balkonlarına fırlayıp ona ellerine geçen her şeyi fırlattıklarını, onu şarap şişeleriyle kül tablalarından, deodorant spreyleriyle kondomlardan oluşan bir piramide gömdüklerini hayal etti birden.

Laing arabasına ulaşınca kapıya yaslandı. Kendini dış dünyanın heyecanlarına karşı sınadığını ve onun gizli tehlikelerine maruz bıraktığını biliyordu. Gökdelen şimdiki çatışma ortamına karşın güvenliği, emniyeti temsil ediyordu. Laing araba kapısının ılık selülozunu omzunda hissederken, dairesinin kendi vücut kokusuyla ısınmış bayat havasını anımsadı. Buradaysa, yüzlerce arabanın krom kaplamalarından yansıyan parlak ışıklar havayı bıçak gibi yarıyordu.

Laing arabasına sırtını dönüp, apartmana paralel uzanan otopark yolunda yürüdü. Açık havaya çıkma riskine girmeye, tıp okulundaki meslektaşlarıyla yüzleşmeye, öğrenci teftişlerini tamamlamaya henüz hazır değildi. Belki de ikindiyi evinde geçirip, sonraki dersinin notlarını hazırlardı.

İki yüz metre kadar uzunluktaki, oval şeklindeki, zarif yapay gölün kenarına ulaşınca beton zemine indi. Hafif eğimli göl yatağında gölgesinin peşi sıra yürüdü. Birkaç dakika sonra, boş gölün ortasında duruyordu. Dört bir yanda dev bir kalıbın yüzeyi gibi kıvrılarak, pürüzsüzce ve tekdüzelikle uzanan nemli beton, derin ve yıkıcı bir psikozun dış hatlarıymışçasına tehditkârdı bir bakıma. Herhangi bir dikey ve doğrusal yapının yokluğu, Laing'e gökdelenin ötesindeki dünyanın tüm tehlikelerini özetliyordu.

Orada daha fazla duramaz hale gelince dönüp hızlı adımlarla gölün kenarına gitti, yukarı çıktı ve tozlu arabaların arasından apartmana doğru koştu.

On dakika sonra dairesine geri dönmüştü. Kapıyı sürgüledikten sonra barikatının üstünden geçip, yarı boş odalarda dolandı. Bayat havayı içine çekerken kendi kokusuyla ferahladı; vücudunun çeşitli kısımlarının kokularını ayırt edebiliyordu neredeyse. Ayaklarının ve cinsel organlarının kokularını ve ağzından gelen muhtelif kokuları. Yatak odasında soyundu, takım elbisesiyle kravatını gardırobun dibine attı ve yağlı spor gömleğiyle pantolonunu tekrar giydi. Gökdelenden ayrılmaya bir daha asla kalkışmayacağını artık biliyordu. Alice'i düşünüyordu, onu bu daireye nasıl getirebileceğini düşünüyordu. Bu yoğun kokular Alice'i bir şekilde Laing'e çekecekti.

11.
Ceza Seferleri

O gün öğleden sonra dörtte, artık son sakinler de gökdelene dönmüşlerdi. Laing arabalarının bağlantı yollarında belirmesini ve otoparktaki yerlerine sapmasını balkonundan seyretti. Evrak çantalı sürücüler giriş lobilerine gittiler. Binaya yaklaşınca sohbeti tamamen kesmeleri Laing'i rahatlattı. Uygar tavırları canını sıkmıştı bir şekilde.

Laing ikindi boyunca dinlenmiş, kendini sakinleştirmeye ve gece için gücünü toplamaya çalışmıştı. Arada sırada barikata tırmanıp, Steele'ı görme umuduyla koridora göz atmıştı. Yaşlanmaya yüz tutmuş kocasıyla birlikte sadece üç kat aşağıda oturan ablası için kaygılanmak, Laing'in inanılmaz bir huzursuzluğa kapılmasına yol açmıştı. Ablasını kurtarmaya bahane olsun diye apartmanda kavga çıkmasına ihtiyacı vardı. Binanın bölünmesi planı başarılı olursa, ablasını bir daha göremezdi büyük olasılıkla.

Laing dairede dolanıp, ilkel savunma hazırlıklarını test etti. Üst katlardaki, kendisi gibi sakinler sandıklarından daha savunmasızdılar ve kendilerini alt katlardakilerin insafına kalmış halde bulmaları işten değildi. Wilder'la yandaşları çıkışları rahatça kapatabilir, elektriği ve suyu kesebilir, üst katları ateşe verebilirlerdi. Laing ilk alevlerin asansör boşluklarından ve merdivenlerden tırmandığını, katların çöktüğünü ve dehşete kapılan sakinlerin çatıya sığınmak zorunda kaldıklarını hayal etti.

Bu canlı hayalden rahatsız olan Laing müzik setinin hoparlörlerini alıp, mobilyalardan ve mutfak cihazlarından oluşan barikatına ekledi. Yerde plaklar ve kasetler yatıyordu, ama onları

tekmeleyerek uzaklaştırdı. Yatak odası gardırobunun altındaki döşeme tahtalarını söktü. Açılan evrak çantası boyutundaki boşluğa çek defterini ve sigorta poliçelerini, vergi beyannamelerini ve hisse senetlerini sakladı. Son olarak oraya morfin ampulleriyle, antibiyotiklerle ve kardiyak stimülanlarla dolu ecza çantasını tıkıştırdı. Döşeme tahtalarını eski yerlerine çivilerken, eski hayatının son kalıntılarını gömdüğünü ve kendini yeni hayatına çekincesizce hazırladığını hissetti.

Apartman görünüşte hâlâ sessiz sakindi, ama akşamın başında ilk olayların patlak vermesi Laing'i epey rahatlattı. İkindi sonunu lobide bekleyerek, bir grup komşusuyla birlikte takılarak geçirdi. Yoksa, çılgınca bir şekilde, *hiçbir şey* olmayacak mıydı? Sonra bir dış ilişkiler analisti on kat aşağıda büyük bir asansör kavgası çıktığını haber verdi. 27. katta oturan sempatik psikiyatrist Adrian Talbot merdivenlerden dairesine çıkarken sidik içinde kalmıştı. Hatta 40. kattaki bir dairenin harap edildiği bile söyleniyordu. Böyle bir provokasyon eyleminden sonra gecenin hareketli geçeceği kesindi.

Daha sonra peş peşe gelen haberlere göre, birçok bina sakini evlerine döndüklerinde dairelerinin altının üstüne getirildiğini, mobilyalarla mutfak eşyalarına zarar verildiğini, prizlerinin söküldüğünü görmüşlerdi. Yiyeceklere dokunulmamıştı tuhaf bir şekilde; sanki bu vandallıkların failleri aslında rastgele ve anlamsızca değil bilinçli davranmışlardı. Yoksa dairelerin sahipleri şiddetin dozunu artırmak için, ne yaptıklarını bilmeden kendi evlerine bizzat mı hasar vermişlerdi?

Apartmana akşam çökerken bu olaylar devam etti. Balkonundan bakan Laing, aşağıdaki sekiz karanlık katın pencerelerinde gezinen fener ışıklarını görebiliyordu; zalimce ve kanlı bir ayinin hazırlık sinyalleri veriliyordu sanki. Laing karanlıkta oturma odası halısına çöküp sırtını güven verici barikata yasladı. Işıkları açmak istemiyordu, çünkü balkondan bir saldırı gelmesinden korkuyordu – bunun saçma olduğunu bilse de. Cep şişe-

sinden düzenli aralıklarla viski içerken, akşam başlangıcındaki televizyon programlarını seyretti. Sesi kıstı; bu belgesellerden ve durum komedilerinden sıkıldığından değil, anlamsız oldukları için. Gündelik hayatın gerçekleriyle ilgili reklamlar bile başka bir gezegenden yayınlanıyordu. Laing naylon çöp torbalarının arasında, arkasında mobilya yığınıyla otururken, kusursuz mutfaklarını temizleyen ev kadınlarıyla bakımlı koltuk altlarına sıkılan deodorantların bu şatafatlı canlandırmalarını inceledi. Gizemli bir domestik evrenin unsurlarını hep birlikte teşkil ediyorlardı.

Laing koridordan gelen bağrışmaları sakince ve korkmadan dinledi. Ablasını düşününce, bu şiddet belirtileri hoşuna gitti. Hep titiz olan Alice apartmanın bakımsızlığından tiksiniyordu şüphesiz, ama eleştirebileceği bir şeyler olması ona iyi gelecekti. Laing'in bedenindeki ter, tıpkı dişlerini kaplamış plaklar gibi, onu pis bir vücut kokusuyla sarmalıyordu; ama bu kötü koku ona özgüven veriyordu, bölgesinde kendi vücudunun ürünleriyle egemenlik kurduğunu hissettiriyordu. Tuvaletin yakında kalıcı olarak tıkanacak olması bile, bir zamanlar onu kibarlığı yüzünden dehşete düşürürken, artık neredeyse cazip geliyordu.

Laing hijyen standartlarındaki bu düşüşü komşularıyla paylaşıyordu. Komşularının vücutlarından yayılan kesif koku, gökdelenin eşsiz imzasıydı. Apartmanın dışındaki dünyada Laing'i en çok rahatsız eden şey bu kokunun yokluğuydu; gerçi anatomi okulundaki teşrih odası benzer kokuyordu. Laing birkaç gün önce sekreterinin masasının etrafında takılmış, kızın bu güven verici kokuyu almasını sağlayacak kadar yaklaşmaya çalışmıştı. İrkilen kız yukarı bakınca, tepesinde Laing'in azmış bir lodosçu gibi dikildiğini görmüştü.

Üç kat yukarıdaki bir balkona düşen bir şişe parçalandı. Cam parçaları karanlığa izli mermiler gibi saçıldı. Açık bir pencereden, bir pikabın sonuna kadar açılmış sesi geliyordu. Gecenin içine bangır bangır müzik yayılıyordu.

Laing barikatına tırmanıp dairesinin kapısını açtı. Asansör lobisinde, bir grup komşusu merdiven girişindeki çelik yangın kapısını açmaya çalışıyordu. Beş kat aşağıda akın yapılıyordu. Laing'le klan arkadaşları yangın kapısına üşüşüp karanlık merdiven boşluğuna baktılar. Asansörün inip çıktığını, arbedeye yeni saldırganlar taşıdığını duyabiliyorlardı. 20. kattan bir kadın çığlığı yükseldi; bir idam çukurundan gelmişti sanki.

Steele'ın gelip onlara yardım etmesini bekleyen Laing, onu aramaya gitmek üzereydi. Ama lobiyle koridorlara koşan insanlar doluştu; 25. kattan yukarıdaki dairelerine karanlıkta itiş kakış giderken birbirlerine çarpıyorlardı. Akıncılar geri püskürtülmüştü. Fener huzmeleri duvarlarda çılgın semafor ışıkları gibi geziniyordu. Bir yağ birikintisine basınca ayağa kayan Laing, dönen gölgelerin arasına düştü. Arkasındaki heyecanlı bir kadın eline bastı; kadının topuğu Laing'in bileğini kesti.

Sonraki iki saat boyunca koridorlarla merdiven boşluklarında bir dizi muharebe gerçekleşti; barikatlar kurulup yıkılıyordu ve bazen üst, bazense alt katlarda çarpışılıyordu. Gece yarısı, Laing asansör lobisindeki devrilmiş yangın kapısının arkasında çömelmişken ve Alice'in dairesine koşarak gitmeye çalışma riskine girip girmemeye karar vermekle meşgulken, etrafa saçılmış çelik sandalyelerin arasında Richard Wilder'ın durduğunu gördü. Adam hâlâ bir elinde sinekamerasını tutuyordu. Soluklanmak için durmuş iri bir hayvan gibiydi; duvarlardaki ve tavandaki dev gölgelerine, sırtlarına atlayıp da onları binanın geçitlerinde trup hayvanları gibi sürecekmişçesine bakıyordu.

Çatışmanın gürültüsü azaldı, alt katlara doğru fırtına gibi uzaklaştı. Laing'le komşuları, Adrian Talbot'ın dairesinde toplandılar. Oturma odasında yere, kırık masaların ve minderleri kesilmiş rahat koltukların arasına çöktüler. Ayaklarının dibindeki fenerlerin oluşturduğu ışık çemberi, elden ele gezdirdikleri viski ve votka şişelerini ışıldatıyordu.

Psikiyatrist harap edilmiş dairesinde askıdaki koluyla geziniyor ve duvarlara sprey boyayla, süpermarketin boya reyonundaki en gözde renklerle yazılmış sloganların üstüne camları kırılmış çerçeveli fotoğraflar asmaya çalışıyordu. Talbot dairesinin tamamen mahvedilmesinden çok bu eşcinsellik karşıtı küfürlere ağlamış gibiydi, oysa Laing onları şevklendirici buluyordu ister istemez. Duvarlardaki cart renkli karikatürler fener ışığında, mağara insanlarının çizdiği fallik figürler gibi parıldıyordu.

Laing'in yanında çömelen Talbot "En azından sana ilişmediler," dedi. "Beni günah keçisi seçmişler belli ki. Bu bina tam bir garez dinamosu olsa gerek; herkes içinde birikmiş en tuhaf, en çocukça öfkeyi açığa vuruyor."

"Eninde sonunda bıkarlar."

"Olabilir. Bugün öğleden sonra üstüme bir kova sidik döktüler. Böyle giderse ben de elime sopa almak zorunda kalabilirim. Mutluluk verici bir ilkel hayata doğru topluca gittiğimizi sanmak hata olur. Buradaki model soylu vahşiden çok, hiç de masum olmayan post-Freudyen benliklerimiz sanki; aşırı tuvalet eğitimine, memeyle beslenmeye ve ebeveynin sevgisine hiddetle başkaldırıyor. Victoria dönemindeki atalarımız böylesine tehlikeli bir karışımla başa çıkmak zorunda kalmamışlardı kesinlikle. Komşularımız çocukluklarını mutlu geçirmiş olmalarına karşın hâlâ kızgınlar. Belki de sapkın olma şansını asla elde edememenin hıncını taşıyorlardır..."

Hep birlikte yaralarıyla ilgilenip şişeleri elden ele dolaştırır, cesaret toplamak için durmadan içerlerken, Laing karşı saldırı ve intikam konuşmalarını dinledi. Steele'dan hâlâ eser yoktu. Laing nedense asıl kendisinin orada olması gerektiğini hissetti; onlar için Crosland'den çok daha önemli bir müstakbel liderdi. Laing yaralarına karşın kendini coşkulu ve özgüvenli hissediyor, savaşa geri dönmek istiyordu. Karanlık rahatlatıcıydı, kendi güvenliğini sunuyordu, apartmandaki hayatlarının doğal

ortamıydı. Laing zifiri karanlık koridorlarda hareket etmeyi, bir seferde en fazla üç adım atmayı, duraksayıp karanlığı yoklamayı ve hatta kendi dairesine doğru şekilde, yere olabildiğince yakın kalarak gitmeyi öğrenmiş olmakla gurur duyuyordu. Ertesi sabahın getireceği gün ışığına kızıyordu neredeyse.

Gökdelenin gerçek ışığı polaroid fotoğraf makinelerinin metalik flaşıydı, sonradan röntgencilik hazzını yaşatacağı umulan şiddet anlarını kaydeden kesintili radyasyondu. Bu yeni ışık kaynağı, koridorların çöplerle kaplı halılarında hangi yoz bitki türlerinin elektrikli bir flora oluşturmasına yol açacaktı? Yerlerde saçılı olan kararmış negatif şeritleri, bu iç güneşten düşmüş pullardı.

Alkol ve heyecandan zihni bulanmış olan Laing komşularıyla birlikte güçlükle ayaklandı; sarhoş öğrenciler gibi dışarı çıkarken, birbirlerini cesaretlendirmek için bağıra çağıra konuşuyorlardı. Karanlıkta üç kat indiklerinde, Laing artık yön duygusunu yitirmişti. 22. kattaki bir metruk daireler bölgesine girmişlerdi. Issız odalarda gezindiler, televizyonları tekmelediler, tabakları kırdılar.

Ablasını kurtarmaya gitmeden önce kendine gelmeye çalışan Laing bir balkon korkuluğunun üstünden kustu. Parlak balgam sicimleri binanın ön cephesine yapıştı. Karanlıkta korkuluğa yaslanan Laing, komşularının koridorda yürümelerini dinledi. Onlar gidince Alice'i aramaya çıkabilecekti.

Birden arkasında ışıklar yandı. İrkilen Laing korkuluğa yaslanıp büzüldü; saldırıya uğramayı bekliyordu. Kısa süre sonra ışıklar durmadan titreşmeye, nabız gibi atmaya başladı. Laing kirli giysilerine ve kusmuk lekeli ellerine baktı. Etrafındaki harap olmuş oturma odası ışıldıyordu, yerde kalıntılar saçılıydı; Laing uyanınca kendini bir savaş meydanında bulmuştu sanki.

Yatak odasındaki yatağın üstünde kırık bir ayna yatıyordu; parçaları kendini bir araya getirmeye çalışan, ama başaramayan bir dünya misali çırpınır gibiydi.

"Gelsene Laing..." Diş cerrahı tanıdık ve otoriter sesiyle seslenmişti. "Burada ilginç bir şey var."

Steele elinde kılıçla odayı turluyordu. Arada sırada yere doğru hamle eder gibi yapıyordu; bir melodram sahnesinin provasını yapıyordu sanki. Laing'i titrek ışığa çağırdı.

Kapıya ihtiyatla yaklaşan Laing, Steele'ı nihayet gördüğüne sevinse de adamın kaprislerine maruz kalabileceğinin gayet farkındaydı. Steele'ın dairenin sahibini veya buraya yerleşmiş berduşun tekini esir aldığını varsaydı, ama odada kimse yoktu. Sonra, kılıcı takip edince, Steele'ın tuvalet masasının ayaklarının arasında küçük bir kediyi kıstırmış olduğunu gördü. Steele öne atılarak, pencereden çekip aldığı brokar perdeyi eline doladı ve dehşete kapılmış yaratığı banyonun içine fırlattı.

"Bekle doktor!" Cerrahın sesinde tuhaf bir şekilde soğuk bir neşe vardı; erotik bir makinenin sesiydi sanki. "Daha gitme..."

Işıklar bir katliam haberi filminin çiğliği ve aşırı gerçekliğiyle titreşmeyi sürdürmekteydi. Kendi tepkisine şaşıran Laing, Steele'ın kediyi perdenin altına girmeye zorlamasını seyretti. Hassas ama meraklı bir tanığın varlığı, dişçinin kediye işkence etmekten aldığı hazzı çirkin bir şekilde artırıyordu. Banyo kapısında duran Laing, ışıkların tekrar sönmemesini umuyordu ister istemez. Steele'ın kediyi sakince boğmasını, perdenin altındaki hayvanı bir hastane battaniyesinin altında karmaşık bir resüsitasyonu gerçekleştirircesine öldürmesini seyretti.

Sonunda kendini toplayan Laing konuşmadan çıkıp gitti. Kararmış koridorda ihtiyatla ilerledi; yağmalanmış dairelerin açık kapılarından, yerde yatan devrilmiş lambalardan ve hayata son bir kez, kesik kesik döndürülen televizyonlardan gelen ışıklar titreşiyordu. Civarda bir yerden hafif bir müzik sesi geliyordu. Terk edilmiş bir pikabın döndüreci tekrar dönmekteydi. Boş bir yatak odasında, bir sineprojektör yatağın karşısındaki duvarda bir porno filmin sonunu oynatıyordu.

Laing, Alice'in dairesine varınca duraksadı; gelmesinin sebebini nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Ama ablası kapıyı açıp da ona girmesini işaret edince, Laing buraya geleceğini ablasının bildiğini hemen anladı. Oturma odasında, hazırlanmış iki bavul duruyordu. Alice yatak odasının kapısına son kez yürüdü. Titreşen sarı ışıkta Frobisher yatağa serilmiş uyumaktaydı; yanında yarısı boş bir viski kasası duruyordu.

Alice, Laing'in koluna girdi. "Geciktin," diye azarladı. "Saatlerdir bekliyorum." Çıkarlarken Alice dönüp kocasına bakmaya çalışmadı. Laing, Alice'le kendisinin yıllar önceki, aynı evde yaşarkenki hallerini anımsadı; bir keresinde, anneleri içkiyi fazla kaçırdıktan sonra düşüp yerde baygın yatarken, misafir odasından aynı şekilde usulca çıkmışlardı.

Aşağıda edilen küçük bir kavganın sesleri eşliğinde merdiven boşluğundan çıkıp 25. katın karanlığının güvenliğine ulaştılar. Artık Laing'inki de dahil olmak üzere on beş katta elektrik daimi olarak kesikti.

Şiddet bütün gece boyunca, dinmeye gönülsüz bir fırtına gibi, ara ara yinelenerek sürdü; Laing'le ablası onun yatak odasındaki şiltede birlikte, uyumadan yattılar.

12.
Zirveye Doğru

Dört gün sonra, saat öğleden sonra ikiyi biraz geçe, Richard Wilder televizyon kanalından arabasıyla dönüp gökdelenin yanındaki otoparka girdi. Bu geliş anının tadını iyice çıkarmak için hızını azaltti, keyifle arkasına yaslandı ve apartmanın ön cephesine özgüvenle baktı. Etrafındaki, uzun sıralar halinde park edilmiş arabalar giderek kalınlaşan kir ve beton tozu tabakalarıyla kaplıydı; rüzgâr beton tozlarını tıp merkezinin arkasında yapılmakta olan yol kavşağından alıp, sitenin açık meydanlarından geçirerek getiriyordu. Artık pek az araba otoparktan ayrıldığından boş yer neredeyse yoktu, ama Wilder sıraların başından sonuna kadar gidip gelerek ara yollarda gezindi.

Wilder tıraşsız çenesindeki yeni kapanmış yarayı parmakladı; bu yara dün geceki şiddetli koridor savaşının yadigârıydı. Yarayı bilerek açtı ve parmak ucundaki kana tatminle baktı. Televizyon kanalından çıkınca, sinirlendirici bir rüyadan kurtulmak istercesine, arabasını hızlı sürmüştü; yoluna çıkan diğer sürücülere bağırmış ve korna çalmış, kestirmeden gitmek için tek yönlü sokaklara dalmıştı. Şimdiyse kendini sakin ve gevşek hissediyordu. Yan yana dizili beş apartmanı görür görmez her zamanki gibi rahatlamıştı; stüdyolardan alamadığı bir gerçeklik hissine kapılmıştı.

Boş yer bulacağına emin olan Wilder gezinmeyi sürdürdü. Başlarda alt kat komşularıyla birlikte otoparkın kenarına park ediyordu, ama son haftalarda arabasını binanın daha yakınına park eder olmuştu. Başta zararsız bir kibir gösterisi –onu aşağılayıcı, ironik bir şaka– olan şey kısa sürede daha ciddi bir role bürünmüş,

Wilder'ın başarısının veya başarısızlığının görünür göstergesi hâline gelmişti. Wilder binadaki yükselişine haftalarını adadıktan sonra, yeni komşularına ayrılmış yerlere park etmeye hakkı olduğunu hissediyordu. Eninde sonunda en ön sıraya ulaşacaktı. Zafer anında, 40. kata çıktığında, arabası apartmanın en yakınındaki sırada yan yana duran pahalı hurdaların arasına katılacaktı.

Wilder dün gece 20. kata ulaşmış ve orada saatlerce kalmıştı; hatta beklenmedik bir arbede sırasında 25. katta birkaç dakika geçirmişti. Şafakta geri çekilmek, üsse geri dönmek zorunda kalmıştı; 17. kattaki bir daire olan üssün sahibi, televizyon kanalında çalışan Hillman adlı bir sahne amiriydi; eskiden Wilder'ın içki arkadaşı olan bu adam, bu guguk kuşunu yuvasına gönülsüzce kabul etmişti. Wilder'a göre, bir katın işgali rastgele seçilmiş metruk bir dairenin ele geçirilmesinden fazlasıydı. Gökdelenin çeşitli yerlerinde öyle onlarca daire vardı. Wilder kendine daha katı bir yükselme tanımı dayatmıştı. Yeni komşuları onu aralarına kabul etmeliydiler, onun ikamet hakkını fiziksel güç dışında bir şeylerle kazandığını kabul etmeliydiler. Kısacası ona ihtiyaç duymalarında ısrarlıydı. Bu fikir, aklına geldikçe horgörüyle gülmesine yol açıyordu.

20. kata, binadaki yükselişini güçleştiren birçok demografik çarpıklıktan biri sayesinde ulaşmıştı. Gece boyunca süren kavgalar sırasında bir ara, iki borsa analisti kadının 20. kattaki dairelerine barikat kurmalarına yardım etmeye başlamıştı. Kırık kapıdan içeri başını uzatınca kadınlar kafasını şampanya şişesiyle kırmaya çalışsalar da, Wilder'ın samimi bir tavırla yaptığı yardım teklifini kabul etmişlerdi. Wilder özellikle böyle kriz anlarında sakin davranmaya özen gösteriyordu. Hatta kadınların yaşlısı (otuz yaşında, canlı bir sarışındı) Wilder'ı övmüş, onun gökdelende tanıştığı en aklı başında adam olduğunu söylemişti. Wilder da popülist lider ve asansör lobisi barikatlarının Bonaparte'ı rolünü oynamak, dergi editörlerinden ve finans şirketi yöneticilerinden oluşan eğitimsiz milis kuvvetlerine düşmanın savunduğu bir merdivene nasıl saldırılacağını veya düşmanın elindeki bir asansörün nasıl ele

geçirileceğini göstermek yerine domestik bir role bürünmekten memnundu. Her şeyden öte, Wilder binada yukarılara çıktıkça bina sakinlerinin fiziksel durumu kötüleşiyordu; kondisyon bisikletlerinde geçirdikleri saatler onları kondisyon bisikletlerinde saatler geçirmekten başka bir şeye hazırlamamıştı.

Wilder iki kadına yardım ettikten sonra, şafak sökene kadar onların şaraplarını içmiş ve kadınları onun dairesine taşınmak istediklerini söylemeye gizlice yönlendirmişti. Sinekamerasını her zamanki gibi ihtişamla sergilemiş ve kadınlara gökdelende çektiği televizyon belgeselinden bahsetmiş, onları televizyona çıkmaya davet etmişti. Ama kadınlar bu tekliften pek etkilenmemişlerdi. Alt kat sakinleri programa katılıp şikâyetlerini dile getirmeye can atsalar da, üst katlarda yaşayan insanlar zaten daha önce televizyona çıkmışlardı (çoğu birden fazla kez); güncel konularla ilgili çeşitli programlara uzman sıfatıyla katılmışlardı. "Televizyon, seyretmek içindir Wilder," demişti kadınlardan biri sertçe; "televizyona çıkmaya gerek yok."

Şafaktan kısa süre sonra, kadınlardan oluşan bir akıncı ekibinin üyeleri gelmişlerdi. Kocalarıyla sevgilileri ya başka katlardaki arkadaşlarının yanına taşınmışlardı ya da bu kadınların hayatlarından tamamen çıkmışlardı. Grubun lideri olan yaşlı masal yazarı, Wilder ona belgeselinde başrol oynamasını teklif edince pis pis bakmıştı. Mesajı alan Wilder eğilerek veda edip eskiden güvenli olan üssüne, Hillman'ların 17. kattaki dairesine geri dönmüştü.

Wilder otoparkta arabasıyla dolanarak yeni konumuna uygun bir park yerini kararlılıkla ararken, üç metre kadar ötedeki bir arabanın tepesine düşen bir şişe tuzla buz oldu. Şişe epey yüksekten, muhtemelen 40. kattan atılmıştı. Wilder arabasını neredeyse durduracak kadar yavaşlatıp, kendini hedef olarak sundu. Anthony Royal'ın çatı dairesinin balkon korkuluğunun arkasında, ayaklarının dibinde beyaz Alsas'la, sırtında beyaz ceketiyle mesih gibi poz verdiğini görmeyi bekledi biraz.

Wilder o mimarı son günlerde birkaç kez görmüştü; epey yukarıdaki bir merdivenin tepesinde durduğunu, korunaklı üst katlara çıkan el konmuş bir asansörün içinde gözden kaybolduğunu görmüştü. Adam kendini Wilder'a bilerek sergiliyor, onu yukarı çıkmaya teşvik ediyordu şüphesiz.

Royal, Wilder'ın zihninin tavan arasında asılı duran bir görüntünün, Wilder'ın kreşin yüksek pencerelerinin ardından gördüğü öz babasının görüntüsünün bazen tuhaf bir şekilde farkında oluyordu sanki. Yoksa Royal, Wilder'ın babasıyla ilgili kafa karışıklığının binaya tırmanma kararlılığının yönünü saptıracağını bilerek, bu role mi soyunmuştu? Wilder ağır yumruklarını direksiyona vurdu. Her gece Royal'a, nihai kapışmalarına birkaç basamak daha yaklaşıyordu.

Tekerleklerinin altında kırık camlar çıtırdıyordu; bir fermuar açılıyordu sanki. Wilder'ın tam karşısında, üst kat sakinlerine ayrılmış ön sırada, eskiden ölü kuyumcuya ait olan boş bir park yeri vardı. Wilder hiç duraksamadan direksiyonu kırıp boş yere girdi.

"Zamanı gelmişti..."

Arkasına yaslanarak koltuğa yayılıp iki yandaki, çöplerle kaplı hurdalara hazla baktı. Bu park yerini bulması hayra alametti. Arabadan ağır ağır indi ve kapıyı agresifçe kapadı. Girişe doğru uzun adımlarla yürürken, bir dağ satın almış varlıklı bir toprak ağası gibi hissetti kendini.

Giriş lobisindeki bir grup yoksul 1. kat sakini, Wilder'ın asansörlerin önünden geçip merdivene gitmesini seyrettiler. Onun binada dolanmasını, taraf değiştirmesini şüpheyle karşılıyorlardı. Wilder gündüzleri birkaç saatini 2. kattaki dairesinde Helen'la ve oğullarıyla birlikte geçiriyor ve giderek içine kapanan karısını canlandırmaya çalışıyordu. Eninde sonu onu terk etmesi, köprüleri yakması gerekecekti. Helen akşamları, Wilder'ın yukarı katlara çıkmaya başlayacağı zamanlarda biraz canlanıyordu; hatta onunla televizyon stüdyolarındaki işi hakkında az da olsa konuştuğu, Wilder'ın yıllar önce hazırladığı programlardan bahsettiği

oluyordu. Dün gece, Wilder dışarı çıkmaya hazırlanır, oğullarını yatırıp kapı kilitlerini kontrol ederken, Helen birden, kalmasını istercesine ona sarılmıştı. İnce yüzünün kasları doğrulmaya çalışan hacıyatmazlar gibi, kesik kesik titremişti.

Wilder dairesine döndüğünde Helen'ı çok heyecanlı görünce şaşırdı. Koridoru tıkamış çöp torbalarının ve mobilya parçalarından oluşan barikatların etrafından dolandı. Helen'la bir grup ev kadını küçük bir zaferi kutluyorlardı. Ele avuca sığmaz çocukların gökdelendeki iç savaş onları ebeveynleri kadar kavgacı yapmıştı– bu yorgun anneleri hüzünlü bir mesken tablosu teşkil ediyorlardı.

7. katta oturan iki genç kadın (eskiden ilkokulda öğretmendiler) okulda tekrar ders vermeyi kabul etmişlerdi. Kadınların kapıyla aralarında duran, üç babadan oluşan gayriresmi sivil savunma ekibine huzursuzca göz attıklarını gören Wilder, hiç de kibarca olmayan bir kaçırılma olayının kurbanları olduklarını tahmin etti.

Wilder son konserveyle yemek hazırlarken, Helen mutfak masasında oturdu; kadının beyaz elleri, kafese tıkılmış bir çift şaşkın kuş gibi hareket ediyordu.

"İnanmakta zorlanıyorum. Bir iki saatliğine oğlanlardan kurtulacağım."

"Bu dersler nerede verilecek?"

"Burada... Önümüzdeki iki sabah. Çorbada tuzum bulunsun dedim."

"Ama o zaman oğlanlardan kurtulmuş olmayacaksın ki. Eh, yine de hiç yoktan iyidir."

Helen çocukları terk edebilir miydi? Wilder kendine bunu sordu. Helen çocuklardan başka bir şey düşünmüyordu. Wilder oğullarıyla oyun oynadığı sırada, yukarı çıkarken onları yanına almayı ciddi ciddi düşündü. Helen'ın daireyi toplamasını kaygıyla seyretti. Akıncılar oturma odasının altını üstüne getirmişlerdi. Helen'la oğlanlar komşu dairede saklanırken mobilyaların çoğu parçalanmıştı, mutfak eşyaları tekmelenmişti. Helen yemek oda-

sındaki kırık dökük sandalyeleri getirip, Wilder'ın ortası kırılmış masasının önüne dizdi. Birbirine yaslı duran eğik sandalyeler bir ilkokul sınıfında korkuluk parodisi yapıyorlardı sanki.

Wilder yardım etmeye çalışmadı. Kadının mobilyaları incecik kollarıyla çekip sürüklemesini seyretti. Helen'ın kendini bilerek yorduğuna, kadının el bilekleriyle dizlerindeki morlukların karmaşık ve bilinçli bir kendini yaralama sisteminin, kocasını geri kazanma girişiminin parçası olduklarına inanası geliyordu bazen. Wilder her gün eve dönerken karısının bir tekerlekli sandalyede oturduğunu, bacaklarının kırılmış ve tıraşlı kafasının sargılı olduğunu, lobotomiye doğru son umutsuzca adımı atmaya hazır olduğunu görmeyi bekliyordu biraz.

Neden Helen'a geri dönüp duruyordu? Artık tek arzusu Helen'dan uzaklaşmak ve her ikindi vakti duyduğu bir ihtiyacı, daireye ve dairenin kendi çocukluğuyla arasındaki ince bağlarına geri dönme ihtiyacını yenmekti. Helen'ı terk etmekle, ergenliğinden beri kurtulmaya çalıştığı çocukça kısıtlamalar sisteminin tamamından kopacaktı. İflah olmaz zamparalığı bile kendini geçmişten kurtarma girişiminin parçasıydı; Helen bu girişimi görmezden gelerek boşa çıkarmıştı. Ama en azından Wilder'ın ilişkileri gökdelende yükselmesine zemin hazırlamıştı; o fiziksel tutamaçlara tutuna tutuna, tanıdığı kadınların diri vücutlarına basa basa çatıya tırmanacaktı.

Karısının haline ve yenilmiş komşularının daracık hayatlarına üzülmekte zorlanıyordu artık. Alt katların felakete mahkûm olduğu şimdiden belliydi. Çocuklarını eğitmekte diretmeleri (sömürülen her grubun boyun eğmeden önceki son refleksiydi bu) bile direnişlerinin sona erdiğinin göstergesiydi. 29. kattaki kadınlar grubu bile Helen'a yardım ediyordu artık. Masal yazarıyla yardakçıları öğle ateşkesinde apartmanda dolanıyor, terk edilmiş veya izole olmuş evli kadınlara yardım ediyorlardı; hayırseverlikleri tekinsiz olan rahibelerdi onlar.

Wilder oğullarının yatak odasına girdi. Wilder'ı görünce sevinen çocuklar boş yemek kaplarına plastik makineli tüfekleriyle vurdular. Üzerlerinde minyatür paraşütçü giysileri, başlarındaysa

koneke miğferler vardı. Wilder gökdelende olup bitenleri göz önüne alınca, bunun yanlış bir kıyafet seçimi olduğuna karar verdi. Uygun savaş kostümü borsacı kıyafetiydi: çizgili takım elbise, evrak çantası ve kıvrık kenarlı fötr şapka.

Öğlanların karnı açtı. Wilder, Helen'a seslendikten sonra mutfağa geri döndü. Helen elektrikli fırının önünde diz çökmüştü. Fırının kapağı açıktı; Wilder, Helen'ın minicik bedeniyle fırının içine saklanmaya çalıştığını, belki de kendini pişirmek istediğini, ailesi uğruna fedakârlıkların en büyüğünde bulunduğunu düşündü birden.

"Helen..." Eğilen Wilder, karısının solgun vücudunun sıskalığına şaşırdı; kadın bir deri bir kemikti. "Tanrı aşkına, sen tam bir..."

"Sorun değil... Ben sonra bir şeyler yerim." Kadın geri çekilerek Wilder'ın ellerinden kurtuldu ve fırının dibindeki yanmış yağları düşünmeden kazımaya başladı. Ayaklarının dibinde büzülmüş karısına tepeden bakan Wilder, Helen'ın açlık yüzünden kısa bir baygınlık geçirmiş olduğunu anladı.

Wilder kadının fırına yaslanmasına göz yumdu. Boş mutfak raflarına göz gezdirdi. "Burada kal... Ben süpermarkete çıkıp size yiyecek bir şeyler bulayım." Öfkeyle ekledi: "Aç kaldığını bana neden söylemedin?"

"Richard, yüz kere söyledim."

Helen cüzdanını karıştıran Wilder'ı yerden seyretti; Wilder son zamanlarda paraya giderek daha az ihtiyaç duyar olmuştu. Son maaş çekini bozdurmaya gerek bile duymamıştı. Yerden sinekamerasını aldı ve lens kapağının takılı olup olmadığına baktı (takılıydı). Başını geriye çevirip Helen'a bakınca, kadının küçük yüzündeki gözlerinin şaşılacak kadar sert baktığını fark etti; Helen kocasının bu karmaşık oyuncağın kurgularına bağlılığını eğlenceli buluyordu sanki.

Dairenin kapısını arkasından kilitleyen Wilder yiyecek ve su aramaya çıktı. İkindi arasında, apartmanın alt kısmındaki sakinlerin 10. kattaki süpermarkete çıkabilmeleri için bir güzergâh hâlâ açık tutuluyordu. Merdivenlerin çoğu daimi barikatlarla kapatılmıştı.

Oturma odası mobilyaları, yemek masaları ve çamaşır makineleri basamaklardan tavanlara kadar üst üste yığılmıştı. Yirmi asansörün yarısından fazlası bozuktu. Geri kalanlarsa arada sırada çalışıyordu; ne zaman çalışacakları baskın klanların keyfine kalmıştı.

Wilder lobide kabinsiz asansör boşluklarından yukarıya ihtiyatla baktı. Asansör kabinlerinin inip çıkmasını engellemek için çapraz yerleştirmiş metal parmaklıklar ve su boruları, neredeyse başlı başına bir merdiven teşkil ediyordu.

Duvarlar sloganlarla ve müstehcen sözlerle, harap edilecek dairelerin listeleriyle kaplıydı; çılgınca bir rehberin sayfaları gibiydiler. Merdiven boşluğuna açılan kapıların yanına düzgün harflerle ve askeri bir dille yazılmış bir mesaj, güvenli tek merdiveni belirtiyor ve bu merdivenin ikindi başlarında, saat üçte başlayan dışarı çıkma yasağına dek kullanılabileceğini bildiriyordu.

Wilder kamerasını kaldırıp mesaja vizörden baktı. Bu çekim, gökdelen belgeselinin açılış jeneriğinde epey etkileyici olacaktı. Wilder apartmanın içinde olup bitenlerin görsel bir kaydını oluşturma gerekliliğinin hâlâ farkındaydı, ama kararlılığı azalmaya başlamıştı. Apartmanın yozlaşması ona izlediği bir ağır çekim haber filmini, And Dağları'ndaki bir kasabanın dağ eteklerinden aşağı sürüklenip parçalanmasının görüntülerini anımsatıyordu; kasaba sakinleri dağılan bahçelerinde çamaşır asmayı ve mutfak duvarları etraflarında yıkılırken yemek yapmayı sürdürmüşlerdi.

Artık geceleri gökdelenin yirmi katı karanlıktaydı ve yüzden fazla daire sahipleri tarafından terk edilmişti. Bir zamanlar bina sakinlerinin güvenliğini az çok sağlayan klan sistemi artık büyük ölçüde çökmüştü; gruplar umursamaz ya da paranoyak olmuşlardı. Her yerde insanlar dairelerine, hatta tek bir odaya kapanıp barikat kuruyorlardı. Wilder 5. kat sahanlığında duraksadı; etrafta kimse olmamasına şaşırmıştı. Lobi kapılarının yanında bekleyip, şüpheli sesler duymak için kulak kabarttı. Bir elinde çöp kutusu taşıyan uzun boylu, orta yaşlı bir sosyolog gölgelerin içinden çıkıp, çöpler saçılı koridorda hayalet gibi süzüldü.

Binanın haraplığına karşın –sular neredeyse hep kesikti, havalandırma tünelleri çöplerle ve dışkılarla tıkanmıştı, tırabzanlar sökülmüştü– bina sakinleri gündüzleri genellikle ölçülü davranıyorlardı. Wilder 7. kat sahanlığında durup basamaklara işedi. Ayaklarının arasından akan sidiği görmek bir bakıma şaşırmasına yol açtı. Ancak bu, kabalık gösterilerinin en hafifiydi. Wilder gecenin kavgaları ve koşturmacalı muharebeleri sırasında şunu fark etmişti ki, kafasına esen yere işemekten ve kendisiyle ailesinin sağlığını tehlikeye atarak metruk dairelerde büyük tuvaletini yapmaktan büyük haz alıyor ve hiç suçluluk duymuyordu. Dün gece banyosunun döşemesine işediği, dehşete kapılmış bir kadını itmekten keyif almıştı.

Wilder yine de geceyi sevinçle karşılıyor ve anlıyordu; insan ancak karanlıkta yeterince saplantılı olabilir ve bastırılmış tüm içgüdülerini dizginsiz bırakabilirdi. Karakterindeki sapkınlıkların böyle yoğun bir şekilde ortaya çıkması hoşuna gidiyordu. Neyse ki binada yükseldikçe bu özgürce ve dejenere davranışlar kolaylaşıyordu; gökdelenin gizli mantığından cesaret alıyorlardı sanki.

10. kattaki meydan boştu. Wilder merdiven kapısının camları kırılmış kanatlarını iterek açtı ve alışveriş merkezine girdi. Banka, kuaför salonu ve içki dükkânı kapalıydı. Geride kalan son süpermarket kasiyeri –3. kattaki bir kameramanın karısı– yazar kasasının başında metanetle oturuyordu; bir çöp denizindeki, batmaya mahkûm bir Britannia gemisi gibiydi. Wilder boş rafların arasında gezindi. Dondurucu kabinlerin diplerindeki yağlı sularda kokuşmuş paketler yüzüyordu. Süpermarketin ortasına dikilmiş, köpek bisküvisi kutularından oluşan piramitler yıkılınca kutular etrafa saçılmıştı. Wilder bir sepeti karton kutulardan üçüyle ve yarım düzine etli kedi maması konservesiyle doldurdu. Bir daireyi yağmalayıp yiyecek bulana kadar bunlar Helen'la oğlanları idare ederdi.

"Burada hayvan mamasından başka bir şey yok," dedi kasiyere. "Artık sipariş vermiyor musunuz?"

Kadın ona "Talep yok," dedi. Alnındaki açık yarayı dalgınca parmaklıyordu. "Millet aylar önceden stok yaptı herhalde."

Wilder kadını geniş meydanda yalnız bırakıp asansör lobisine doğru yürürken *Bu doğru değil,* diye düşündü. Birçok daireye zorla girmiş biri olarak, çok az insanda yedek erzak bulunduğunu gayet iyi biliyordu. İnsanlar artık yarınlarını hiç düşünmüyorlardı sanki.

On beş metre ileride, kuaför salonunun önünde devrilmiş yatan mizampli makinelerinin ardında, asansör ışıkları sağdan sola hareket ediyordu. Günün son halk asansörü binada yükseliyordu. 25. ve 30. katların arasında bir yerde bir gözcü tarafından durdurulacaktı ve böylece gün ortası ateşkesi sona erecek, yeni bir gece başlayacaktı.

Wilder adımlarını düşünmeden hızlandırdı. Asansör 9. katta, bir yolcunun inmesi için duraksayınca Wilder kapıya ulaştı. Tam asansör tekrar çıkmaya başlarken Wilder düğmeye bastı.

Kapının kanatlarının açılmasından önceki birkaç saniyede, Helen'ı ve oğullarını geri dönmemek üzere terk etmeye çoktan karar vermiş olduğunu fark etti. Önünde tek bir yön vardı: yukarısı. Zirveye otuz metre kala dinlenen bir dağcı gibiydi; yukarıya tırmanmaktan başka seçeneği yoktu.

Asansör kapısının kanatları açıldı. Wilder'ın karşısında on beş kadar yolcu duruyordu; birbirlerine sokulmuşlardı ve plastik mankenler gibi kaskatıydılar. Ayaklar biraz kımıldadı ve Wilder'a yer açıldı.

Wilder duraksadı; dönüp merdivenleri koşarak inme, dairesine geri dönme dürtüsünü bastırdı. Yolcular gözlerini ona dikmişlerdi; kararsızlığından şüphelenmişlerdi, bir dolap çeviriyor olabileceğini düşünüyorlardı.

Kapı kapanmaya başlayınca Wilder sinekamerasını kaldırıp asansöre girdi ve gökdelende tekrar yükselmeye başladı.

13.
Vücut İşaretleri

Bir eyaletin sınır karakolunda bekletilmek kadar sinir bozucu olan, yirmi dakikalık bir gecikmeden sonra asansör 16. kattan 17. kata çıktı. Beklemekten bunalmış olan Wilder lobiye girdi ve evcil hayvan maması kutularını atacak yer aradı. İşten dönen maliyet muhasebecileriyle televizyon yöneticileri asansörde omuz omuza, sıkış tıkış, evrak çantalarını sımsıkı tutarak dururken bakışmaktan kaçınmış ve asansör kabininin duvarlarındaki grafitilere bakmışlardı. Kabinin çelik tavanı sökülmüş olduğundan, kafalarının yukarısında uzun asansör boşluğu yükseliyordu; yukarıdan atılabilecek cisimlere karşı savunmasızdılar.

Wilder'la birlikte inen üç yolcu, loş koridorlarda kurulmuş barikatların arasında gözden kayboldu. Wilder, Hillman'ların dairesine varınca kapının kilitlenmiş olduğunu fark etti. İçeriden hareket sesleri gelmiyordu. Wilder kilidi kırmaya çalıştıysa da başaramadı. Hillman'lar daireyi terk edip arkadaşlarına sığınmışlardı herhalde. Sonra Wilder holden hafif bir sürtünme sesi geldiğini işitti. Başını kapıya yaslayınca, Bayan Hillman'ın ağır bir nesneyi sürüklerken kendi kendini ince bir sesle azarladığını duydu.

Wilder kapıyı epey çaldıktan ve dil döktükten (kadının yaltaklanan ses tonuyla konuşmak zorunda kaldı) sonra daireye kabul edildi. Hol mobilyalardan, mutfak aletlerinden, kitaplardan, giysilerden, masa süslerinden oluşan ve minyatür bir belediye çöplüğünü andıran bir barikatla kapatılmıştı.

Hillman yatak odasındaki bir şiltede yatıyordu. Smokin gömleği parçalarıyla bandajlanmış başından sızan kanlar yastığa bulaşmıştı. Wilder içeri girince başını kaldıran Hillman'ın eli yanındaki, yerdeki balkon korkuluğu parçasını aradı. Hillman seçilip saldırılan ilk günah keçilerinden biri olmuştu; kabalığı ve başına buyrukluğu onu doğal bir hedef kılmıştı. Bir üst kata yapılan bir akın sırasında, bir merdiveni savunan kişilere yol vermelerini emrederken kafasına bir televizyon ödülü heykelciğiyle vurulmuştu. Wilder adamı dairesine taşımış ve geceyi ona bakmakla geçirmişti.

Kocası yataktan kalkamaz halde olan Bayan Hillman artık Wilder'a tamamen bağımlıydı; Wilder bu bağımlılıktan hoşlanıyordu bir bakıma. Wilder evde yokken Bayan Hillman, dikkafalı çocuğu için endişelenen pimpirikli bir anne gibi sürekli onu düşünüp kaygılanıyordu; ama Wilder geri döner dönmez kadın onun kim olduğunu unutuyordu.

Kadın, Hillman'a tepeden bakan Wilder'ın kolunu çekiştirdi. Kocasından ve adamın hayra alamet olmayan görme bozukluklarından çok barikatıyla ilgilenir gibiydi. Dairedeki taşınabilir neredeyse her şeyi, ne kadar küçük olursa olsun barikata eklemişti; o barikat yüzünden içeride diri diri gömülecekler gibi görünüyordu bazen. Wilder her gece, şafaktan önceki birkaç saatte, barikata kısmen gömülü bir koltukta uyuyordu. Etrafında kadının yorulmak bilmeden hareket ettiğini, bir yerlerde bulduğu küçük bir mobilyayı, üç kitabı, bir taş plağı, bir mücevher kutusunu barikata kattığını duyuyordu. Wilder bir keresinde uyandığında, sol bacağının yarısının kadın tarafından barikata sokulmuş olduğunu fark etmişti. Barikatı kaza kaza daireden çıkması yarım saati buluyordu çoğunlukla.

Wilder kadına sinirle "Ne var?" diye sordu. "Koluma ne yapıyorsun?" Kadın Wilder'ın mobilya yokluğu yüzünden elinden bırakamadığı köpek maması torbasının içine bakıyordu. Wilder nedense torbayı barikata eklemek istememişti.

Kadın biraz gururla "Senin için temizlik yaptım," dedi kadın. "Bunu yapmamı istemiştin, değil mi?"

"Elbette..." Wilder daireye lord gibi bakındı. Aslında pek bir değişiklik görmüyordu ve dairenin kirli halini yeğlerdi.

"Bu ne?" Kadın karton kutuyu heyecanla dürttükten sonra Wilder'ın kaburgalarını kurnazca gülümseyerek dirsekledi; sanki küçük oğlunu, kendisine vereceği gizli armağanla yakalamıştı. "Bir sürprizin var!"

"Dokunma." Wilder onu kabaca itti; kadın neredeyse yere düşecekti. Wilder bu absürd ritüellerden bir bakıma haz alıyordu. Helen'la asla ulaşamadığı yakınlık düzeylerine erişmesini sağlıyorlardı. Binada yukarı çıktıkça, bu oyunları oynamakta daha serbest olduğunu hissediyordu.

Wilder'la boğuşan Bayan Hillman torbanın içinden bir kutu köpek bisküvisi çıkarıverdi. Ufak tefek vücudu şaşılacak kadar çevikti. Etiketteki obez basset tazısına baktı. Kadın da, kocası da bir deri bir kemiktiler. Wilder kadına bir etli kedi maması konservesi uzattı cömertçe.

"Bisküvileri cine batırın; bir yerlerde bir şişe cin sakladığını biliyorum. İkinize de iyi gelir."

"Bir köpek buluruz!" Wilder'ın bu öneriye sinirlendiğini gören kadın ona şakacı bir edayla sokuldu ve ellerini onun geniş göğsüne yasladı. "Bir köpek alsak? N'olur Dicky..."

Wilder kadından uzaklaşmaya çalıştı; kadının şehvetle sızlanan sesinden de, meme uçlarında onun parmaklarını hissetmekten de rahatsız olmuştu. Bu parmakların cinsellikte şaşılacak kadar usta olmaları, Wilder'ın kişiliğinin gizli bir yönünü heyecanlandırıp harekete geçirdi. Hillman onlara yattığı yerden, kafasında türban gibi dolanmış kanlı smokin gömleğiyle, pasifçe bakmaktaydı; yüzünde renk kalmamıştı. Wilder adamın görme bozuklukları yüzünden birazdan boş dairenin her yerinde kendisiyle Bayan Hillman'ın birbirlerine sarılmış hallerinin kopyalarını görmeye başlayacağını düşündü. Kadına bir şey söyle-

yecekmiş gibi sokulup, elma kadar küçük kalçalarını okşadı; bunun sebebi yaralı adamın nasıl tepki vereceğini merak etmesiydi. Ama Hillman olanların farkında değilmiş gibiydi. Wilder, Bayan Hillman'ın kendisine açıkça karşılık verdiğini görünce onu okşamayı kesti. İlişkilerinin başka düzeylerde gelişmesini istiyordu.

"Dicky, beni kurtarmaya gelmenin sebebini biliyorum..." Bayan Hillman barikatın etrafından dolanan Wilder'ın peşinden giderken onun kolunu bırakmadı. "Onları cezalandıracak mısın?"

Bu da oynadıkları oyunlardan biriydi. Kadının "kurtarmak"tan kastı temelde "onlar"ın –yani gökdelenin 17. kattan yukarıdaki bütün sakinlerinin– burunlarının sürtülmesi ve kadının ön kapısının önünde göz alabildiğine uzanan bir kuyruk oluşturmalarıydı süklüm püklüm.

Wilder kadının içini rahatlatmak için "Onları cezalandıracağım," dedi. "Tamam mı?"

Barikata yaslanıyorlardı. Bayan Hillman'ın sivri çeneli yüzü Wilder'ın göğsüne yaslıydı. Anne-oğul rolünü oynayacak en son çiftiz, diye düşündü Wilder. İntikamının alınacağı beklentisiyle emme basma tulumba gibi kafa sallayan Bayan Hillman barikatın içinden siyah bir metal boru çıkardı. Boru dışarı çıkarken Wilder onun bir pompalı tüfeğin namlusu olduğunu gördü.

Şaşıran Wilder silahı kadının ellerinden aldı. Kadın teşvikçi bir edayla gülümsüyor, sanki Wilder'ın hemen koridora çıkıp birilerini vurarak öldürmesini bekliyordu. Wilder tüfeği açtı. İçinde iki kurşun vardı.

Wilder tüfeği Bayan Hillman'dan uzaklaştırdı. Gökdelende muhtemelen bunun gibi yüzlerce silah; av tüfekleri, askerlik yadigârları, el tabancaları bulunduğunu biliyordu. Ama şiddet furyasına karşın henüz kimse tek bir el bile ateş etmemişti. Wilder bunun sebebini gayet iyi biliyordu. Kendisi de ölümle yüz yüze gelse bile bu pompalı tüfeği asla ateşlemezdi. Gökdelen sakinleri aralarında sessiz bir anlaşmaya varmışlardı: sadece fiziksel güçleriyle dövüşeceklerdi.

Wilder pompalı tüfeği barikatın içine geri soktu ve Bayan Hillman'ı göğsünden itti. "Git, kurtar kendini..."

Kadın yarı şakacıktan, yarı ciddiyetle itiraz ederken Wilder ona, ayaklarının çevresine, çıplak döşemeye köpek bisküvileri atmaya başladı. Wilder onu aşağılamaktan hoşlanıyordu. Kadınla, pasifçe yatan kocasının karşısında dalga geçti ve yiyecek vermeyi reddetti; sonunda pes eden Bayan Hillman mutfağa çekildi. Akşam keyifli geçiyordu. Gökdelene karanlık çöktükçe Wilder iyice kabalaşıyordu; âşık olduğu okul müdiresinin karşısına çıkacak kabahatli bir delikanlı gibi, kendini bilerek sertleştiriyordu.

Wilder ara ara şiddet olaylarının patlak verdiği gecede, sabahın ikisine kadar Hillman'ların 17. kattaki dairesinde kaldı. Olayların sayısındaki belirgin azalma canını sıkıyordu; binada yükselmesini, kendini savaşan gruplardan birine agresif bir sokak dövüşçüsü olarak sunabilmesine bağlı görüyordu. Ancak kabileler geçen haftaki gibi birbirleriyle dövüşmüyorlardı artık. Klan yapısının çözülmesiyle birlikte resmi sınırlarla ateşkes hatlarının ortadan kalkması, üçer dörder dairelik küçük grupların oluşmasına yol açmıştı. Onlara nüfuz etmek ve onlardan faydalanmak çok daha zordu.

Wilder oturma odasının karanlığında Bayan Hillman'la karşılıklı oturuyordu; sırtlarını duvarlara yaslamışlardı ve çevrelerinden gelen boğuk sesleri dinliyorlardı. Gökdelen sakinleri ışıkları söndürülmüş bir hayvanat bahçesinde bir arada yatan yaratıklar gibiydiler; arada sırada, kısa süreliğine birbirlerine vahşice saldırıyorlardı.

Hillman'ların yakın komşuları (bir sigorta komisyoncusuyla karısı, iki muhasebe müdürü ve bir farmakolog) uyuşuk tiplerdi ve örgütlenmemişlerdi. Wilder onları defalarca ziyaret etmiş, ama çıkarlarına yönelik vaatlerin artık onları şevklendirmediğini fark etmişti. Hatta donuklaşmış zihinlerini ancak en bariz ve mantıksız düşmanlık ifadeleri canlandırabiliyordu. Wilder'ın sahte ve samimi hiddet gösterileri, intikam fantezileri, içlerinde

bulundukları uyuşukluktan kısa süreliğine sıyrılmalarını sağlıyordu.

Gökdelenin her yerindeki insanlar daha radikal ve agresif liderlerin etrafında toplanıyorlardı. Gece yarısından sonraki saatlerde lobilerle koridorlardaki barikatların arkasında fenerler yanıyordu; barikatların ardında, çöp torbalarının arasında beşer altışar çömelmiş bina sakinleri birazdan şekerlemelerin arasında serbestçe çiftleşeceklerini bilerek kafayı çekiyorlardı.

Wilder saat ikide Hillman'ların dairesinden çıktı ve komşularını harekete geçirmeye girişti. Çömelmiş halde bir arada duran adamların ellerinde sopalar ve mızraklar vardı; ayaklarının dibinde viski dolu cep şişeleri duruyordu. Fener ışıkları etraflarındaki yüksek çöp torbası yığınlarını, atıklarının görünür müzesini aydınlatıyordu. Wilder grubun ortasına oturdu ve yukarı katlara yapılacak bir başka besin toplama seferinin planını özetledi. Komşuları günlerdir karınlarını doğru dürüst doyurmamış olsalar da sefere katılmaya gönülsüzlerdi; tepelerindeki bina sakinlerinin gücünden korkuyorlardı. Wilder ustaca onların fantezilerine oynadı. Seçtiği günah keçisi, her zamanki gibi psikiyatrist Adrian Talbot'tı: onu yüzme havuzunun soyunma kabinlerinden birinde bir oğlanı taciz etmekle suçladı. Bu suçlamanın doğru olmaması (ki hepsi de bunun pekâlâ farkındaydı), onu iyice etkili kılıyordu. Ancak harekete geçmeden önce Wilder'ın daha da büyük bir suç uydurmasında direttiler; sanki Talbot'ın işlediği cinsel suçların hayali olması, temelde onları cazip kılan şeydi. Gökdelenin mantığı, en suçsuzları en suçlulara dönüştürüyordu.

Wilder şafaktan hemen önce 26. katta kendine boş bir daire buldu. Eskiden bir kadınla küçük oğlunun kaldığı bu daire geçenlerde terk edilmişti ve kapının dış tarafına asma kilit takılmamıştı. Geceki taşkınlıkları yüzünden yorgun olan Wilder hiç zaman kaybetmeden kapıyı kırdı. Akıncı ekibinin yanından

usulca ayrılmıştı; Talbot'ın dairesini onuncu kez kırıp döküyorlardı. Karanlığın bu son dakikalarında boş bir daireye yerleşecekti ve gündüzün uzun saatlerini uyuyarak geçirip, alacakaranlıkta gökdelene çıkmaya devam edecekti.

Wilder üç odada gezindi, mutfakta veya banyoda gizlenen olup olmadığına baktı. Karanlıkta dolandı, dolapları tekmeleyerek açtı ve bütün kitaplarla süs eşyalarını yere attı. Dairenin sahibi gitmeden önce içerisini biraz toplamaya çalışmış, çocuk oyuncaklarını yatak odası gardırobuna tıkıştırmıştı. Yeni süpürülmüş döşemeleri ve düzgünce katlanmış perdeleri görmek Wilder'ı huzursuz etti. Çekmeceleri çıkarıp yere attı, yataklardaki şilteleri devirdi ve küvete işedi. Aynaya bakınca iri yarı vücudunu, açık fermuarından çıkmış iri cinsel organını, öfkeyle bakan gözlerini gördü. Tam camı kıracakken, karanlıkta beyaz bir sopa gibi dik duran penisinin görüntüsü onu sakinleştirdi. Penisini bir şekilde giydirmek, belki bir saç kurdelesi bağlayıp çiçek şeklinde fiyonk atmak istedi.

Wilder şimdi yalnızken, hedefine ulaşacağına daha çok inanıyordu. Gökdelenin yarısından fazlasına çıkmış olmanın verdiği zafer hissi, açlığını bastırıyordu. Pencerelerden bakılınca hayal meyal görülen yeryüzü, Wilder'ın geride bıraktığı dünyanın parçasıydı. Yukarısında bir yerlerde beyaz Alsas'ıyla birlikte gezinen Anthony Royal yakında yaşayacağı sürprizin farkında değildi.

Şafakta dairenin sahibi geri geldi ve Wilder'ın içinde dinlendiği mutfağa daldı. Wilder artık gevşemişti ve yerde rahat rahat oturuyordu; sırtını fırına yaslamıştı, etrafında yemek artıkları saçılıydı. Her zamanki zulada, yatak odası gardırobunun altındaki döşeme tahtalarının altında birkaç konserve ve iki şişe kırmızı şarap bulmuştu. Konserveleri açarken, çocuk oyuncaklarının arasına karışmış bir pilli bantçaları çalıştırmıştı. Homurtularını ve geğirtilerini kaydetmiş ve kendi kendine dinlemişti. Wilder bandı ustaca edit ederek kendini eğlendirmişti; tırnakları çatla-

mış ve kararmış yaralı parmaklarını beceriyle kullanarak üç geğirme setini iç içe geçirmişti.

Bordo şarabı şişeleri hoş bir şekilde çakırkeyif olmasına yol açmıştı. Kırmızı şarabı geniş göğsüne sürerken, mutfağa giren ve bacaklarına takılıp sendeleyince şaşıran kadına tatlı tatlı baktı.

Kadın bir elini kaygıyla boğazına götürerek tepeden bakarken Wilder ona bir zamanlar Charlotte Melville dendiğini anımsadı. Bu isim kadından uzaklaşmıştı artık, bir atletin göğsüne ilişti-rilmiş numaranın sert bir rüzgâra kapılarak uçup gitmesi gibi. Wilder bu daireye daha önce sık sık geldiğini hatırladı; çocuk oyuncaklarıyla mobilyaların az çok tanıdık gelmesinin sebebi buydu demek; gerçi sandalyelerle kanepenin yerleri çeşitli zulaları gizlemek için değiştirilmişti.

"Wilder...?" Kadın bu ismi kararsızca, usulca söylemişti. Geceleyin oğluyla birlikte üç kat yukarıdaki istatistikçinin dairesine sığınmıştı; o adamla arkadaştı artık. Günün ilk ışıklarıyla birlikte ortalık sakinleşince, yiyeceklerini almak için daireye son bir kez dönmüştü. Kendini çabucak topladı ve şarap şişelerinin arasında yabani gibi yatan, cinsel organları açıkta, göğsüne kırmızı şeritler çizilmiş, iri kıyım adama azarlayıcı bir ifadeyle baktı. Şaraplarına ve konservelerine üzülmedi, hiddete de kapılmadı; dairesine Wilder'ın verdiği hasarı kaderci bir şekilde kabullendi, tıpkı adamın sidiğinin banyodan gelen kokusunu kabullendiği gibi.

Wilder uyukluyor gibiydi; kadın yavaşça kapıya doğru gitti. Wilder elini uzatıp onu ayak bileğinden tuttu. Başını kaldırıp ona kızarmış gözlerle gülümsedi. Ayağa kalkıp kadının etrafında dönmeye başladı; bantçaları ona vuracakmış gibi kaldırmıştı. Ama vurmak yerine bantçaları peş peşe çalıştırıp durduruyor, geğirti ve homurtu seçkisini kadına dinletiyordu; umulmadık uzmanlığını böyle sergilemekten haz aldığı belliydi. Edit edilmiş mırıltılarını dinletirken kadını yavaşça yönlendirdi, gerileyerek odadan odaya geçmesine yol açtı.

Kadına ilk kez vurup, onu yatak odasında bir tokatla yere serdiğinde, inlemesini kaydetmeye çalıştı, ama makara sıkışmıştı. Wilder makarayı dikkatle kurtardıktan sonra eğilip kadını tekrar tokatladı ve ancak onun artık bilinçli olarak attığı çığlıkları tatminkâr bir şekilde kaydedince durdu. Kadını dehşete düşürmek, abartılı ama yine de korkulu inlemelerini kaydetmek hoşuna gitmişti. Çocuk odasındaki şiltenin üstünde beceriksizce seks yaparlarken Wilder bantçaları yanlarına, yere koydu ve bu kısa tecavüzün kaydını sonradan tekrar dinleyip, kadının giysilerinin yırtılmasının ve öfkeli soluklarının seslerini edit etti.

Kadından ve bantçalarla oynamaktan sıkılınca makineyi köşeye attı. Kendi sesi, ne kadar kaba konuşursa konuşsun, ahenksizliğe yol açıyordu. Charlotte'la veya başka biriyle konuşmaktan hoşlanmıyordu; sanki sözcükler her şeye yanlış anlam setleri katıyordu.

Kadının giyinmesinden sonra balkonda birlikte kahvaltı yaptılar; masada eski dünyaya ait, uyumsuz bir resmiyetle oturdular. Charlotte mutfak zemininde bulduğu konserve et artıklarını yedi. Wilder kalan şarabı bitirdi ve göğsündeki kırmızı şeritleri tazeledi. Yükselen güneş çıplak kasıklarını ısıtıyordu; kendini bir dağ yamacında, yüksekteki bir villada karısıyla birlikte oturan halinden memnun bir koca gibi hissediyordu. Charlotte'a apartmandaki yükselişini naifçe açıklamak istediğinden, utangaçça tavanı gösterdi. Ama kadın anlamadı. Yırtılmış giysilerini güçlü vücuduna sardı. Ağzı ve boğazı morarmış olsa da kaygısız gibiydi; Wilder'ı pasif bir ifadeyle seyrediyordu.

Wilder balkondan bakınca, bir düzine kattan biraz daha yukarıda olan gökdelen çatısını görebiliyordu. Bu yükseklikte yaşamanın verdiği esriklik, elindeki şarap şişesinin verdiği sarhoşluk kadar belirgindi. Wilder korkuluklara yan yana tünemiş iri kuşları şimdiden görebiliyordu; onun gelip de idareyi ele almasını bekliyorlardı şüphesiz.

Aşağıda, 20. katta bir adam balkonunda ateş yakmıştı ve çorba pişiriyordu; bir kahve sehpasından kırdığı ayakları, üstünde çor-

ba tenceresinin durduğu, duman tüttürerek yanan çubukların arasına sokuyordu.

Otoparkın girişine bir polis arabası yaklaştı. Sabahın bu erken saatinde birkaç bina sakini işe gidiyorlardı; iki dirhem bir çekirdektiler, takım elbiseli ve yağmurlukluydular, evrak çantaları taşıyorlardı. Giriş yollarına bırakılmış arabalar polislerin binanın ana girişine ulaşmalarını engelliyordu; dışarı çıkıp yanlarından geçen bina sakinleriyle konuştular. Normalde hiçbir bina sakini yabancılara karşılık vermezdi, ama şimdi iki polisin etrafında toplandılar. Wilder oyunu ele verip vermeyeceklerini merak etti, ama onları duyamasa da ne söylediklerini bildiğine emindi. Polislerin içini rahatlattıkları, binanın çevresinde saçılı çöplere ve kırık şişelere karşın her şeyin yolunda olduğu konusunda onları temin ettikleri belliydi.

Uyumadan önce binanın savunmalarını kontrol etmeye karar veren Wilder koridora çıktı. Yanından esen kirli hava açık balkona doğru giderken, kapının önünde durdu. Gökdelenin kesif kokularının tadını çıkardı. Binanın üst katlarındaki sakinlerin dışkıları da çöpleri gibi farklı kokuyordu kesinlikle.

Balkona geri döndü ve polislerin arabalarına binip uzaklaşmalarını seyretti. Hâlâ sabahları işe giden yirmi kadar bina sakininden üçü geri dönmüşlerdi; polisleri her şeyin yolunda olduğuna ikna etme işinden huzursuz olmuşlardı besbelli. Yukarı bakmadan asansör lobisine telaşla geri döndüler.

Wilder bir daha asla gitmeyeceklerini biliyordu. Gökdelen etrafındaki dünyadan artık tamamen soyutlanmak üzereydi; soyutlanmanın tamamlanması, Wilder'ın zirveye ulaşmasına denk gelecekti muhtemelen. Zihninde canlanan bu hayalle gevşeyince yere oturup Charlotte Melville'in omzuna yaslandı; kadın onun göğsündeki ve omuzlarındaki şarap rengi şeritleri okşarken Wilder uykuya daldı.

14.
Son Zafer

Anthony Royal alacakaranlıkta, muhafızların sayısını artırdıktan sonra, yemek odası masasındaki mumların yakılmasını emretti. 40. kattaki çatı dairesinin pencerelerinin önünde ellerini smokin ceketinin ceplerine sokarak durup, sitenin aşağıda uzanan beton meydanlarına baktı. O gün işe giden bütün bina sakinleri artık arabalarını park edip binaya girmişlerdi. Hepsinin sağ salim geri dönmelerinden sonra Royal rahatlayabileceğini hissetti ilk kez; sanki yabancı bir ülkenin limanındaki bir geminin kaptanıydı da, bir an önce yola çıkmak için tayfasındaki son denizcilerin de kıyı izninden dönmelerini beklemişti. Akşam başlıyordu.

Royal yemek masasının başındaki yüksek sırtlı meşe sandalyeye oturdu. Gümüş sofra takımlarıyla altın tabağın üstünde titreşen mum ışıkları, Royal'ın smokin ceketinin ipek ön yüzeyinden yansıyordu. Royal lüks bir ürünün kötü prova edilmiş ve düşük bütçeyle çekilmiş televizyon reklamını andıran bu yapmacık dekorun teatralliğine her zamanki gibi gülümsedi. Bütün bunlar üç hafta önce başlamıştı; o ve Pangbourne artık akşam yemekleri için şık giyinmeye karar vermişlerdi. Royal kadınlara yemek masasını iyice açıp uzatmalarını emretmişti; sırtını yüksek pencerelere ve civardaki aydınlık binalara vererek oturabilmek istiyordu. Kadınlar zulalarındaki mumlarla gümüş sofra takımlarını getirmiş ve özenle hazırlanmış zor bir yemeği servis etmişlerdi. Gölgeleri tavanda gezinmişti; bir feodal şefin

yemek odasında hareket ediyorlardı sanki. Uzun masanın diğer ucunda oturan Pangbourne uygun bir şekilde etkilenmişti.

Jinekolog bu gösterinin anlamsız olduğunu pekâlâ biliyordu elbette. Mum çemberinin tek bir adım ötesinde, duvarlara yaslı çöp torbası yığınları duruyordu. Dışarıdaki koridorlarla merdivenler bulaşık makineleri ve buzdolaplarından barikatlarla ve mobilya parçalarıyla kaplıydı. Asansör boşlukları yeni çöp kanallarıydı. Artık apartmandaki yirmi asansörden tek bir tanesi bile çalışmıyordu ve asansör boşlukları mutfak artıklarıyla ve köpek ölüleriyle dolmaktaydı. En üst üç katta, gökdelendeki son kabilesel birimde, uygar düzenin giderek azalan son kalıntıları vardı hâlâ. Ancak Royal'la Pangbourne'un düştükleri hata, altlarında sömürebilecekleri ve yönetebilecekleri bir çeşit toplumsal organizasyonun hep olacağını varsaymaktı. Artık toplumsal organizasyondan tamamen yoksun bir boyuta giriyorlardı. Klanlar dağılmıştı; boş dairelerde tuzak kuran veya ıssız asansör lobilerinde ihtiyatsız insanları avlayan katillerden oluşan küçük gruplar ve yalnız avcılar vardı artık.

Royal gözlerini cilalı masadan kaldırıp bakarken kadınlardan biri, gümüş bir tepsiyi güçlü kollarıyla taşıyarak odaya girdi. Royal kadını seyrederken onun Bayan Wilder olduğunu anımsadı. Kadın Anne'in güzel kesimli, pantolonlu takım elbiselerinden birini giymişti; Royal bu zeki kadının gökdelenin üst katlarına kolayca uyum sağladığını bir kez daha düşündü. Kadın daha iki hafta önce, Wilder tarafından terk edildikten sonra 19. kattaki boş bir dairede oğullarıyla birlikte gizlenirken keşfedildiğinde son derece bitkindi, açlıktan ve öfkeden uyuşmuştu. Ya kocasını aramak için ya da muğlak bir içgüdünün etkisiyle binada yukarı çıkmaya başlamıştı. Akıncı ekibi onu en üst kata getirmişti. Pangbourne saçma sapan konuşan bu dermansız kadını kovmak istemişti, ama Royal bunu engellemişti. Aşağılarda bir yerde Wilder gökdelene tırmanmayı hâlâ sürdürmekteydi ve karısı günün birinde değerli bir rehine olabilirdi. Kadın yan

dairede çocuklarıyla birlikte oturan, hizmetçilik yaparak geçinen, kocaları tarafından kovulmuş bir grup kadının arasına katılmıştı.

Bayan Wilder gücünü ve özgüvenini birkaç günde geri kazanmıştı. Artık sersemlemiş gibi ve kambur durmuyordu; Royal'a bir yıl önce gökdelene gelen, geleceği parlak bir televizyon muhabirinin oturaklı ve çekici karısını anımsatıyordu.

Royal kadının Pangbourne'un oturacağı yerdeki servis takımını topladığını, kusursuz gümüş çatal bıçakları tepsisine koyduğunu fark etti.

"Yeterince temiz görünüyorlar," dedi ona. "Dr. Pangbourne fark etmez bence." Kadın onu duymazdan gelip de çatal bıçakları toplamaya devam edince Royal "Ondan haber aldın mı? Anladığım kadarıyla bu akşam bana eşlik etmeyecek?" diye sordu.

"Başka bir akşam da eşlik etmeyecek. Artık tekliflerinizi geri çevirmeye karar vermiş." Bayan Wilder masanın diğer ucundaki Royal'a, neredeyse onun için biraz kaygılanırmış gibi baktı. Gerçekçi bir edayla ekledi: "Yerinizde olsam Dr. Pangbourne'a karşı ihtiyatlı olurdum."

"Hep öyle oldum zaten."

"Dr. Pangbourne gibi bir adam yemek tutkusunu yitirdiyse, dişlerinin arasında çok daha ilginç... ve çok daha tehlikeli bir şeyler vardır muhtemelen."

Royal kadının serinkanlılıkla verdiği tavsiyeyi yorumsuz dinledi. Jinekologla birlikte yediği akşam yemeklerinin sona ermesine şaşırmamıştı. O ve Pangbourne apartmandaki son kiranın da kaçınılmaz bir şekilde dağılacağını öngörmüş ve yanlarına kadınlarını alarak çatının zıt uçlarındaki evlerine çekilmişlerdi. Pangbourne eskiden ölü kuyumcuya ait olan çatı dairesine taşınmıştı. Royal yakında tuhaf bir şekilde başa döneceklerini, her bina sakininin kendi dairesinde izole olacağını düşündü.

İçinden bir ses sofradan kalkmasını söylese de, Bayan Wilder'ın servis yapmasını bekledi. Bu noktaya kadar sağ salim gelmişti ve jinekoloğun yapabileceği hiçbir şey onu yolundan alıkoyamaz-

dı. Son aylarda kazasının neredeyse tüm izleri kaybolmuştu ve Royal kendini her zamankinden de güçlü ve özgüvenli hissediyordu. Gökdelene hükmetme girişiminde başarılı olmuştu ve bu dev binayı yönetme hakkını gayet iyi kanıtlamıştı, bu evliliğine mal olsa bile. Belirmesini umduğu yeni toplumsal düzene gelince, başlardaki kuşhane gökdelen vizyonunun gerçeğe tahmininden de yakın olduğunu artık biliyordu. Yüzlerce kafesi üst üste duran dev bir dikey hayvanat bahçesi inşa etmişti farkında olmadan. Bu zeki ve egzotik hayvanların kapıları açmayı öğrendikleri düşünülünce, son birkaç ayda gerçekleşen tüm olaylar mantıklı geliyordu.

Bayan Wilder servis yaparken Royal arkasına yaslandı. Kendi mutfağında kap kacak bulunmadığından, bütün yemekleri yan dairede hazırlanıyordu. Bayan Wilder tepsisiyle geri döndü ve holde dizili çöp torbalarının üstünden geçti; bina sakinleri barbarlığa kadar gerileseler de köklerine sadık kalıyor ve bol bol atık üretmeyi sürdürüyorlardı.

Ana yemek her zamanki gibi bir dilim rostoydu. Royal etlerin kaynağını asla sormazdı; köpek etiydiler muhtemelen. Kadınlar besin tedariki meselesiyle gayet iyi ilgileniyorlardı. Royal bol baharatlı yemeği tadarken Bayan Wilder yanında durup gece havasına baktı. Usta bir hizmetçi gibi, Royal'dan takdir belirtisi bekliyordu; oysa övgülerden de, eleştirilerden de asla etkilenmez gibiydi. Anne'le ve diğer kadınlarla konuşurkenki heyecanının tersine, tonlamasız bir sesle konuşuyordu. Aslında Bayan Wilder, Royal'ın karısıyla, Royal'ın Anne'le geçirdiğinden daha çok zaman geçiriyordu. Altı kadın güya sürpriz saldırılardan daha iyi korunabilmek için yan dairede birlikte kalıyorlardı. Royal bazen Anne'in ziyaretine gidiyordu, ama çöp torbalarıyla çevrili yataklarında hep birlikte oturup da Wilder'ın çocuklarıyla ilgilenen o kadınları görmek bir bakıma ürkütücüydü. Kapıda duraksayan Royal'a gözlerini dikiyor, gitmesini bekliyorlardı. Anne bile Royal'dan uzaklaşmıştı, kısmen ondan

korktuğu için, ama aynı zamanda onun artık kendisine ihtiyaç duymadığını sezdiği için de. Anne üstün konumunu korumaya aylarca çabaladıktan sonra diğer bina sakinlerinin arasına katılmaya karar vermişti sonunda.

"Güzel, yine mükemmel. Bekle... gitmeden önce." Royal çatalını bıraktı. Havadan sudan konuşurcasına "Ondan haber aldın mı? Onu gören olmuş mu?" diye sordu.

Bu üstü kapalı sorgulamalardan sıkılmış olan Bayan Wilder başını iki yana salladı. "Kimi...?"

"Kocanı... Adı Richard'dı galiba. *Wilder.*"

Bayan Wilder, Royal'a tepeden bakarken, kocasını tanımıyormuşçasına kafa salladı. Royal kadının sadece kocasının değil, kendisi de dahil tüm erkeklerin kimliklerini unuttuğuna emindi. Bunu sınamak için elini kadının uyluğuna koydu ve güçlü kaslarını hissetti. Bayan Wilder iki elinde tepsiyle öylece durdu; Royal'ın kendisini okşadığının farkında değildi; bunun sebeplerinden biri son aylarda bir sürü erkeğin tacizine uğramış olmasıydı, ama aynı zamanda artık cinsel saldırının her türlü anlamını yitirmiş olmasıydı da. Royal iki parmağını Bayan Wilder'ın kalçalarının arasına sokunca kadın onun elini iterek değil, çocuğunun elini zapt edercesine tutup beline koyarak ve hafifçe bastırıp orada tutarak tepki verdi.

Kadının Royal'ın ona hep bıraktığı et artığını alıp gitmesinden sonra Royal uzun masada arkasına yaslandı. Bayan Wilder'ın gitmesine sevinmişti. Kadın ona sormadan beyaz ceketini yıkamış, Royal'a sadece otorite hissini değil, gökdelendeki gayriresmi rolünün tamamını kazandıran kan lekelerini temizlemişti.

Bunu kasıtlı olarak, Royal'ı güçsüzleştireceğini bilerek mi yapmıştı? Royal sonu gelmez partilerin verildiği, apartmanın sarhoşlarla dolu bir yolcu gemisi gibi ışıl ışıl olduğu dönemi hâlâ anımsayabiliyordu. O zamanlar feodal şef rolünü sonuna kadar oynardı, her akşam misafir odasında düzenlenen meclis toplantılarına başkanlık ederdi. Mum ışığında birlikte oturan sinir

cerrahları, akademisyenler ve borsacılar sanayi, ticaret ve üniversite hayatında yıllarca hizmet verirken geliştirdikleri kumpasçılık ve sağ kalma yeteneklerini tamamen sergilerdi. Gündemlerin ve tutanakların, önerilerin ve oylamaların, yüzlerce komite toplantısından miras kalan maddelerin dilinin resmiyetine karşın, bunlar aslında kabile toplantılarıydı. Burada yiyecek ve kadın elde etmek ve üst katları yağmacılardan korumak için akıllarına gelen son numaraları, ittifak ve ihanet planlarını tartışırlardı. Şimdiyse yeni bir düzen gelmişti ve artık gökdelendeki herkesin hayatı üç saplantının etrafında dönüyordu: güvenlik, yiyecek ve seks.

Royal masadan kalkıp gümüş bir şamdanı alarak pencereye gitti. Gökdelenin bütün ışıkları sönüktü. İki katta, 40. ve 37. katlarda elektrik vardı, ama onlar da karanlıktı. Karanlık son derece rahatlatıcıydı, gerçek illüzyonların serpilebileceği bir yerdi.

Kırk kat aşağıda bir araba otoparka girip ara yolların labirentinden geçerek binanın iki yüz metre kadar ilerisindeki yerine gitti. Uçuş ceketli ve ağır çizmeli sürücü arabadan inip başını eğerek apartmanın girişine doğru telaşla yürüdü. Royal bu tanımadığı adamın muhtemelen binadan çıkıp da işyerine giden en son sakin olduğunu düşündü. Adam her kimse, dairesinden ofisine gidip gelmenin bir yolunu bulmuştu.

Çatıda bir yerde bir köpek inildedi. Çok aşağılardan, yirmi kat aşağıdan, apartmanın sarp ön cephesindeki ağza benzeyen bir daireden tek bir kısa çığlık geldi; acılı mı, şehvetli mi, hiddetli mi olduğu artık önemli değildi. Royal bekledi; kalp atışları hızlanmaya başladı. Az sonra ikinci bir çığlık, anlamsız bir sızlanma geldi. Bu çığlıklar etraflarındaki olayların bağlamından tamamen soyutlanmış duyguların ifadeleriydi.

Royal maiyetinden birinin içeri girip kendisini bu rahatsız edici olayların muhtemel sebepleri konusunda bilgilendirmesini bekledi. Yan dairedeki kadınların dışında, birkaç genç erkek sakin –39. katta oturan bir galeri sahibi ve 38. katta oturan başarılı

bir kuaför– genellikle koridorda, çöp torbalarının arasında yayılarak, mızraklarına yaslanarak oturuyor ve merdiven barikatlarını gözlüyorlardı.

Krom bastonunu alan Royal yemek odasından çıktı; yolunu gümüş şamdandaki tek mum aydınlatıyordu. Siyah naylon torbalara takılıp tökezlerken, bunların neden kenara konmadıklarını merak etti. Bu çöplerden kurtulmamalarının sebebi dış dünyanın dikkatini çekme korkusundan çok kendi dünyalarına tutunma, etraflarını yarı şeffaf naylonların ardından görülen vıcık vıcık yemek artıklarıyla, kanlı bandaj parçalarıyla, bir zamanlar onları sarhoş eden şarapları barındırmış kırık şişelerle çevreleme ihtiyacıydı muhtemelen.

Dairesi boştu, yüksek tavanlı odaları ıssızdı. Royal koridora ihtiyatla çıktı. Barikatların yanındaki nöbet yerinde kimse yoktu ve kadınların kaldığı yan dairenin kapısından ışık gelmiyordu. Normalde işlek olan mutfağın ışıksızlığına şaşıran Royal karanlık holde yürüdü. Bir çocuk oyuncağını yana tekmeledi ve mumu başının yukarısına kaldırarak, etraftaki odalarda uyuyan insanlar olup olmadığını görmeye çalıştı.

Ana yatak odasının zeminini kaplamış şiltelerin üstünde açık bavullar duruyordu. Kapı eşiğinde duran Royal karanlıktan gelen çeşitli kokuları, kaçmış kadınların geride bıraktıkları kesif kokuları algıladı. Bir an duraksadıktan sonra odaya girip ışığı açtı.

Titrek mum ışığından ve hızla hareket eden fener huzmelerinden sonra çok yabancı gelen elektrik ışığı anında belirip odadaki altı şilteyi aydınlattı. Yarı dolu bavullar üst üste duruyordu; sanki kadınlar birden karar vererek veya önceden kararlaştırdıklar bir işaret yüzünden gitmişlerdi. Kadınların çoğu, giysilerini geride bırakmışlardı; Royal kendisine akşam yemeği servisi yapar Bayan Wilder'ın üstünde gördüğü pantolonlu takım elbiseyi tanıdı. Gardıroplarda Anne'in elbiseleriyle takımları mağaza vitrinindeymişçesine yan yana asılı duruyordu.

Polislerin suç mahalli fotoğraflarındaki kadar loş olan ışık bu yırtık şilteleri ve bırakılmış giysileri, duvarlardaki şarap lekelerini ve Royal'ın ayaklarının etrafındaki, unutulmuş makyaj malzemelerini aydınlatıyordu.

Royal onlara bakarken karanlık koridordan hafif ve alaycı haykırışlar geldiğini işitti; sesler giderek uzaklaştı, sanki bağrışanlar bu kaçan kadınlarmış gibi. Royal bu sevinç çığlıklarını ve genizden gelen homurtuları günlerdir dinliyordu ve umursamamayı beceremişti. Işığı kapatıp bastonunu iki eliyle sımsıkı tutarak daireden çıktı.

Kapının önünde durup, uzaktan gelen seslere kulak kabarttı; bir çocuk ağlamasının elektronik parodisiydiler sanki. Katın diğer ucundaki dairelerin içinde dolanıyorlardı, metalik ve soğuktular, Royal'ın özel hayvanat bahçesinin hayvanlarının sesleriydiler.

15.
Akşam Eğlencesi

Akşam ilerledikçe apartman karanlığın içine çekildi. Gökdelen bu saatte her zamanki gibi sessizdi; sanki dev binadaki herkes bir sınır hattından geçiyordu. Çatıdaki köpekler kendi kendilerine inliyorlardı. Royal yemek odasındaki mumları üfleyerek söndürdü ve çatı katının basamaklarını çıktı. Jimnastik makinesinin komşu gökdelenlerin uzak ışıklarını yansıtan krom boruları cıva sütunları misali inip kalkar gibiydi; sanki bu makine aşağıdaki bina sakinlerinin psikolojik durumlarındaki değişiklikleri kaydeden karmaşık bir cihazdı. Royal çatıya adım atarken karanlık, yüzlerce kuşun beyaz bedenleriyle aydınlandı. Kalabalık asansör başlarına ve korkuluklara tünemeye çalışan kuşların kanatları karanlıkta parıldadı.

Royal etrafını sarmalarını bekledi ve gagalarını bastonuyla iterek bacaklarından uzaklaştırdı. Tekrar sakinleşmeye başladığını hissediyordu. Kadınlar ve giderek küçülen maiyetinin diğer üyeleri onu terk etmeye karar verdilerse canına minnetti. Burada, karanlıkta, kuşların arasında, onların kanat seslerini ve çığlıklarını, oyun bahçesinde inildeyen köpekleri dinlerken kendini neredeyse evinde gibi hissediyordu. Kuşların buraya kendisi için geldiklerine artık iyice emindi.

Yürümeye başlayarak kuşların kaçışmasına yol açan Royal oyun bahçesinin kapısının kanatlarını iterek açtı. Köpekler onu tanıyınca inlemeye ve kayışlarını germeye başladılar. Bir zamanlar gökdelenin üst katlarında yaşayan yüzlerce hayvandan geriye bu retrieverler, kanişler ve mastılar kalmıştı sadece. Burada stratejik yedek

besin olarak tutuluyorlardı, ama Royal onların birkaçından fazlasının yenmesini engellemişti. Köpekler onun şahsi avcı sürüsüydü; onları nihai kapışmaya saklayıp zamanı gelince aşağıya indirecek ve barikatlı dairelerin pencerelerini kuşlar girsin diye açacaktı.

Köpekler Royal'ın bacaklarını çekiştiriyordu; kayışları oyun heykellerine dolanmıştı. Royal'ın favorisi olan beyaz Alsas bile huzursuz ve sinirliydi. Royal hayvanı sakinleştirmeye çalıştı, ellerini onun parlak ama hâlâ kan lekeli postunda gezdirdi. Gergin köpek ona kafa atarak, boş mama kovalarının üstüne devrilmesine yol açtı.

Royal ayağa kalkınca, otuz metre kadar arkasındaki merkezi merdiven boşluğundan insan sesleri geldiğini işitti. Karanlığın içinden ışıklar, omuz hizasında tutulan el fenerlerinin huzmeleri sıra halinde yaklaşıyordu. Gece havasını yaran huzmeler kuşların havalanıp kaçışmasına yol açtı. Bangır bangır çalınan bir teybe dambıl tıkırtıları eşlik ediyordu. Royal bir asansör başının arkasında duraksarken, üst kat komşularından oluşan bir grup insan çatıya fırladı. Pangbourne'un önderliğinde terasta gevşek bir çember oluşturdular; az önce elde edilen bir zaferi kutlayacaklardı. Alt katlara Royal'a haber verilmeden akın yapılmıştı.

Jinekolog çok heyecanlıydı; merdivenden çıkan son kişileri deli bir turist rehberi gibi el kol hareketleri yaparak çağırıyordu. Ağzından tuhaf sevinç çığlıkları ve Neandertal erkeklerinin çiftleşme çağrılarını andıran, ama aslında bilgisayarının analiz ettiği, bebeklerin doğum sırasındaki ağlama seslerinin kayıtlarının taklidi olan homurtular çıkıyordu. Royal maiyetinin üyelerinin giderek benimsediği bu acayip ve huzursuz edici seslere haftalarca katlanmak zorunda kalmıştı. Birkaç gün önce nihayet bu seslerin çıkarılmasını tamamen yasaklamıştı; çatı dairesinde oturup da kuşları düşünmeye çalışırken, yan dairenin mutfağındaki kadınların bu ağız şaplatma seslerini ve homurtuları çıkardıklarını duymak sinirlerini bozmuştu. Ama Pangbourne çatının diğer tarafındaki kendi dairesinde sık sık düzenlediği seanslarda, yerde

etrafında çember oluşturmuş halde sessizce oturan kadınlara doğum kayıtları koleksiyonunu dinletiyordu. Pangbourne'un giderek artan otoritesinin sözel bir amblemi olan bu tuhaf sesleri hep birlikte taklit ediyorlardı.

Artık Royal'ı tamamen terk etmişlerdi ve öğrendikleri her şeyi uyguluyorlardı, çocuklarının doğum travmalarını canlandıran bir grup deli müstakbel anne gibi bağırıyor ve hırıldıyorlardı.

Ortaya çıkmak için doğru anı bekleyen Royal, Alsas'ı asansör başına yaslı duran yıpranmış tentenin arkasına götürdü. Smokin giydiğine bir kez olsun memnundu; beyaz safari ceketi alev gibi dikkat çekerdi.

İki "misafir" ele geçirilmişti; 32. katta oturan, başı sargılı bir maliyet muhasebecisiyle 27. katta oturan miyop bir meteorolog. Royal teybi taşıyan kadının karısı Anne olduğunu soğukkanlılıkla fark etti. Özensiz giyinmiş ve saçı başı dağınık olan Anne, Pangbourne'un omzuna yaslandıktan sonra fener ışıkları çemberinin içinde hüzünlü bir fahişe gibi, teybi iki tutsağa doğru sallayarak gezindi.

"Hanımlar... lütfen ama. Daha çok şey olacak." Kadınları sakinleştiren Pangbourne'un ince parmakları, birbirine karışan ışıklarda narin çubuklar gibi görünüyordu. Portatif bar getirildi. Yanına bir masayla iki sandalye kondu ve misafirler huzursuzca oturdular. Maliyet muhasebecesi başındaki çözülmekte olan sargıyı düzeltmeye çalışıyordu; körebe oynamasının istenmesinden korkar gibiydi. Meteorolog fener ışığına kısık gözlerle bakarak, bu cümbüşe katılanların arasında tanıdık birini görmeyi umuyordu. Oradaki herkesi tanıyan Royal (geçen seneden beri komşularıydılar), yazın çatıda düzenlenen birçok kokteyl partisinden birindeydi sanki. Bir yandan da stilize bir operanın veya balenin açılış sahnesini izler gibiydi; bu sahnelerde bir restoran tek bir masaya indirgenir ve bir garsonlar korosu, öldürülecek olan kahramanla dalga geçer.

Bu partinin konukları iki misafirlerinin gelmesinden çok önce içmeye başlamışlardı. Kuyumcunun kürk mantolu dul karısı, teybi taşıyan Anne, bir kokteyl karıştırıcıyı sallayan Jane Sheridan; hepsi de sanki bir tek Royal'ın duyamadığı çılgınca bir müziğe eşlik ederek sallanıyorlardı.

Pangbourne tekrar sessizlik talebinde bulundu. "Şimdi... Misafirlerimizi eğlendirin. Sıkılmışa benziyorlar. Bu gece ne oynuyoruz?"

Çeşitli öneriler seslenildi.

"Borda İskelesi!"

"Uçuş Okulu doktor!"

"Ay Yürüyüşü!"

"Uçuş Okulu'nu çok severim... Burada bir uçuş okulumuz olduğunu biliyor muydunuz? Hayır mı?.."

Anne Royal tutsaklara "Size bedava dersler vermeye karar verdik," dedi.

Pangbourne "Tek bir bedava ders," diye düzeltti. Herkes kıs kıs güldü. "Ama size yeter. Değil mi Anne?"

"Gayet etkili bir ders."

"Hatta daha ilk derste tek başınıza atlayış yapacaksınız."

Kuyumcunun karısının önderliğinde, yaralı muhasebeciyi korkuluğa doğru sürüklemeye başlamışlardı bile; adamın başındaki, çözülmekte olan kanlı sargıya herkes basıyordu. Kurbanın sırtına, bir çocuk melek kostümünden alınmış bir çift yıpranmış karton kanat takıldı. Homurdanmalar ve bağrışmalar tekrar başladı.

Royal gönülsüz Alsas'ı peşinden çekerek ortaya çıktı. Herkes idama odaklanmış olduğundan, kimse onu fark etmedi. Royal elinden geldiğince rahat bir sesle seslendi: "Pangbourne...! Dr. Pangbourne...!"

Gürültü azaldı. Karanlıkta gezinen fener ışıkları Royal'ın ipek klapalı smokin ceketinin üstünden hızla geçip, Royal'ın bacaklarının arasından kaçmaya çalışan beyaz Alsas'a odaklandı.

"Uçuş Okulu! Uçuş Okulu!" Kalabalık bunu hep bir ağızdan, öfkeyle söylemeye başladı yine. Bu azgın çeteye bakan Royal etrafının okuma yazmayı çat pat bilen çocuklarla çevrili olduğuna inanacaktı neredeyse. Hayvanat bahçesi, bakıcısına isyan etmişti.

Royal'ın sesini duyan jinekolog, gözlerini sargısını ustaca tekrar sardığı tutsağından çevirdi. Ellerini silerek çatıda uzun adımlarla yürüdü; Royal'ın rahatça, salına salına yürümesini taklit ediyordu neredeyse. Ama Royal'ın yüzünü inceleyen gözlerinde tamamen mesleki bir merak vardı; sanki Royal'ın sert yüz ifadesinin minimum sayıda sinir ve kasları kesmekle düzeltilebileceğine çoktan kanaat getirmişti.

İlahi okurcasına, hep bir ağızdan aynı sözcükleri tekrarlayan kalabalığın sesi havaya yükseliyordu. Karanlıkta ritmik bir şekilde hareket eden fener ışıkları Royal'ın yüzüne vuruyordu. Royal kalabalığın yatışmasını sabırla bekledi. Anne kalabalıktan ayrılıp koşarak yaklaşmaya başlayınca Royal krom bastonu kaldırdı; ona vurmaya hazırdı. Kadın onun karşısında durdu ve uzun eteğini kışkırtıcı bir şekilde kaldırırken sırıttı. Birden teybin sesini sonuna kadar açtı ve cihazı Royal'ın yüzüne fırlattı. Doğum sırasında ağlayan bebeklerin sesleri havaya yayıldı.

Kuyumcunun karısı uyaran bir sesle "Royal..." diye bağırdı. "Bak, Wilder!"

Bu ismi duyunca irkilen Royal krom bastonunu karanlıkta sağa sola savurarak geriledi. Etrafında fener ışıkları toplandı, beton çatıda devrilmiş sandalyelerin gölgeleri gezindi. Royal, Wilder'ın arkadan saldıracağını düşünürken tökezleyip tentenin üstüne düştü ve çırpınırken köpeğin kayışı üstüne dolandı.

Arkasından kahkahalar geldiğini işitti. Kendine hâkim olmak için çaba harcayarak kalkıp tekrar Pangbourne'a döndü. Ama jinekolog yürüyerek uzaklaşmaktaydı; başını geriye çevirmişti ve Royal'a düşmanca olmayan bir ifadeyle bakıyordu. Royal'a çabucak, dart atarcasına el salladı; onunla işinin ebediyen bittiğini söy-

lüyordu. Fener ışıkları Royal'dan uzaklaştı ve herkes daha ciddi bir işle, iki misafire işkence etmekle uğraşmak için sırtını döndü.

Royal tutsaklar hakkında tartışmalarını karanlıktan seyretti. Pangbourne'la kapışması sona ermişti; daha doğrusu hiç gerçekleşmemişti. Basit bir tuzak yüzünden soğukkanlılığını yitirmişti ve şimdi Wilder'dan gerçekten korkup korkmadığına emin değildi. Rezil olmuştu, ama bunu hak etmişti bir bakıma. Bu kalabalığın şimdi ihtiyaç duyduğu kişi Pangbourne'du. Hiçbir hayvanat bahçesi Pangbourne gibi bir adamın bakıcılığında uzun süre ayakta kalamazdı, ama o adam bu insanlardaki sağ kalma arzusunu diri tutacak şiddeti ve zalimliği sunacaktı.

Psikozlular ipleri ellerine alsınlardı. Olanları sadece onlar anlıyorlardı. Alsas'a tutunan Royal, köpeğin kendisini oyun bahçesinin yanındaki karanlığın güvenliğine doğru götürmesine izin verdi. Bütün çıkıntılar ve korkuluklar beyaz kuşlarla kaplıydı. Royal inildeyen köpekleri dinledi. Artık onları besleyecek durumu yoktu. Çatı dairesinin cam kapıları dönen kuşları yansıtıyordu; büyük bir müzikholün kanatlı pencereleri gibiydi. Royal dairesini kilitleyecek, merdivene barikat kuracak ve çatı dairesine çekilecekti; Bayan Wilder'ı yanına hizmetçi olarak alırdı belki. Gökdeleni buradan yönetecek, gökyüzündeki son evinde oturacaktı.

Oyun bahçesinin kapısını açtı ve karanlıkta heykellerin arasından geçerek köpekleri serbest bıraktı. Birer birer kaçtılar ve sonunda Royal kuşlarla baş başa kaldı.

16.
Mutluluk Verici Bir Anlaşma

Acayip bir sahne, diye hüküm verdi Robert Laing. Artık duyularına güvenemiyordu. Dairenin havasında tuhaf bir ışık vardı; gri ve rutubetliydi, ama bir yandan da hafif, mermersi bir aydınlık yayıyordu. Laing mutfaktaki çöp torbalarının arasında durup da musluktan birkaç damla su akıtmaya çalışırken başını geriye çevirdi ve oturma odasında perde gibi, neredeyse kendi zihninin uzantısı gibi asılı duran donuk sise baktı. Saatin kaç olduğuna emin olamadı yine. Uyanalı ne kadar olmuştu? Laing mutfak zeminindeki ekose kilimin üstünde, masanın ayaklarının arasındaki bir çöp torbasını yastık niyetine kullanarak uyuduğunu hayal meyal anımsıyordu. Ablası Alice'in içinde uyuduğu yatak odasında dolanmıştı, ama beş dakika önce mi yoksa dün mü uyandığını bilemiyordu.

Kol saatini sarstı ve çatlak kadranını kirli tırnağıyla kazıdı. Saat birkaç gün önce, 25. kat lobisindeki bir kavga sırasında durmuştu. Laing saatin tam olarak ne zaman durduğunu unutsa da, bu bozuk saatin kolları, artık yok olmuş bir okyanusun içindeki kısa bir olaylar sekansını ebediyen kristalleştiren, sahile vurmuş bir fosil gibi, kendisine kalan tek sonlu zaman noktasını gösteriyordu. Ama saatin kaç olduğunun artık pek önemi yoktu. Vaktin gece olmaması yeterliydi, çünkü geceleri daireye sığınmaktan, derme çatma barikatının arkasında çömelmekten başka bir şey yapmaya korkuyordu.

Laing soğuk su musluğunu açıp kapatarak, ses tonlarındaki hafif değişimi dinledi. Musluktan nadiren, belki günde sadece bir dakikalığına, yeşil ve alglı bir sıvı akıyordu. Binanın içinde uzanan dev boru sisteminde inip çıkan bu küçük su sütunları geliş gidişlerini hafif ses tonu değişimleriyle haber veriyordu. Uzaklardan gelen bu karmaşık müziği dinlemek Laing'in kulaklarını keskinleştirmiş, binanın içindeki neredeyse tüm seslere karşı hassaslaştırmıştı. Gözleriyse tam tersine, çoğunlukla geceleri kullanılmaktan körelmeye başlamışlardı ve Laing'e giderek opaklaşan bir dünyayı sergiliyorlardı.

Gökdelende pek hareket yoktu. Laing'in sık sık kendine anımsattığı gibi, olabilecek hemen her şey çoktan olup bitmişti. Mutfaktan çıkıp, ön kapıyla barikatın arasındaki dar boşluktan geçti. Sağ kulağını ahşap kapının paneline dayadı. Civardaki metruk dairelerde hareket eden bir yağmacıyı hafif titreşimler sayesinde anında fark edebilirdi. O ve Steele her ikindi vakti, kısa süreliğine dairelerinden çıkıp –insanların binadan çıktıkları zamanları anımsatan bir şekilde– ellerini bir asansör boşluğunun metal duvarlarına sırayla dayıyor, bedenlerine aktarılan titreşimleri hissediyor, böylece on beş kat aşağıdaki veya yukarıdaki ani bir hareketi algılayabiliyorlardı. Merdiven boşluğunda çömelip parmaklarını tırabzana yaslayarak binanın gizli mırıltılarını, uzaklarda ara ara patlak veren şiddet olaylarının başka bir evrendeki radyasyon patlamalarını çağrıştıran titreşimlerini hissediyorlardı. Gökdelen bu sarsıntılarla, ürkütücü hafif seslerle titriyordu; sanki yaralı bir bina sakini bir merdiveni sürünerek çıkıyor, vahşi bir köpek kafese kapatılıyor, ihtiyatsız bir av bir sopa darbesiyle yere yığılıyordu.

Ancak bugün, bu loş ve zamansız bölgeye yakışan bir sessizlik vardı. Laing mutfağa geri dönüp su borularını dinledi; binlerce tıkaca sahip dev bir akustik sistemin parçası olan bu can çekişen müzik aletini bir zamanlar hep birlikte çalmışlardı. Ama her yer sessizdi. Gökdelen sakinleri oldukları yerde kalıyorlardı, da-

irelerindeki barikatların ardında gizleniyorlardı, akıl sağlıklarının geri kalanını koruyarak kendilerini geceye hazırlıyorlardı. Şiddet artık tamamen stilize bir hal almış, arada sırada patlak veren soğuk ve rastlantısal bir saldırganlığa dönüşmüştü. Gökdelendeki hayat dış dünyaya bir bakıma benzemeye başlamıştı; kibarlıkların ardında aynı acımasızlık ve saldırganlık gizliydi.

Ne kadar zamandır uyanık olduğunu ve yarım saat önce ne yaptığını hâlâ bilemeyen Laing mutfak zeminindeki boş şişelerle artıkların arasına oturdu. Gözlerini kaldırıp, artık sadece çöp tenekesi olarak kullandığı döküntü bulaşık makinesiyle buzdolabına baktı. Onların eskiden ne işe yaradıklarını hatırlamakta zorlanıyordu. Yeni bir önem kazanmışlardı, Laing'in henüz anlayamadığı bir role bürünmüşlerdi bir ölçüde. Gökdelenin bakımsızlığında bile geleceğin onları götürdüğü dünyanın, teknolojinin ötesindeki bir diyarın, her şeyin ya döküntü olduğu ya da daha hırsla, beklenmedik ama daha anlamlı yollarla birleştirildiği bir yerin modeli vardı. Laing bunun üstünde düşündü; çoktan gerçekleşip tükenmiş bir gelecekte yaşadıklarına inanmamakta bazen zorlanıyordu.

Laing kurumuş lavabosunun yanında bol bol zamana sahip bir bedevi gibi çömelip, musluklarının akmaya başlamasını sabırla bekledi. Ellerinin tersindeki kirleri kazıdı. Berduş gibi görünmesine karşın, suyu yıkanmakta kullanmayı reddediyordu. Gökdelen leş gibi kokuyordu. Tuvaletlerin ve çöp kanallarının hiçbiri çalışmıyordu; binanın ön cephesindeki, kat kat yükselen balkonlardan hafif bir sidik kokusu yayılıyordu. Ancak bu karakteristik kokuyu bastıran çok daha kesif bir koku vardı; Laing genellikle boş dairelerden yayılan bu pis ve tatlı kokunun kaynağını fazla araştırmamaya özen gösteriyordu.

Laing gökdelendeki hayatı, rahatsız edici yönlerine karşın tatminkâr buluyordu. Artık bina sakinlerinin çoğu ayak altından çekildiğinden rahatlayabileceğini, daha özgür olduğunu, ilerleyip

hayatını keşfetmeye hazır olduğunu hissediyordu. Bunu tam olarak nasıl ve nerede yapacağına henüz karar vermemişti.

Onu kaygılandıran ablasıydı. Alice bilinmeyen bir hastalığa yakalanmıştı ve zamanını Laing'in yatak odasındaki şiltede yatmakla ve dairede yarı çıplak dolanmakla geçiriyordu; binayı sarsan çok hafif titreşimler, Alice'in vücudunu aşırı hassas bir sismografmış gibi titretiyordu. Laing lavabonun altındaki su borusuna vurunca, yankılı bir ses boş boruda ilerledi; Alice yatak odasından, tiz sesiyle karşılık verdi.

Laing ona bakmaya giderken, mobilya parçalarından oluşan çıra yığınlarının arasından geçti. Sandalyelerle masaları parçalamaktan hoşlanıyordu.

Alice bir deri bir kemik eliyle onu gösterdi. "O ses... Yine birilerine sinyal veriyorsun. Bu sefer kime?"

"Kimseye Alice. Kimi tanıyoruz ki sence?"

"Alt katlardaki insanları. Şu bayıldığın insanları."

Kadının yanında duran Laing, şilteye oturup oturmamakta kararsız kaldı. Ablasının yüzü limonlu ağda gibi yağlı görünüyordu. Kadının Laing'e odaklanmaya çalışan gözleri, kafasının içinde kaybolmuş balıklar gibi hareket ediyordu. Laing'in aklından ablasının can çekişiyor olabileceği düşüncesi geçti... Son iki gündür, Laing'in boş bir dairedeki döşeme tahtalarının altında bulduğu birkaç somon buğulama konservesinden başka bir şey yememişlerdi. Apartmandaki yaşam kalitesinin yerlerde süründuğü şu son günlerde beslenme standartlarının yükselmesi ironikti; giderek daha leziz yiyecekler çıkıyordu ortaya.

Ama yiyecek meselesi ikincil önem taşıyordu ve Alice başka açılardan gayet canlıydı. Laing ablasının anlamsız kaprislerini yerine getirmeye çalışırken, onun tatlı dille yönelttiği eleştirilerden keyif alıyordu. Bütün bunlar bir oyundu, ama Laing huysuz hanımına fazlasıyla bağlı uşak rolünün, hayattaki başlıca haz kaynağı hiç takdir edilmemek ve kusurlarının sürekli yüzüne vurulması olan sadık hizmetçi rolünün tadını çıkarıyordu.

Aslında Alice'le ilişkisi, karısının aralarındaki tek olası uyum kaynağına tesadüfen denk gelerek farkında olmadan kurmaya çalıştığı ve Laing'in o sıralar reddettiği ilişkinin birçok açıdan benzeriydi. Baştan beri gökdelende yaşamış olsalar evliliklerinin başarılı olacağını muzafferce düşündü.

"Biraz su bulmaya çalışıyorum Alice. Bir bardak çay ister misin?"

"Çaydanlık pis kokuyor."

"Senin için yıkarım. Susuz kalmamalısın."

Kadın başıyla, gönülsüzce onayladı. "Neler oluyor?"

"Hiç... Olan oldu." Alice'in vücudundan kesif, ama nahoş olmayan bir koku yayılıyordu. "Her şey normale dönmeye başladı."

"Peki ya Alan... Onu arayacağını söylemiştin."

"O gitmiş maalesef." Laing, Alice'in kocasından bahsetmekten hoşlanmıyordu. Bahsetmek uyumsuzluğa yol açıyordu. "Daireni buldum, ama artık boş."

Alice yüzünü diğer tarafa çevirdi; kardeşini görmekten sıkıldığını ifade ediyordu. Laing eğilip Alice'in yere, şiltenin yanına saçmış olduğu çıraları topladı. Bol bol zamklanıp cilalanmış olan bu yemek odası sandalyesi ayakları kolay yanacaktı. Laing sandalyeleri Adrian Talbot'ın dairesinden, psikiyatristin ortadan kaybolmasından sonra almıştı. Bu çakma Hepplewhite'ları bulduğuna çok sevinmişti; orta kat sakinlerinin muhafazakâr zevkleri işlerine epey yaramıştı. Alt kat sakinleriyse tersine, bir zamanlar moda olan krom borularla ve işlenmemiş derilerle kalakalmışlardı ve onları oturmaktan başka bir işte kullanamıyorlardı.

Bina sakinleri artık balkonlarında veya yapay şöminelerinde yaktıkları ateşlerle yemek pişiriyorlardı. Laing tahtaları balkona taşıdı. Balkonda çömelirken, pişirecek bir şeyi olmadığını fark etti. Zulasındaki konserveleri yan dairedeki diş cerrahına vermek zorunda kalmıştı çoktan. Aslında Laing sırf sakladığı morfin ampulleri sayesinde güvendeydi.

Laing, Steele'ın beklenmedik zamanlarda sergilediği zalimlikten ürkse de, mecburen ona yakın duruyordu. Mücadeleyi tamamen bı-

rakıp gitmiş öyle çok insan vardı ki. Gökdeleni dış dünya uğruna mı terk etmişlerdi? Laing yanıtın hayır olduğuna emindi. Dişçiyle ilişkisindeki belirsizliklere bel bağlamıştı bir bakıma; adamın zaman zaman ortaya çıkan katil yönünü, ruh halleri değişken bir gardiyana âşık bir mahkûm gibi takip ediyordu. Son haftalarda Steele'ın davranışları korkutucu hale gelmişti. Laing onun karşısına çıkan yalnız veya savunmasız herkese saldırmasını, boş dairelerin duvarlarına çocukça kan sürmesini, bütün bunları huzursuzlukla seyretmişti. Steele, karısının ortadan kaybolmasından beri, piyano tellerinden yaptığı ve lobilerle koridorlarda omzunda taşıdığı, sivri okları golf sopalarının gövdelerinden yapılmış dev Tatar yayları kadar gergindi. Ama bir yandan da tuhaf bir şekilde, bilinmeyen bir hedefin peşindeymişçesine sakindi.

Steele'ın ikindileri uyuması, Laing'e su bulma fırsatı veriyordu. Çaydanlığı alırken Alice'in kendisine seslendiğini işitti, ama onun yanına geri döndüğünde ablası ne istediğini unutmuştu bile.

Alice ona ellerini uzattı. Laing normalde ablasının ellerini tutup ovuşturur, biraz ısıtmaya çalışırdı; ama dişçiye duyduğu tuhaf bir bağlılık yüzünden, Alice'e yardım etmeye çalışmadı. Laing'in bu bayağı taş kalplilik gösterisi, kişisel hijyenindeki gerileme ve hatta sağlığını kasıtlı olarak ihmal etmesi, değiştirmeye hiç çabalamadığı bir sistemin unsurlarıydı. Haftalar boyu, düşünebildiği tek şey bir sonraki akın, yağmalanacak bir sonraki daire, dövülecek bir sonraki bina sakini olmuştu. Böyle beyinsizce şiddet ifadelerine kafayı takmış olan Steele'ı iş başında görmekten hoşlanıyordu. Bunların her biri onları gökdelenin nihai hedefine, en sapkınca güdülerini nihayet istedikleri şekilde serbest bırakabilecekleri bir diyara bir adım yaklaştırıyordu. Bu noktaya ulaştıklarında fiziksel şiddet sonunda tamamen bitecekti.

Laing, Alice'in yarı bilinçsizlik haline geçmesini bekledi. Ablasıyla ilgilenmek fazla enerji harcamasına yol açıyordu. Ablası can çekişiyorsa, onu bir gram morfinle öldürmekten ve cesedini Steele parçalamasın diye saklamaktan başka pek bir şey

gelmezdi elinden. Dişçinin favori eğlencelerinden biri cesetleri giydirip grotesk bir tablo oluşturmaktı. Hastalarının ağızlarıyla ilgilenmekle geçirdiği yıllar boyunca bastırılmış hayal gücü, en çok ölülerle oynarken canlanıyordu. Laing geçen gün bir daireye girince, Steele'ın ölü bir muhasebe müdürünün yüzüne tuhaf bir kozmetik maske çizdiğini, cesede obez bir travestiymiş gibi bol bir ipek gecelik giydirdiğini görmüştü. Ceset sıkıntısı çekmeyen dişçi, gökdelenin tamamının yeniden insanlarla dolmasını sağlayacaktı zamanla.

Laing çaydanlığı taşıyarak daireden çıktı. İçinde inciyi andıran hafif bir parıltı bulunan aynı loş ışık, koridoru ve asansör lobisini aydınlatıyordu; gökdelenin yaydığı bir miyasmaydı bu, binanın tüm ölü betonlarından damıtılmıştı. Duvarlara saçılmış kanlar sprey boyayla yazılmış grafitilerin üstüne, üst kat dairelerini süsleyen tablolardaki leke patlamaları gibi yayılmıştı. Duvarlara yaslı çöp torbalarının arasında kırık mobilyalar ve açılmış ses bantları yatıyordu.

Laing'in ayakları koridor zeminine saçılmış polaroid negatiflerini çıtır çıtır eziyordu; bunların her biri çoktan unutulmuş bir şiddet eyleminin kaydıydı. Gözleyen avcıların dikkatini çekmekten çekinen Laing duraksarken, merdiven boşluğu kapısının kanatları açıldı ve uçuş ceketli, çizmeleri muflon astarlı bir adam lobiye girdi.

Laing, Paul Crosland'in çöplerle kaplı halıda kararlı adımlarla yürümesini seyrederken, televizyon spikerinin her günkü gibi televizyon kanalında öğle haberlerini okuyup geri gelmiş olduğunu anladı. Crosland gökdelenden çıkan tek kişiydi; böylece dış dünyayla arada zayıf da olsa bir bağ kalmasını sağlıyordu. Steele bile ondan uzak duruyordu. Birkaç kişi onun haberleri okumasını pilli televizyonlarından, barikatlarının arkasındaki çöp torbalarının arasında çömelerek, Crosland'in önceden hazırlanmış metni okumayı ansızın bırakıp da dünyaya gökdelenin içinde olanları anlatıvermesini ummayı belki de sürdürerek seyrediyorlardı hâlâ.

Laing bir antropoloğun üç kat yukarıdaki dairesinden aldığı tropik cibinliği kullanarak merdivende köpek tuzağı kurmuştu. Bir köpek sürüsü, üst katlardaki üreme alanlarını terk ederek aşağı katlara inmişti. Laing kurduğu yaylı tuzakla iri köpekler yakalamayı ummuyordu, ama bir masti veya pekinez naylon cibinliğe dolanıp hapsolabilirdi.

Merdivenler korumasızdı. Laing şansını deneyerek alt kata indi. Lobiye mobilyalarla barikat kurulmuş olduğundan, binanın kuzey kanadındaki on dairenin ortak koridoruna saptı.

Üç kapı sonraki metruk daireye girdi. Odalar boştu, mobilyalarla perdeler çoktan götürülmüştü. Laing mutfak musluklarını denedi. Çamaşır makinesiyle bulaşık makinesinin borularını çakısıyla keserek, bir fincan dolusu metal rengi su topladı. Banyonun fayans zemininde yaşlı bir vergi uzmanının çıplak cesedi yatıyordu. Laing adamın üstünden düşünmeden geçti. Dairede dolandı, yerdeki boş bir viski sürahisini aldı. Sürahiden gelen hafif malt viski kokusu neredeyse sarhoş edici bir nostalji uyandırdı.

Yan daire de metruk ve boşaltılmıştı. Laing bir yatak odasındaki halının küçük, yuvarlak bir deliği örttüğünü fark etti. Orada yiyecek zulası olduğundan şüphelenerek halıyı çekince, ahşap döşeme tahtalarıyla betonun delinmesiyle aşağıdaki daireye açılmış bir iniş deliği gördü.

Laing kapıyı kapattıktan sonra yere uzanıp aşağıdaki odaya bakındı. Mucizevi bir şekilde hâlâ sağlam olan yuvarlak bir cam masa, Laing'in sakallı yüzüyle kanlı gömleğini yansıtıyordu; Laing'in yansıması derin bir kuyunun dibinden bakar gibiydi. Masanın yanında devrilmiş iki koltuk vardı. Balkon kapıları kapalıydı ve pencerelerin perdeleri açıktı. Bu sakin sahneye tepeden bakan Laing paralel bir dünyayı tesadüfen gördüğü hissine kapıldı; sanki bu sihirli diyarda gökdelen kanunları askıya alınmıştı ve bu dev binalar dayanıp döşenseler de içlerinde asla kimse oturmuyordu.

Ani bir dürtüye kapılan Laing zayıf bacaklarını delikten geçirdi. Deliğin kenarına oturup kendini aşağıdaki odaya sarkıttı. Cam masanın üstünde ayakta durup daireye bakındı. Yalnız olmadığını zor deneyimlerinden biliyordu; bir yerlerde minyatür bir çan çalıyordu. Yatak odasından hafif bir kazıma sesi geliyordu; küçük bir hayvan bir kâğıt poşetin içinden kaçmaya çalışıyordu sanki.

Laing yatak odası kapısını iterek açtı. Yatakta oturan, otuzlarının ortalarındaki, kızıl saçlı, tamamen giyinik kadın bir İran kedisiyle oynuyordu. Yaratığın çanlı bir kadife tasması vardı ve kayışı kadının kanlı bileğine bağlıydı. Kedi, tüylerindeki kan lekelerini iştahla yaladıktan sonra kadının bileğini kavradı ve ince deriyi kemirerek oradaki yarayı tekrar açmaya çalıştı.

Laing'in Eleanor Powell olduğunu fark ettiği kadın, kedinin kendi etiyle beslenmesini engellemeye çalışmıyordu. Siyanozlu mavi yüzünü kedinin üstüne ciddi bir ifadeyle, oyun oynayan çocuğunu seyredercesine eğmişti.

İpek yatak örtüsünün üstünde duran sol eli bir kurşunkaleme ve muhabirlerin kullandığı türden bir not defterine dokunuyordu. Karşısında, yatağın ayak ucunda dört televizyon vardı. Farklı farklı kanallara ayarlanmışlardı, ama ekranlardan üçünde görüntü yoktu. Pilli olan dördüncü televizyon bir at yarışını bozuk bir görüntüyle ve sessizce gösteriyordu.

Eleştiri yazmakla ilgilenmeyen Eleanor kanlı bileğini kedinin ağzına dayadı. Çok aç olan yaratık, eklemin çevresindeki eti heyecanla parçaladı. Laing kediyi çekip uzaklaştırmaya çalıştı, ama Eleanor kayışı sertçe çekerek kediyi bileğindeki yaraya tekrar yaklaştırdı.

Laing'i "Hayatta kalmasını sağlıyorum," diye azarladı. Kedinin ilgisi, kadının yüzünde huzurlu bir gülümseme belirmesine yol açtı. Sol elini kaldırdı. "Doktor, diğer bileğimi emebilirsin... Zavallı adam, bir deri bir kemik kalmışsın."

Laing kedinin dişlerinin çıkardığı sesleri dinledi. Daire sessizdi ve kendi heyecanlı soluklarının sesleri tuhaf bir şekilde yüksek

çıkıyordu. Gökdelende kendisinden başka sağ insan kalmayacak mıydı yakında? Bu dev binada tek başına olduğunu, binanın katlarında ve beton galerilerinde istediği gibi gezinmekte, asansör boşluklarına tırmanmakta, bin balkonun her birinde tek başına oturmakta serbest olduğunu hayal etti. Gökdelene geldiğinden beri kurduğu bu hayal huzursuzlanmasına yol açtı birden; sanki nihayet burada yalnız kalınca yan odadan ayak sesleri geldiğini duymuş ve kendi kendisiyle yüz yüze gelmişti.

Televizyonun sesini açtı. Hoparlörden at yarışı spikerinin sesi geldi; adamın söylediği isimler çılgınca bir envantere, gökdelene acil bir kimlik nakli yapılırken içerisinin tekrar insanlarla doldurulması için toplanan birbiriyle alakasız nesnelerin listesine ait gibiydi.

"Ne?.. Program nerede?" Eleanor elini kaldırıp televizyona şaşkınca baktı. Sol eli not defteriyle kurşunkalemini aradı. "Ne diyor?"

Laing kollarını kadının koltuk altlarından geçirdi. Niyeti onu taşımaktı, ama kadının zayıf vücudu şaşılacak kadar ağırdı. Laing sandığından güçsüzdü. "Yürüyebilir misin? Sonra gelip televizyonu alırım."

Kadın muğlakça omuz silkti; bir barda karşılaştığı eski bir tanışının yaptığı kuşku uyandırıcı teklifi kabul eden bir sarhoş gibi sallanarak Laing'e yaslanıyordu. Yatakta Laing'in yanında otururken kolunu onun omzuna dayadı ve onu kurnazca süzdü. Laing'in koluna agresifçe vurdu. "Tamam. Ama önce pil bulmam gerek."

"Elbette." Kadının direnmeyecek gibi görünmesi hoş bir şekilde teşvik ediciydi. Eleanor seyrederken Laing gardıroptan bir bavul çıkardı ve içini kadının giysileriyle doldurmaya başladı.

Böylece Laing, Eleanor Powell'ı ve portatif televizyonunu kendi dairesine götürdü. Kadını oturma odasındaki bir şilteye yatırdı ve günlerini metruk dairelerde yiyecek, su ve pil ara-

makla geçirdi. Laing'in hayatına televizyonun tekrar girmesi, onu gökdelendeki her şeyin normale dönmekte olduğuna ikna etti. Steele yukarıdaki daha zengin meralara giderken, Laing'e ona katılmasını teklif etti; Laing bu teklifi geri çevirdi. Kendini ve iki kadınını diğer herkesten soyutlamaya karar vermişti bile. Dilediğince agresif ve bağımsız, pasif ve uysal olabilmek için Alice ve Eleanor'la baş başa kalmalıydı. Bu iki kadının karşısında hangi rolü oynayacağını bu erken safhada pek bilmiyordu, ama neyi seçerse seçsin rolünü kendi duvarlarının arasında oynamalıydı.

Laing şunu biliyordu ki canı tehlikede olsa da, her an açlıktan veya saldırıya uğrayarak ölebilecek olsa da, hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu, çok mutluydu şimdi. Kendine yetebilmesi, sağ kalmayı başarabilmesi; yiyecek bulabilmesi, sağduyusunu koruyabilmesi, bu iki kadını onları kendisi gibi kullanmak isteyebilecek yağmacılardan koruyabilmesi tatmin ediciydi. Her şeyden öte, Eleanor'a ve ablasına karşı duyduğu, gökdelenin sunduğu sınırsız olasılıkların yol açtığı sapıkça dürtülere direnebilecek kadar aklı başında davranmaktan memnundu.

17.
Göl Kenarındaki Kameriye

Sabah ışığı 40. katın merdiven boşluğundaki, panjuru yarısına kadar çekili tavan penceresini apartmanın içinde kargaşaya yol açmaktan çekinircesine yokluyor, kırık pencere camlarının arasından usulca geçerek basamaklara eğik bir açıyla düşüyordu. Beş kat aşağısının soğuk havasında tir tir titreyen Richard Wilder gün ışığının kendisine yaklaşmasını seyrediyordu. Merdivende oturmaktaydı; merdiveni kapatmış dev bir barikatın içindeki bir yemek masasına yaslanmıştı. Bütün gece burada oturmuş ve soğuktan donmuştu. Binada yukarı çıktıkça hava soğuyordu; Wilder'ın alt katlara geri çekilmek istediği zamanlar olmuştu. Yanında yatan hayvana –eskiden siyah bir kaniş olduğunu tahmin ediyordu– tepeden bakarken, köpeğin gür tüylü postunu kıskandı. Neredeyse çırılçıplak olan kendi vücudunun göğsündeki ve omuzlarındaki ruj çizgilerini ovuşturarak, kendine bu tatlı yağla yalıtım yapmaya çalıştı.

Köpek gözlerini yukarıdaki sahanlıktan ayırmıyordu.Kulaklarını dikmişti; Wilder'ın duyamadığı sesleri, barikatın arkasında hareket eden birinin çıkardığı sesleri algılıyordu. İkisi on gündür birlikteydiler ve başarılı bir av ekibi oluşturmuşlardı; Wilder köpeğe saldırı emri vermeden önce hayvanın hazır olmasını bekliyordu.

Wilder'ın lime lime olmuş, dizlerden kesilmiş pantolonunda kan ve şarap lekeleri vardı. İri yüzünü örten bakımsız sakal, çenesindeki açık yarayı kısmen gizliyordu. Wilder çökmüş ve bitkin görünse de, aslında vücudu her zamanki kadar kaslıydı. Geniş göğsüne çapraz çizilmiş parlak çizgiler omuzlarına ve sırtına uzanıyordu. Wilder dün ikindi vakti metruk bir dairede bulduğu rujla çizdiği bu tasarı-

mı arada sırada inceliyordu. Başta sarhoş oyunu olarak başlayan şey ciddi bir ritüele dönüşmüştü çabucak. Bu işaretler yolda karşısına tek tük çıkan insanları korkutmalarının yanı sıra, Wilder'a güçlü bir kimlik hissi veriyorlardı. Ayrıca onun gökdelendeki, epeydir süren ve artık bariz bir şekilde başarılı olan yükselişini kutluyorlardı. Sonunda çatıya ayak bastığında en iyi haliyle görünmekte kararlı olan Wilder yaralı parmaklarını yaladı ve bir eliyle kendine masaj yaparken diğeriyle tasarımını tazeledi.

Köpeğin kayışını sımsıkı tutarken on basamak yukarısındaki sahanlığa baktı. Merdiveni yavaş yavaş inmeyi sürdüren gün ışığı nihayet Wilder'a ulaştı ve cildini ısıtmaya başladı. Wilder yirmi metre kadar yukarıdaki çatı penceresine baktı. Dikdörtgen şeklindeki beyaz gökyüzü, yaklaştıkça gerçeküstü bir hal alıyordu; bir film setinin yapay tavanı gibiydi.

Köpek titreyerek ileriye süründü. Sadece birkaç metre ötede biri barikatın bir kısmını düzeltiyordu. Sabırla bekleyen Wilder, köpeği bir basamak yukarı çıkardı. Wilder vahşi, yabani görünse de gayet kontrollü davranıyordu. Buraya kadar geldikten sonra gafil avlanmaya niyeti yoktu. Yemek masasındaki bir yarıktan baktı. Barikatın arkasındaki kişi, gizli bir kapı işlevi gören küçük bir maun yazı masasını geriye çekti. Açılan aralığın ardında yetmiş yaşlarında, neredeyse kel bir kadın belirdi. Sert yüzlü kadın merdiven boşluğuna baktı. İhtiyatla duraksadıktan sonra aralıktan geçerek sahanlık tırabzanına ulaştı; elinde şampanya kovası taşıyordu. Üstünde pahalı bir gece elbisesinin kalıntıları vardı ve kaslı kollarıyla omuzlarının benekli, beyaz derisi açıktaydı.

Wilder kadını saygıyla seyretti. Bu kocakarılarla birkaç kez kapışmıştı ve şaşılacak kadar çevik olabildiklerini gayet iyi biliyordu. Kadının sahanlık tırabzanından eğilip şampanya kovasındaki sıvıyı aşağıya dökmesini kımıldamadan bekledi. Wilder'la köpeğin üstüne soğuk yağ serpildi, ama ikisi de tepki vermediler. Wilder yanındaki basamakta yatan sinekamerayı özenle sildi. Cihazın lensleri Wilder'ı gökdelenin çatısına kadar

getiren kavgalar ve çarpışmalar sırasında çatlamıştı, ama kameranın rolü artık tamamen sembolikti. Wilder kendini kamerayla özdeşleştiriyordu, tıpkı köpekle özdeşleştirdiği gibi. Ama o hayvana sevgi ve bağlılık duymasına karşın, yolları yakında ayrılacaktı; çatıya vardıklarında ikisi de bir kutlama yemeğine katılacaklardı (bunu biraz karanlık bir mizah anlayışıyla düşündü), ama kaniş tencerenin içinde olacaktı.

Bu müstakbel yemeği düşünen Wilder -karnı haftalardır doğru dürüst doymuyordu- yaşlı kadının mırıldanarak hareket etmesini seyretti. Sakalını sıvazladı ve dikkatle ayağa kalktı. Köpeğin kayışını (bir elektrik kablosuydu) çekti ve kırık dişlerinin arasından fısıldadı.

Köpek anında inildedi. Titreyerek ayağa kalktı ve iki basamak çıktı. Yaşlı kadının görüş alanına tamamen girince çömeldi ve acı acı inlemeye başladı. Yaşlı kadın hemen barikatının arkasına çekildi. Birkaç saniye sonra elinde iri bir et bıçağı belirdi. Aşağısındaki basamaklarda sinmiş köpeğe ihtiyatlı gözlerle baktı. Köpek yan yatıp karnını sergileyince, kadının bakışları hayvanın tombul karnında ve omuzlarında gezindi.

Köpek tekrar inlerken, Wilder olanları yemek masasının ardından seyrediyordu. Bu anı her seferinde eğlenceli bulurdu. Aslında binada yukarı çıktıkça bu anın eğlendirme potansiyeli artıyordu. Wilder köpeğin arkasında, basamakların üstünde yatan kayışı hâlâ tutmaktaydı, ama gevşek bırakmaya özen gösteriyordu. Gözlerini köpekten alamayan yaşlı kadın barikattaki aralıktan geçti. Takma dişlerinin arasındaki boşluktan ıslık çaldı ve köpeğe yaklaşmasını işaret etti.

"Zavallıcık. Kayboldun, değil mi güzelim? Haydi gel buraya..."

Bu kel kocakarının köpeğe abartılı bir duygusallıkla dil dökmesi karşısında kapıldığı sevinci dizginlemekte zorlanan Wilder masaya yaslanıp kendi kendine sessizce güldü. Kadın birazdan, boynunda Wilder'ın ağır çizmesini hissedince şok geçirecekti.

Barikatın arkasında ikinci biri belirdi. Otuz yaşlarında olan genç bir kadındı, yaşlı kadının kızıydı muhtemelen; onun omzunun üstünden baktı. Süet ceketinin önü açık olduğundan, kirli memeleri meydandaydı; ama saçları özenle bigudilenmişti; sanki vücudunun sadece bazı kısımları resmi bir galaya davet edilmişti ve o, davet edilen kısımları hazırlıyordu.

Köpeğe yukarıdan bakan iki kadının yüzleri ifadesizdi. Kız elinde et bıçağıyla beklerken annesi basamakları yavaş yavaş indi. Rahatlatıcı sözler mırıldanarak kanişin başını okşadı ve kayışı almak için eğildi.

Kadının güçlü parmakları kablonun etrafına dolanırken Wilder öne atıldı. Birden canlanan köpek basamakları koşarak çıkıp dişlerini yaşlı kadının koluna geçirdi. Kadın barikattaki aralıktan şaşılacak bir çeviklikle geçerken, köpek kolunu bırakmadı. Son anda kadının peşinden dalan Wilder kızın girişe örtmeye çalıştığı yazı masasını bir tekmeyle devirdi. Kanişi yaşlı kadının kanlanmış kolundan çekerek aldı ve kadını boğazından tutup yandaki karton kutuların üstüne savurdu. Kadın orada sersemlemiş halde yattı; bir baloda sarhoş olunca kendi haline şaşırmış, saçı başı dağılmış bir düşes gibiydi. Wilder köpekle boğuşarak dönerken kız ona doğru koştu. Bir elinde bigudilerini, diğer elindeyse gümüşi bir el çantası tabancasını tutuyordu. Wilder yana çekilip kızın elindeki tabancayı bir vuruşta düşürdü ve kıza yumruğu geçirdi; kızın sırtı barikata çarptı.

İki kadın yerde soluk soluğa otururlarken Wilder ayaklarının dibindeki tabancaya baktı; tabanca öyle küçüktü ki parlak bir çocuk oyuncağına benziyordu. Wilder onu alıp yeni beylik arazisini incelemeye başladı. 35. kattaki yüzme havuzunun girişinde duruyordu. Havuzun çöplerle dolu pis suyu, fayans kenarlara yığılmış çöp torbalarını yansıtıyordu. Lobideki sabit bir asansörün içine küçük bir barınak kurulmuştu. Yaşlı bir adam –Wilder onun eskiden vergi danışmanı olduğunu hatırlar gibiydi– sönmeye yüz tutmuş bir ateşin yanında, az önceki şiddet olayından görünüşe göre

habersizce uyumaktaydı. Adamın tepesindeki asansör tavanına saplı iki balkon drenaj borusunun baca işlevi gördüğü belliydi.

Wilder iki kadını tabancayı elinden bırakmadan seyretti. Karton kutuların arasında oturan anne, ipek elbisesinden yırttığı bir kumaş şeridiyle kolunu sakince bandajlıyordu. Yerde, barikatın önünde oturan kızsa ağzındaki morluğu ovuşturuyor ve Wilder'ın kanişinin başını okşuyordu.

Wilder merdiven boşluğundan yukarıya, 36. kata baktı. Az önceki kapışma onu heyecanlandırmıştı; çatıya bir çırpıda çıkıvermeyi denemek geliyordu içinden. Ama bir günden fazladır yemek yemiyordu ve barınağın girişindeki ateşin çevresindeki havada hayvan yağı kokusu vardı.

Wilder genç kadına yaklaşmasını işaret etti. Kadının sıradan, ineksi yüzü hayal meyal tanıdıktı. Eskiden bir film şirketi yöneticisinin karısı değil miydi? Kadın ayaklanıp Wilder'a yaklaşırken, onun göğsüyle omuzlarına çizilmiş amblemlere ve açıktaki cinsel organlarına ilgiyle baktı. Tabancayı cebine koyan Wilder kadını barınağa doğru çekti. Yaşlı adamın üstünden geçip asansöre girdiler. Duvarlara halılar asılmıştı ve yerde iki şilte vardı. Wilder kolunu genç kadının omuzlarına atıp onu kendine çekerek oturdu ve sırtını asansörün arka duvarına yasladı. Lobideki yüzme havuzunun sarı suyuna baktı. Soyunma kabinlerinden birkaçı daha küçük, içinde tek kişinin yaşayabileceği odacıklara dönüştürülmüştü, ama artık hepsi terk edilmişti. Wilder havuzdaki çöplerin, mutfak artıklarıyla mobilya parçalarının arasında iki cesedin salındığını hayal meyal seçti.

Ateşin üstünde kızartılmış küçük kedinin kalıntılarını yedi. Sinirli eti dişleriyle çekiştirdi; şişi emerken, hâlâ ılık olan yağdan sarhoş olacaktı neredeyse.

Genç kadın cana yakın bir şekilde sokuldu; omuzlarının üstünde Wilder'ın güçlü kolunu hissetmekten hoşnuttu. Kadının vücudunun hoş kokusu Wilder'ı şaşırttı; apartmanda yükseldikçe kadınlar temizleşiyordu. Wilder kadının evcil hayvanla-

rınki kadar açık ve cana yakın, yarasız beresiz yüzüne yukarıdan baktı. Kadın gökdelendeki olaylardan hiç etkilenmemiş gibiydi; sanki bir çeşit yalıtımlı odada Wilder'ın gelişini beklemişti. Wilder onunla konuşmaya çalıştı, ama ağzından homurtular çıktığını fark etti; kırık dişleriyle yaralı dili yüzünden sözcükleri telaffuz edemiyordu.

Karnını etle doyurunca keyfi yerine gelen Wilder sırtını genç kadına rahatça yaslayıp gümüşi el çantası tabancasıyla oynamaya başladı. Kadının süet ceketinin önünü açıp memelerini dışarı çıkardı düşünmeden. Ellerini kadının küçük meme uçlarının üstüne koydu ve ona iyice yaslandı. Uykusu gelmişti; göğsüyle omuzlarındaki çizgileri okşayan genç kadına mırıldanıyor, teninde onun mesaj yazarcasına durmadan hareket eden parmaklarını hissediyordu.

Wilder ikindi başını bu konforlu göl kenarı kameriyesinde sırtüstü yatarak geçirdi. Yanında oturan genç kadın memelerini onun, vücudu boyalı ve kasıkları açıkta olan bu iri yarı ve neredeyse çıplak adamın yüzüne yaslamıştı. Kadının annesiyle babası lobide ufak tefek işlerle oyalanıyorlardı. Gece elbiseli yaşlı kadın arada sırada barikattan rastgele çıkardığı mobilya parçalarını et bıçağıyla keserek çıraya dönüştürüyordu.

Onlara aldırmayan Wilder, genç kadının vücudunun ve apartmanı taşıyan, çatıya kadar yükselen dev sütunların farkındaydı sadece. Yüzme havuzunun çevresindeki pencerelere bakınca civardaki dört gökdeleni, ikindi göğünde düz bulutlar gibi asılı duran o kuleleri görebiliyordu. Asansörün içindeki, sanki genç kadının memelerinden yayılan ısı Wilder'ın tüm iradesini ve enerjisini emip tüketmişti. Kadının sakin yüzü Wilder'a tepeden, rahatlatıcı bir edayla bakıyordu. Kadın Wilder'ı kabullenmişti, tıpkı herhangi bir yağmacı avcıyı kabulleneceği gibi. Önce onu öldürmeye çalışacaktı, başaramayınca yiyecekle ve vücuduyla doyuracaktı, onu memeleriyle besleyerek çocukluğuna geri döndürecekti, hatta belki de sevgi duyacaktı. Wilder

uyur uyumaz da kadın onun boğazını kesecekti. İdeal evliliğin sinopsisiydi bu.

Wilder kendini harekete geçmeye zorlayarak doğruldu ve asansörün önündeki şiltede uyuyan kanişi tekmeledi. Hayvanın acı çığlığı Wilder'ı canlandırdı. Genç kadını iterek uzaklaştırdı. Uyumalıydı, ama önce daha güvenli bir gizlenme yerine geçmesi gerekiyordu, yoksa kocakarıyla kızı işini bitirirlerdi.

Arkasına bakmadan kalkıp köpeği peşinden sürükledi. Gümüşi tabancayı beline soktu ve göğsüyle omuzlarındaki şekilleri inceledi. Elinde sinekamerayla barikata tırmanıp, sessiz kampı ve sarı gölünün yanındaki genç kadını geride bırakarak merdiven boşluğuna tekrar girdi.

Basamakları çıkarken ortalık sessizdi. Halılı merdiven Wilder'ın çizmelerinin sesini boğuyordu; Wilder kendi nefes seslerine öyle odaklanmıştı ki, etrafındaki duvarların yeni boyanmış olduğunu ve beyaz yüzeylerinin ikindi ışığında mezbaha girişi gibi parıldadığını fark etmedi.

Wilder 37. kata çıktığında, açık gökyüzünden çıplak bedenine esen buz gibi havanın kokusunu aldı. Artık martı çığlıklarını her zamankinden de net duyuyordu. Daha ileri gitmek istemeyen köpek inlemeye başlayınca Wilder hayvanı serbest bıraktı ve merdiveni koşarak inmesini seyretti.

37. kat metruktu, daire kapıları aydınlık havada açık duruyordu. Düşünemeyecek kadar bitkin olan Wilder boş bir daire buldu, oturma odasının girişine barikat kurdu ve yerde derin bir uykuya daldı.

18.
Kan Bahçesi

Üç kat yukarıdaki, açık çatıdaki Anthony Royal ise tersine hiç bu kadar uyanık olmamıştı. Çatı dairesinin pencerelerinin karşısında durup dışarıya, nehrin uzak ağzının yakınındaki açık site meydanlarına bakarken, deniz kuşlarının arasına katılmaya nihayet hazırdı. Sabah havası az önceki yağmur sayesinde temizlense de buz gibiydi ve şehirden akan nehir donmuş gibi görünüyordu. Royal iki gündür ağzına lokma koymamıştı, ama besinsizlik onu bitkinleştirmek yerine vücudundaki bütün sinirleri ve kasları canlandırmıştı. Martıların havaya yayılan çığlıkları Royal'ın beyninin ortaya çıkmış dokularını didik didik ediyordu sanki. Asansör başlarından ve tırabzanlardan durmadan, fışkırırcasına havalanan kuşlar havada süzülüyor ve giderek genişleyen bir girdap oluşturduktan sonra aşağıdaki oyun bahçesine doğru tekrar dalışa geçiyorlardı.

Royal kendisine seslendiklerine artık emindi. Köpekleri onu terk etmiş –onları serbest bıraktığında merdiven boşluğunda ve aşağıdaki katlarda çabucak gözden kaybolmuşlardı– geride sadece beyaz Alsas kalmıştı. Royal'ın ayaklarının dibinde, açık pencerelerin önünde oturan köpek kuşların hareketlerinden büyülenmişti. Yaraları artık iyileşmişti ve kalın arktik postu yine beyazdı. Royal lekeleri özlüyordu, tıpkı Bayan Wilder'ın ceketinden temizlediği kanlı el izlerini özlediği gibi.

Royal çatı dairesine kapanmadan önce yanına aldığı az miktarda yiyeceği köpeğe vermişti, ama daha şimdiden açlığın ötesine geçtiğini hissediyordu. Üç gündür kimseyi görmemişti ve karısıyla komşularından soyutlandığına memnundu. Yukarıda dönüp duran martı bulutuna bakarken, onların gökdelenin asıl sakinleri

olduklarını biliyordu. Oyun bahçesini sırf onlar için tasarlamıştı farkında olmadan.

Soğuk havada ürperdi. Üstündeki safari ceketinin ince keteni onu beton çatıda esen rüzgârdan korumuyordu. Beyaz kumaş fazla aydınlık havada Royal'ın tebeşir rengi tenine kıyasla griydi. Kendine hâkim olmakta zorlanan ve geçirdiği kazanın yaralarının tekrar açılmaya başlayıp başlamadığını bilemeyen Royal terasa çıkıp çatıda yürüdü.

Etrafına üşüşen martılar başlarını sallıyor ve betonu gagalıyorlardı. Zeminde kan izleri vardı. Royal çıkıntılarla parmaklıklarda da bu kan lekelerinin, gizemli bir kaligrafinin bu sembollerinin bulunduğunu ilk kez fark etti.

Uzaktan insan sesleri, kadın mırıltıları geliyordu. Bir grup kadın bina sakini, terasın ortasında, oyun bahçesinin ardında, bir kamu meselesini tartışmak için toplanmışlardı.

Özel alanına böyle müdahale edilmesinden ve apartmanda yalnız olmadığının anımsatılmasından rahatsız olan Royal oyun bahçesinin arka duvarının ardına gizlendi. Çevresinde hareket eden insanlar, buraya daha önce birçok kez gelmişçesine rahat konuşuyorlardı. Belki de Royal'ın uyuduğu zamanlarda gelmişlerdi veya havalar serinleyince çatıdaki toplantı yerlerini değiştirmeye, Royal'ın çatı dairesine daha yakın bir yerde toplanmaya karar vermişlerdi.

Kuşların girdabı dağılıyordu. Royal çatı dairesine geri dönmek için yürürken spiral çözülmeye başlamıştı. Martılar binanın ön cephesi boyunca uçarak çok aşağılara dalış yapıyordu. Alsas'ını önden gitmeye zorlayan Royal oyun bahçesinin arka duvarının ardından çıktı. Kadınlardan ikisi çatı dairesinin içinde ayaktaydı; birinin eli jimnastik makinesinin üstündeydi. Royal'ı irkilten şey rahat duruşlarıydı; sanki geçenlerde kiraladıkları bir yazlık villaya taşınmak üzereydiler.

Royal bir asansör başının ardına gizlendi. Kuşlarla ve beyaz Alsas'la çok uzun süre baş başa kaldıktan sonra bu insanları, bu davetsiz misafirleri görmek huzurunu kaçırmıştı. Köpeği bacaklarına çekti; kadınların gitmelerini oyun bahçesinde beklemeye karar vermişti.

Bahçenin arka kapısını iterek açtı ve boyalı geometrik formların arasında yürüdü. Etrafını onlarca martı sardı; fayans zemine üşüştüler. Royal'ı hevesle takip ediyorlardı; kendilerine bir şeyler getirmesini beklemişlerdi sanki.

Royal'ın ayakları ıslak fayanslarda kaydı. Aşağı bakınca ayakkabısına bir kıkırdak parçasının takılmış olduğunu gördü. Kıkırdağı çekip aldıktan sonra beton heykellerden birine yaslandı; bel boyundaki bu küre parlak kırmızıya boyanmıştı.

Elini çektiğinde kanlanmış olduğunu fark etti. Önünde kasıla kasıla yürüyen kuşlar ona yol açarken, Royal oyun bahçesinin her yerinin kanla kaplı olduğunu gördü. Fayans zemin de o yapış yapış sıvıyla parlıyordu.

Açgözlülükle burnunu çeken Alsas, çocuk havuzunun yanında yatan bir et parçasını mideye indirdi. Royal kanlı fayanslara, parlak ellerine, kuşlar tarafından etlerinden arındırılmış beyaz kemiklere afallamış halde bakakaldı.

Wilder uyandığında vakit ikindi sonuydu. Boş odadaki soğuk esinti yerdeki gazeteyi kımıldatıyordu. Daire gölgesizdi. Wilder havalandırma borularında yukarı aşağı esen rüzgârı dinledi. Martıların çığlıkları kesilmişti; kuşlar ebediyen gitmişlerdi sanki. Wilder ikamet edilmeyen bu küpün ortasındaki oturma odasının bir köşesinde, yerde oturmaktaydı. Sırtında duvarın baskısını hissederken, bu apartmanın ilk ve son sakini olduğuna inanası geliyordu.

Ayağa kalkıp balkona gitti. Çok aşağıdaki, otoparklardaki binlerce arabayı görebiliyordu; ama dış dünyanın kendi dünyasından farklı olduğunun kanıtlarından biri olan hafif sis, görüşünü engellemekteydi.

Parmaklarına yapışmış hayvan yağı kalıntılarını emerek mutfağa girdi. Dolaplar ve buzdolabı boştu. Wilder havuzun yanındaki asansördeki genç kadını ve sıcak vücudunu düşününce, onun yanına geri dönüp dönmemekte kararsız kaldı. Göğsüyle omuzlarının o kadın tarafından okşanmasını anımsayınca cildinde kadının ellerinin baskısını hissetti.

Wilder parmaklarını emmeyi sürdürerek ve bu dev binada yalnız olduğunu düşünerek daireden çıktı. Koridor sessizdi, soğuk esinti yerdeki çöpleri kımıldatıyordu. Wilder kamerayı sol eliyle taşısa da, onun işlevinin ne olduğuna ve onu neden bunca zamandır yanında tuttuğuna emin değildi.

Gümüşi tabancayıysa hemen tanıdı. Onu sağ eliyle tuttu ve açık kapılara eğlence olsun diye doğrulturken, birilerinin çıkıp oyununa katılacaklarını umdu biraz. Binanın en üst katları gökyüzü tarafından kısmen işgal edilmişti. Wilder bir asansör boşluğundan bakınca beyaz bulutlar gördü; onları 40. kata çıkarken, merdiven boşluğunun dikdörtgen çatı penceresinden de gördü.

Wilder koşarak, tabancayı sağa sola doğrultarak 40. kat lobisinden geçti. Burası barikatlıydı ve yakın zamanda toparlanmaya çalışılmıştı. Çöp torbaları götürülmüş, barikatlar dağıtılmış, lobi mobilyaları eski yerlerine konulmuştu. Birileri duvarlardaki grafitileri, tozlu nöbet listelerini ve asansöre biniş saatlerini silmişti.

Wilder'ın arkasındaki bir kapı rüzgârla kapanarak bir huzmeyi engelledi. Boş binada kendi kendine oynadığı bu oyundan hoşlanan ve yakında birilerinin kendisiyle oynamaya geleceğine emin olan Wilder bir dizinin üstüne çöküp tabancayı hayali bir saldırgana doğrulttu. Koridorda koşarak kapıyı bir tekmede açtı ve daireye daldı.

Binada bu kadar büyük bir daire görmemişti hiç; burası üst katlardaki diğer tüm dairelerden çok daha genişti. Odalar tıpkı lobiyle koridor gibi özenle temizlenmişti, halılar tekrar serilmişti ve yüksek pencerelerde perdeler asılıydı. Cilalı yemek masasında iki gümüş şamdan duruyordu.

Bu görüntüden etkilenen Wilder ışıl ışıl parlayan masanın etrafından dolandı. Buraya daha önce de geldiğini, bu boş binaya gelmesinden yıllar önce geldiğini şaşırtıcı bir şekilde hissediyordu. Yüksek tavanla erkeksi mobilyalar ona küçükken gittiği bir evi anımsatıyordu. Yeniden döşenmiş odalarda gezinirken, kendisi için bırakılmış çocukluk oyuncaklarını, karyolasını ve bebek kafesini bulmayı bekliyordu neredeyse.

Yatak odalarının arasındaki bir özel merdiven yukarıdaki başka bir odaya, çatı manzaralı küçük bir süite çıkıyordu. Bu gizli merdivenin esrarı ve meydan okuması karşısında heyecana kapılan Wilder basamakları çıkmaya başladı. Parmaklarında kalmış son yağları yalarken kendi kendine, muzafferce borazan sesi çıkardı.

Merdivenin yarısını çıkmışken ve açık havaya doğru tırmanırken bir şey yolunu kapadı. Gölgelerin arasından uzun boylu, beyaz saçlı bir adam çıkmıştı. Wilder'dan çok daha yaşlıydı, saçları rüzgârda dalgalanıyordu, davetsiz misafire merdivenin tepesinden sessizce bakıyordu. Güçlü ışık yüzünü kısmen gizlese de, kemikli alnındaki yara izleri, tıpkı beyaz ceketindeki taze el izleri gibi net görünüyordu.

Terastaki bu vahşi görünüşlü yaşlı adamı hayal meyal tanıyan Wilder basamaklarda durdu. Royal'ın kendisiyle birlikte oynamaya mı yoksa onu azarlamaya mı geldiğine emin değildi. Royal'ın kaygılı duruşuna ve hırpani görünüşüne bakarak, adamın bir yerlerde (ama oyuna katılmadan) saklandığını tahmin etti.

Yine de onun kendisine katılmasını sağlamayı uman Wilder tabancayı Royal'a doğru, oyuncu bir tavırla salladı. Mimarın korkmuş gibi yaparak geri çekildiğini görünce şaşırdı. Wilder yukarı tırmanmaya başlayınca mimar elindeki krom bastonu kaldırıp merdivenden aşağı fırlattı.

Metal çubuk tırabzandan sekip Wilder'ın sol koluna çarptı. Darbenin acısı Wilder'ın sinekamerayı elinden düşürmesine yol açtı. Kolu uyuşan Wilder kendini tacize uğramış bir çocuk gibi savunmasız hissetti bir an. Mimar merdiveni inerek yaklaşırken Wilder gümüşi tabancayı kaldırıp onu göğsünden vurdu.

Kısa patlamanın sesi soğuk havada dinince Wilder son basamakları çıktı. Mimarın bedeni merdivenin üstünde tuhaf bir pozisyonda yatıyordu; adam ölü numarası yapıyordu sanki. Tamamen kansızlaşmış, yara izli yüzü Wilder'dan öteye çevriliydi. Adam

hâlâ yaşıyordu; açık pencerelerden dışarıya, patlama sesi yüzünden havalanıp kaçan kuşların sonuncusuna bakıyordu.

Bu oyun ve beklenmedik gelişmeler yüzünden kafası karışan Wilder adamın üstünden geçti. Merdivenin dibinde yatan sinekamerayı olduğu yerde bırakmaya karar verdi. İncinmiş kolunu ovuşturarak, elini acıtmış tabancayı fırlatıp attı ve çift kanatlı teras kapısından geçti.

Yirmi metre kadar ötede, oyun bahçesinde çocuklar oynuyordu. Onları uzak tutmak için uzun süre önce zincir vurulmuş kapılar artık ardına kadar açıktı; Wilder beyaz duvarlarla tezat oluşturan parlak renkli oyun heykellerinin geometrik formlarını görebiliyordu. Her şey yeni boyanmıştı ve çatı ışıl ışıldı.

Wilder çocuklara el salladı, ama hiçbiri onu görmedi. Varlıkları onu canlandırdı; onları bulmak için ta çatıya kadar çıkmış olmaktan gurur duydu. Arkasındaki basamaklarda yatan tuhaf, yara izli, kanlı ceketli adam onun oyununu anlamamıştı.

Çocuklardan biri, iki yaşındaki çıplak bir oğlan, heykellerin arasında koşturuyordu. Wilder paçavraya dönmüş pantolonunu çabucak çözüp ayak bileklerine düşürdü. Bacaklarını kullanmayı unutmaya başlamışçasına biraz sendeleyerek, arkadaşlarının arasına katılmak için çırılçıplak koştu.

Oyun bahçesinin ortasında, boş çocuk havuzunun yanında, bir kadın mobilya parçalarını kullanarak büyük bir ateş yakıyordu. Koca bir jimnastik makinesinin ağır krom borusuyla ateşi karıştırdı. Çocuklar hep birlikte oyun oynarken kadın ateşin yanında çömelip sandalye ayaklarını istifledi.

Wilder yürüyerek yaklaşırken, göğsündeki desenleri kadının fark edeceğini utangaçça umdu. Çocukların kendisini oyuna davet etmelerini beklerken solunda, üç metre kadar ötesinde ikinci bir kadının ayakta durduğunu gördü. Kadının üstünde ayak bileklerine kadar inen bir elbise ve uzun, çizgili bir pamuklu önlük vardı; saçları geriden toplanmıştı, yüzü haşindi.

Wilder heykellerin arasında durdu; kimsenin kendisini fark etmemesi utanmasına yol açmıştı. Kapının yanında aynı şekilde resmi kıyafetli iki kadın belirmişti. Heykellerin arasından da başka kadınlar yaklaşıyordu; Wilder'ın etrafında gevşek bir çember oluşturuyorlardı. Başka bir yüzyıldan ve başka bir diyardan gelmiş gibiydiler, siyah camları çatı terasının kan lekeli betonuyla tezat oluşturan güneş gözlükleri hariç.

Wilder kendisiyle konuşmalarını bekledi. Çıplak olduğuna ve üstünde desenler çizili bedeniyle hava atabildiğine memnundu. Ateşin yanında diz çöken kadın sonunda başını geriye çevirip ona baktı. Kıyafeti değişmiş olsa da, Wilder onu tanıdı; karısı Judith'ti. Tam ona doğru koşacakken, kadının yüzündeki soğukkanlı ifade ve Wilder'ın iri cinsel organlarını etkilenmemiş bakışlarla süzmesi karşısında kalakaldı.

Çevresindeki kadınların hepsini tanıdığının farkındaydı artık. Charlotte Melville'i hayal meyal tanıdı; morarmış boynuna fular dolamış olan kadın, Wilder'a düşmanca olmayan gözlerle bakıyordu. Jane Sheridan'ın yanında Royal'ın genç karısı duruyordu; o artık en küçük çocuklardan sorumlu bir dadıydı. Wilder kuyumcunun kürk mantolu dul karısını da tanıdı; kadının yüzü tıpkı Wilder'ın gövdesi gibi kırmızıya boyanmıştı. Wilder kaçış yolunun kapatılıp kapatılmadığına bakmak için başını geriye çevirince, çatı dairesinin açık penceresinin ardında masal yazarının, kameriyesindeki bir kraliçe gibi haşmetle oturduğunu gördü. Kadının belki de kendisine masal okuyacağını düşündü son bir umutla.

Oyun bahçesindeki çocuklar karşısında kemiklerle oynuyorlardı.

Wilder'ın etrafındaki kadın çemberi daraldı. Ateşten ilk alevler yükseldi; antika sandalyelerin cilaları çıtırdamaya başladı hemen. Kadınlar Wilder'a güneş gözlüklerinin ardından dikkatle, çok çalışmanın karınlarını acıktırdığını hatırlamışçasına bakmaktaydılar. Önlüklerinin derin ceplerinden bir şeyler çıkardılar hep birlikte.

Kanlı ellerinde ince bıçaklar vardı. Utangaç ama artık mutlu olan Wilder yeni anneleriyle tanışmak için çatıda yalpalayarak koştu.

19.
Gece Oyunları

Akşam yemeğinin servise hazır olmasına az kalmıştı. 25. kattaki balkonunda oturan Robert Laing, bir telefon rehberinin sayfalarını kullanarak yaktığı ateşin parlak korlarını karıştırdı. Alevler ateşin üstünde kızaran, şişe geçirilmiş Alsas'ın göz alıcı omuzlarıyla göğüs kafesini aydınlatıyordu. Alevleri yelleyen Laing, ablasının yatağında birlikte yatan Alice'le Eleanor Powell'ın kendisinin yaptığı onca şeyi takdir edeceklerini umuyordu. İçini sarımsak ve sebzeyle doldurduğu Alsas'ın koyu renkli derisinin üstüne düzenli aralıklarla yağ sürüyordu.

Kendi kendine "Hayatta bir kural vardır," diye mırıldandı. "Sarımsak kokusu alıyorsan her şey yolundadır."

En azından bir anlığına, her şey gayet tatminkâr göründü. Alsas pişmek üzereydi ve kadınlar karınlarını güzelce doyurunca kendilerini daha iyi hissedeceklerdi. Son günlerde ikisi de yiyecek kıtlığı yüzünden huysuzlaşmış ve Laing'in köpeği yakalamaktaki becerisini ve cesaretini, hele bu iri hayvanın postunu yüzüp iç organlarını boşaltmanın zorluğunu takdir edemeyecek kadar halsizleşmişti. Hatta Laing civardaki bir dairede bulduğu ileri düzey aşçılık kitabının sayfalarını çevirirken, köpeğin kaygıyla inlemesinden yakınmışlardı. Laing köpeği en iyi şekilde nasıl pişirebileceğine bir süre karar verememişti. Alsas bu sorunun farkındaymışçasına titreyerek inlemişti; gökdelendeki son hayvanlardan biri olduğunun ve pişirilmesine sırf bu yüzden oldukça özen gösterilmesi gerektiğinin bilincindeydi sanki.

İleriki aylarda çekecekleri açlığı düşününce bir an huzursuzlanan Laing balkondaki ateşi biraz daha kâğıtla besledi. Alt katlarda başka hayvanlar bulabilirdi belki, gerçi 20. kattan aşağıya asla inmiyordu. 10. kattaki yüzme havuzundan yayılan pis koku dayanılmazdı ve bütün havalandırma borularıyla asansör boşluklarından yükseliyordu. Laing geçen ay alt katlara tek bir kez, Anthony Royal'a kısa süreliğine yardımsever rolü yaptığında inmişti.

Laing can çekişen mimarı, 25. kat lobisinde yakacak tahta keserken bulmuştu. Antika bir tuvalet masasını artık kullanılmayan barikattan çekip çıkarırken, Royal açılan boşluktan Laing'in üstüne düşmüştü. Onu az kalsın yere seriyordu. Royal göğsündeki küçük yaradan akan kanla ıslattığı ellerini beyaz ceketine bastırarak büyük lekeler bırakmıştı; yaklaşan ölümünün bu izleriyle kendini özdeşleştirmeye çalışmıştı sanki. Gidici olduğu belliydi, gözleri donuktu, alnının kemikleri aşırı gerilmiş derisini delmişti. Ta 40. kattan buraya inmeyi her nasılsa başarmıştı. Merdivenleri sendeleyerek inerken Laing'den biraz destek almış ve durmadan saçmalamıştı; sonunda 10. kata varmışlardı. Alışveriş merkezine girdiklerinde süpermarketin insansız yazar kasalarının etrafındaki çürük et kokusunu alan Laing başta gizli bir et deposunun kapısının açık kaldığını ve etlerin kokuşmaya başladığını varsaymıştı. Birden iştahı açılmıştı ve Royal'ı bırakıp yiyecek aramaya hazırlanmıştı.

Ama gözleri neredeyse kapalı olan Royal bir eliyle Laing'in omzunu sımsıkı tutarak yüzme havuzunu göstermişti.

O uzun kemik çukuru, yağlı fayanslardan yansıyan sarı ışıkta karşılarında uzanıyordu. Su çoktan tükenmişti, ama eğimli zemin onlarca cesedin kafataslarıyla, kemikleriyle ve kopuk uzuvlarıyla kaplıydı. Oraya atılmışlardı ve alt alta üst üste duruyorlardı; sanki kalabalık bir sahilde katliam yapılmıştı.

Bu parçalanmış cesetlerden –Laing onların yaşlılıktan veya hastalıktan öldükten sonra vahşi köpekler tarafından parçalanan bina sakinleri olduklarını tahmin etmişti– çok, pis kokudan

rahatsız olan Laing yüzünü geriye çevirmişti. Aşağı inerlerken ona sımsıkı tutunmuş olan Royal'ın artık Laing'e ihtiyacı yoktu; sıra halinde uzanan soyunma kabinlerine ayaklarını sürüyerek gitmişti. Laing'in onu son görüşünde adam yüzme havuzunun sığ ucundaki basamaklara doğru, bu ölümcül rampada kendine oturacak bir yer bulmayı umarcasına gidiyordu.

Ateşin yanında çömelen Laing, Alsas'ın sağrısından bir şişle kopardığı bir parça etin tadına baktı. Gökdelenin ön cephesine esen soğuk rüzgârda titrerken, kemik çukurunun anısını bastırmayı başardı. Bina sakinlerinden bazılarının yamyamlaştıklarından şüpheleniyordu bazen. Cesetlerin birçoğunun kemikleri etlerinden cerrah ustalığıyla arındırılmıştı. Sürekli baskıya ve ayrımcılığa maruz kalan alt kat sakinleri sonunda koşullara boyun eğmişlerdi muhtemelen.

"Robert!.. Ne yapıyorsun?.." Alice'in huysuz sesi, Laing'in daldığı düşüncelerden sıyrılmasına yol açtı. Laing ellerini önlüğüne silerek yatak odasına daldı.

"Sorun yok... Akşam yemeği hazır olmak üzere."

Hastanedeki eğitimi sırasında düşük zekâlı çocuk hastalarla konuşurken kullandığı rahatlatıcı, çocuksu sesle konuşmuştu; bu ses tonu yataktaki iki kadının zeki ve sıkkın bakışlarıyla uyumsuzdu.

Eleanor ona "Senin yüzünden ev duman içinde kalıyor," dedi. "Yine sinyal mi gönderiyorsun?"

"Hayır... Telefon rehberleri yüzünden. Kapakları plastik herhalde."

Alice bezgince kafa salladı. "Eleanor'un pilleri ne oldu? Ona pil bulacağına söz vermiştin. Eleştirmenliğe tekrar başlaması gerekiyor."

"Evet, biliyorum..." Laing yerde, Eleanor'un yanında duran portatif televizyonun boş ekranına baktı. Verecek yanıtı yoktu; tüm çabalarına karşın pil bulamıyordu artık.

Eleanor ona ters ters baktı. Bileğindeki yarayı açmıştı ve odanın diğer tarafından ilgiyle bakan kediye cilveli bir edayla göstermekteydi. "Senin başka bir daireye taşınmanın daha iyi olup olmayacağını konuştuk."

"Ne?" Pantomimin ciddiye binip binmediğine emin olamayan Laing neşeyle güldü ve Eleanor'un her zamanki gibi yavaşça gülümsemediğini görünce iyice heyecanlandı. Yan yana yatan iki kadın birbirlerine öyle yakındılar ki kaynaşıyorlardı sanki. Laing gün içinde ara ara onlara yiyecek getirse de, tam olarak kimin bedensel ihtiyaçlarına ve işlevlerine hizmet ettiğini asla bilemiyordu. Kadınlar ısınmak ve korunmak için birlikte yatmaya başlamışlardı, ama Laing asıl sebebin onu birlikte yönetmek istemeleri olduğundan şüpheleniyordu. Laing'e muhtaç olduklarını biliyorlardı. "Pantomim"e karşın, davranışları Laing'in onların sağ kalmalarını sağlaması karşılığında onun kişisel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelikti tamamen. Laing bu alışverişten memnundu, kadınların birlikte yatmalarından da memnundu; böylece tek bir sızlanma ve talep setiyle, tek bir nörotik oyunlar repertuvarıyla uğraşmak zorunda kalıyordu.

Eleanor'un eski ruh halinin geri geldiğini görmekten hoşnuttu. İki kadın da epey yetersiz besleniyorlardı ve kendiliğinden gelişen bu pantomimde rollerini oynayacak kadar sağlıklı olmaları, Laing'e zengin bir adamın evindeki iki ev sahibesi gibi davranmaları, ona ele avuca sığmaz ve içine kapalı bir çocukmuş gibi davranmaları cesaretlendiriciydi. Laing oyunu mantıklı sonucuna ulaştırmaktan, idarenin o iki kadında olduğunu ve kendisini tamamen horgördüklerini hayal etmekten zaman zaman hoşlanıyordu. Bu nihai rol bir keresinde, Bayan Wilder'ın önderliğindeki bir yağmacı kadınlar çetesi daireye girdiğinde işine yaramıştı. Laing'in aşağılandığını görünce onun Eleanor'la Alice'in tutsağı olduğunu varsaymış ve gitmişlerdi. Öte yandan, belki de gerçek durumu pekâlâ anlamışlardı.

Yanıt ne olursa olsun Laing şimdilik bu yakın aile çemberinde, çocukluğundan beri ilk kez sahip olduğu bu çemberde yaşamakta özgürdü. Durum sayesinde kendini keşfetmekte gayet serbestti ve güçlü öngörülemezlik unsuru herkesi tetikte tutuyordu. Kadınların memelerini emmek için yaltaklandığı olsa da, kolayca zalimleşebiliyordu da. Kadınlar bu yönünü takdirle karşılıyorlardı. Geride bol bol morfin ampulü kalmıştı ve Laing kadınları bu kafa yapıcı iksirle tanıştırmak niyetindeydi. Bağımlı oldular mı otorite tekrar kendisine geçecekti. İlk hastalarını burada, gökdelende bulmuş olması ironikti.

Laing köpeği parçalayıp da iki kadına cömertçe ama aşırı olmayan porsiyonlar verdikten sonra balkonda sırtını korkuluğa yaslayarak otururken, ne kadar şanslı olduğunu düşündü. En önemlisi nasıl davrandığının, hangi rastlantısal dürtülere boyun eğdiğinin veya hangi sapkınlıkları seçtiğinin artık fark etmemesiydi. Royal'ın öldüğüne üzgündü, çünkü gökdelenin tasarımına katkıda bulunmakla bütün bunları mümkün kılan o mimara minnet borcu vardı. Royal'ın ölmeden önce suçluluk duymuş olması tuhaftı.

Laing şiltenin üstünde oturan, tepsiyi dizlerinin üstüne koymuş, aynı tabaktan yemek yiyen iki kadına güven verici bir tavırla el salladı. Sarımsak tatlı, koyu renkli eti bitirdikten sonra başını kaldırıp gökdelenin ön cephesine baktı. Bütün katlar karanlıktı; Laing bunu mutluluk verici buldu. İki kadına duyduğu sevgi gerçekti, tıpkı onların hayatta kalmalarını sağlamaktan duyduğu gurur gibi; ama bu, yeni bulduğu özgürlüğüne hiçbir şekilde müdahale etmiyordu.

Gökdelendeki hayatı temelde iyi geçmişti. Her şey giderek artan bir hızla normale dönmekteydi. Laing tıp okuluna geri dönmeyi düşünmeye başlamıştı. Ertesi gün fizyoloji laboratuvarına gidip teftiş yapabilirdi. Ama önce temizlenmeliydi. İki komşu kadının koridoru süpürdüklerini fark etmişti. Asansörlerden birinin çalışıyor olması bile mümkündü. Laing belki de ikinci

bir daireye el koyar, barikatları yıkıp daireyi baştan döşerdi. Eleanor'un kendisini kovma tehdidini düşündü. Bu ihtimali zihninde evirip çevirmek, yasak bir hazza ve heyecana kapılmasına yol açtı. Onların gözüne tekrar girmenin yolunu bulması gerekecekti.

Ama bütün bunlar, tıpkı onlara giderek artan dozlarda vereceği morfin gibi, sadece bir başlangıçtı; gelecekteki asıl heyecanların önemsiz provalarıydı o kadar. İçinde bu hislerin yoğunlaştığını hisseden Laing tırabzana yaslandı.

Alacakaranlık çökmüştü ve ateşin korları karanlıkta parlıyordu. Şişe geçirilmiş iri köpeğin silueti, parçalanmış bir adama benziyordu; adam gece göğünde muazzam bir enerjiyle uçuyordu ve korlar aslında onun teninde parıldayan mücevherlerdi.

Laing dört yüz metre kadar ötedeki gökdelene baktı. Geçici bir elektrik kesintisi yüzünden 7. katın tüm ışıkları sönüktü. Karanlıkta fener huzmeleri geziniyordu şimdiden; bina sakinleri içinde bulundukları yeri keşfetmeye yönelik ilk şaşkınca araştırmalarına başlıyordu. Laing onları tatminle seyretti; onları yeni dünyalarında ağırlamaya hazırdı.